

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Doyle, Arthur Conan.; A. Conan Doyle ; oversat af P. Jerndorff-Jessen.

Titel | Title:

Det gule Ansigt og andre Fortællinger

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Aarhus : Jydsk Forlags-Forretning, 1897

Fysiske størrelse | Physical extent:

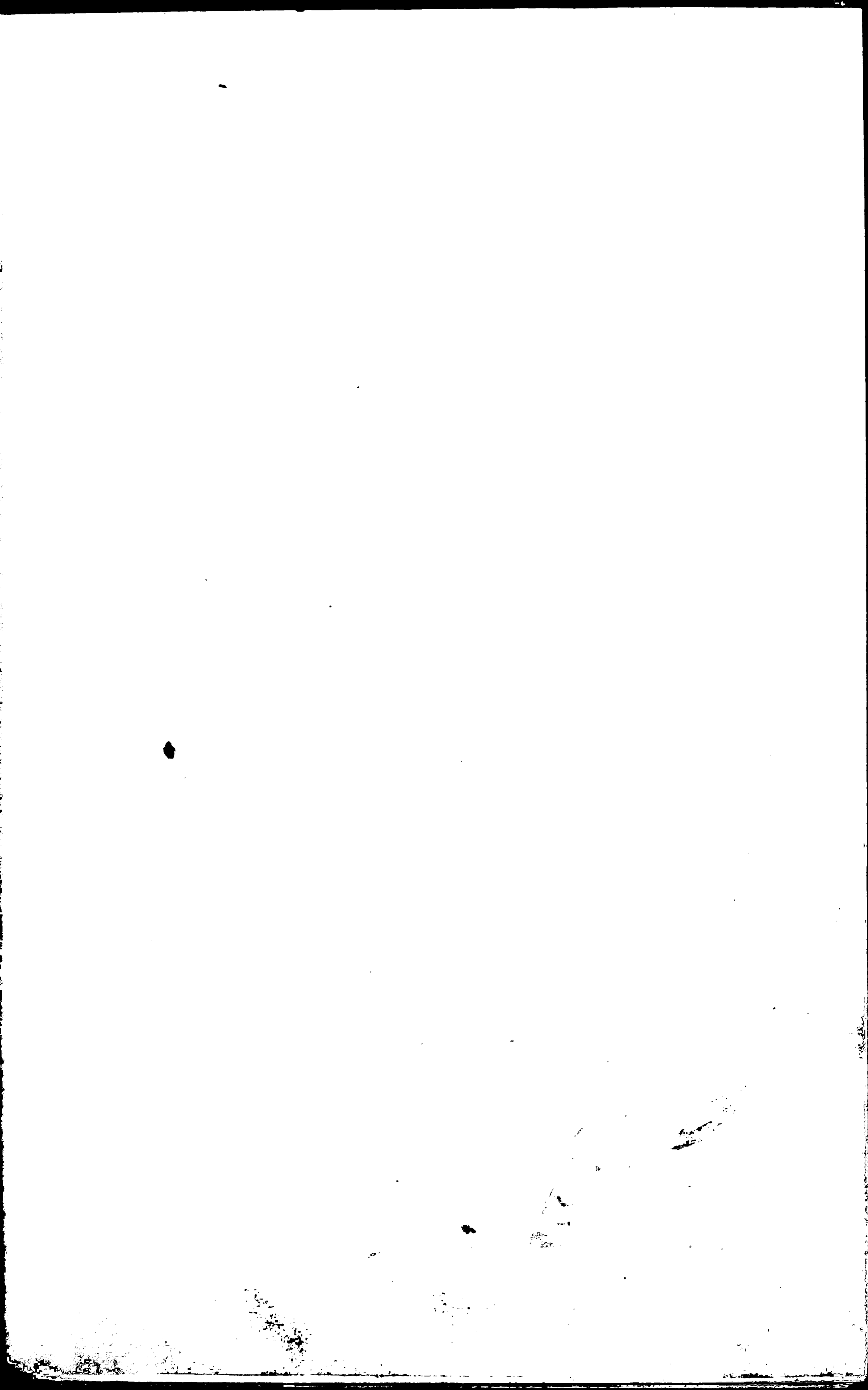
142 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

DET GULE ANSIGT

Oversat af *P. Jerndorff-Jessen.*

A. CONAN DOYLE

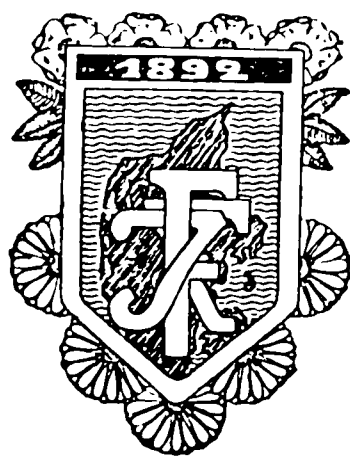
SHERLOCK HOLMES' OPDAGELSER

(FORBRYDER-FORTÆLLINGER)

VII.

DET GULE ANSIGT

OG ANDRE FORTÆLLINGER

A A R H U S

JYDSK FORLAGS-FORRETNING

1897

INDHOLD

	Side
Den græske Tolk.....	1
Det gule Ansigt.....	39
Marine-Traktaten	77

DEN GRÆSKE TOLK.

Under mit lange og fortrolige Bekendtskab med Sherlock Holmes havde jeg ikke en eneste Gang hørt ham omtale sin Familie eller Slægtninge og næppe nok sit eget tidligere Liv. Hans Tilbageholdenhed paa dette Punkt havde forøget det noget overnaturlige Indtryk, han gjorde paa mig, saa at jeg til sidst undertiden greb mig selv i at betragte ham som en Slags enestaaende Fænomen, en Hjerne uden Hjerte, et Væsen, der var lige saa blottet for menneskelig Følelse, som han var fuld af Intelligens. Hans Aversion mod Kvinder og hans Ulyst til at stifte nyt Venskab vare begge karakteristiske for hans ufølsomme Natur, og denne traadte som sagt endnu tydeligere frem derved, at han aldrig omtalte sin Familie.

Jeg havde derfor faaet den Tro, at han meget tidlig maatte have mistet sine Forældre, og at han heller ikke havde nogen andre Slægtninge i Live. Men saa en skøn Dag begyndte han til min store Forbavselse at tale om sin Broder.

Det var en Sommereftermiddag. Vi havde lige drukket vor Te, og vor Samtale, der paa en springende Maade havde beskæftiget sig med mange vidt forskellige Ting lige fra Kalkmalerier til Nordpolsekspeditioner, faldt til sidst, jeg husker ikke længer hvorledes, paa Spørgsmaalet om Atavisme og arvelige Tilbøjeligheder, og navnlig blev det Genstand for Diskussionen, hvor vidt en enkelt ejendommelig og stærkt udviklet Evne hos et Menneske skyltes en Arv fra Forældrene eller Forfædrene, eller den var et Resultat af Vedkommendes egen tidlige Indøvelse.

»Hvad Dem selv angaar,« sagde jeg, »saa forekommer det mig efter alt, hvad De selv har sagt mig, at være ganske tydeligt og ingen Tvivl underkastet, at Deres enestaaende Observationsevne og ejendommelige Skarpsindighed til at drage Slutninger, skyldes Deres egne systematiske Øvelser.«

»Ja, til Dels,« svarede han tankefuld; »men ogsaa kun til Dels. Mine Forfædre vare Landejendomsbesiddere, der synes at have ført samme Slags Liv som Flertallet af deres Standsfæller. Men ikke desto mindre ligge de Ejendommeligheder hos mig, De der nævnede, i Blodet, og ere vistnok nedarvede fra min Bedstemoder, der var en Søster til Vernet, den store franske Maler. Sligt Kunstnerblod er tilbøjeligt til at slaa ud i de sælsomste Egenskaber.«

»Men hvorledes kan De vide, at det er nedarvet?«

»Fordi min Broder Mycroft besidder disse Egenskaber i en endnu højere Grad end jeg.«

Jeg gjorde store Øjne; dette var noget ganske nyt. Hvis der fandtes endnu et Menneske i England med slige ejendommelige Evner, hvordan kunde det da gaa til, at hverken Publikum eller Politiet hørte det mindste om ham.«

Dette Spørgsmaal gjorde jeg ogsaa Holmes, og lod en Antydning falde om, at det vistnok kun var en overdreven Beskedenhed, der lod ham erkende Broderen som sin Overmand.

Holmes gav sig til at le.

»Kære Watson,« sagde han, »De ved jo godt, at jeg slet ikke er enig med Dem, der henregne Beskedenheden til de menneskelige Dyder. En Logiker bør betragte enhver Ting, som den virkelig er, og at undervurdere sig selv er lige saa vel et Brud paa Sandheden som at overvurdere sine egne Evner og Egenskaber, Naar jeg siger, at Mycroft besidder skarpere Observationsevner end jeg, saa kan De derfor være rolig for, at jeg kun siger den nøjagtige og bogstavelige Sandhed.«

»Er han Deres yngre Broder?«

»Nej, han er syv Aar ældre end jeg.«

»Hvor kan det da være, at han ikke er bekendt?«

»Aah, han er meget bekendt i sin Kreds.«

»Hvilken Kreds?«

»Nu — for Eksempel i Diogenes Klubben.«

Jeg havde aldrig før hørt denne Institution

nævne, og dette maa Holmes have læst i mit Ansigt, thi nu trak han sit Ur frem.

»Diogenes Klubben er den løjerligste Klub i hele London, og Mycroft er en af dens løjerligste Medlemmer. Han er der altid fra tre Kvarter over tre til tyve Minutter i otte. Nu er den seks, og hvis De har Lyst til at gaa en Tur i det smukke Vejr, saa skal jeg med stor Fornøjelse forestille Dem for de to Mærkværdigheder.«

Fem Minutter efter vare vi nede paa Gaden og gik i Retning af Regent Cirkus.

»De undrer Dem over,« sagde min Ledsager, »hvorfor Mycroft ikke benytter sine sjældne Evner som Opdager. Jeg skal sige Dem Grunden: Han kan ikke.«

»Ja, men det forekom mig, De sagde, — —!«

»Jeg sagde, han var min Overmand med Hensyn til at gøre Iagttagelser og Slutninger, og hvis Opdagerens Værk bestod i at sætte sig hen i en Lænestol og gøre Slutninger, saa vilde min Broder være den største Opdager i hele Verden. Men Sagen er, at han hverken er i Besiddelse af Ærgerrighed eller Energi. Han gider ikke engang gøre sig nogen Ulejlighed med at forvisse sig om, at hans Slutninger ere rigtige, og finder sig hellere rolig i, at Folk beskyldte ham for en Fejltagelse, end han paatager sig det Besvær at bevise det modsatte. Atter og atter har jeg forelagt ham et Problem og har modtaget en Forklaring, som siden har vist sig at være

den rigtige. Men som sagt, han er absolut ude af Stand til at forfølge en Sag saa vidt, at den kan blive forelagt en Dommer eller en Jury.«

»Han er altsaa ikke Opdager af Profession?«

»Nej, paa ingen Maade; hvad der for mig er mit Livserhverv er for ham kun en Dilettants Tidsfordriv. Men han er en flink Bogholder og har Ansættelse som Revisor i et af Regeringskontorerne. Mycroft bor i Pall Mall og gaar derfra om Hjørnet til Whitehall, en Spadseretur paa mindre end hundrede Skridt, to Gange om Dagen, ud hver Morgen og hjem hver Eftermiddag. Dette er den eneste Motion han nu igennem mange Aar har taget sig. Han besøger aldrig nogen og kommer ikke andre Steder end i Diogenes-Klubben, der har Lokale lige over for hans Bolig.«

»Diogenes Klubben? den har jeg aldrig hørt omtale før.«

»Nej, det vil jeg gerne tro; den er heller ikke meget omtalt. Der findes jo adskillige Personer her i London, som enten af Menneskeskyhed eller Menneskefjendskab ikke ønske at være sammen med deres Medmennesker, medens de dog ikke have noget imod behagelige Lænestole og de nyeste Tidsskrifter. Det er til deres Bekvemmelighed, at Diogenes-Klubben blev stiftet, og den tæller nu som Medlemmer de mest uselskabelige Personer i hele London. Medlemmerne maa ikke tage nogen som helst Notice af hinanden; al Samtale er paa det strengeste forbudt

undtagen i det saakaldte Fremmedværelse, og hvis nogen tre Gange har forsyndet sig imod denne Vedtægt, og det bliver forebragt Bestyrelsen, bliver Vedkommende uden videre ekskluderet. Min Broder var en af Klubbens Stiftere, og jeg har selv mange Gange nydt godt af dens Ro og Stilhed.»

Under vor Samtale vare vi naaede ind i Pall Mall og gik ned ad den fra St. James Siden. Sherlock Holmes standsede ved en Dør ikke langt fra Careton, og efter at have advaret mig imod at tale gik han foran ind i Forhallen. Gennem Glasdørene opfangede jeg et Glimt af et stort og luksuriøst udstyret Værelse, hvor der sad en Mængde Mennesker, hver i sin lille Krog — alle fordybede i deres Aviser. Holmes viste mig derefter ind i et lille Værelse, der vendte ud til Pall Mall. Her lod han mig staa ene omtrent i et Minut og kom derefter tilbage med en Herre, som jeg straks kunde se maatte være hans Broder.

Mycroft Holmes var meget større og sværere end Sherlock. Han var ikke saa lidt korpulent; men skønt hans Ansigt ogsaa var stort, havde det dog bevaret noget af det skarpe i Formen og Udtrykket, der var saa ejendommeligt for Broderen. Hans Øjne, der vare af en ejendommelig lys, vandblaa Farve, syntes til Stadighed at besidde det aandsfra værende, indadskuende Blik, som jeg havde bemærket hos Sherlock — men heller ikke hos andre — naar han anspændte alle sine Evner.

»Det glæder mig at gøre Deres Bekendtskab, Sir,« sagde han og rakte mig en stor, flad Haand, der lignede en Sæls Pote. »Siden De har begyndt at skrive om Sherlock, hører og læser jeg om ham alle Vegne. Det er sandt, Sherlock, jeg ventede for Resten at se dig sidste Uge, jeg troede, du var kommen for at tale med mig om denne Manor House Sag, thi jeg antog, at det vilde blive en haard Nød for dig.«

»Ja, men jeg knækkede den dog,« sagde min Ven smilende.

»Det var naturligvis Adam?«

»Ja, det var Adam, naturligvis.«

»Det var jeg vis paa lige fra Begyndelsen.«

Dermed satte de to Brødre sig ned ved Vinduet, der vendte ud til Gaden.

»For enhver, der ønsker at studere Menneskene, er dette et udmærket Sted,« sagde Mycroft. »Se engang paa disse udmærkede Typer! Betragt for Eksempel de to Herrer, som kommer der.«

»Billard-Markøren og den anden?«

»Ja, netop. Hvad bestemmer du den anden til?«

De to Herrer vare standsede paa Fortovet lige over for Vinduet. Nogle Kridtmærker over Vestelommen vare de eneste Tegn fra Billardet, jeg kunde opdage paa den ene af dem. Den anden var en meget lille, mørk Person, der gik med Hatten skudt bag ad Nakken og forskellige Pakker under Armen.

»Det er en forhenværende Soldat,« sagde Sherlock.

»Og for ganske nylig afskediget,« bemærkede Broderen.

»Har tjent i Indien, ser jeg.«

»Og har været Underofficer.«

»I det kongelige Artilleri, antager jeg,« sagde Sherlock.

»Og han er Enkemand.«

»Men har et Barn.«

»Nej, Børn, kære Sherlock — Børn.«

»Nej, hør,« udbød jeg, »dette her er dog næsten lidt for meget af det gode.«

»Aah, ved De hvad,« svarede min Ven, »det er virkelig ikke vanskeligt at afgøre, at en Person med den Holdning, den Befalermine og det solbrændte Ansigt er Soldat, samt at han har været mere end Menig og ikke for ret længe siden er kommen tilbage fra Indien.«

»At det ikke er længe siden, han var i Tjenesten, kan ses deraf, at han endnu bærer sine »Ammunitions-Støvler«, som de kaldes,« sagde Mycroft.

»Han har ikke den rigtige Kavalerist-Gang, men har dog baaren Sjakoen paa den ene Side, hvilket ses derpaa, at Huden er lysere paa den ene Side af Panden. Han er for lille til at kunne have været Sapør, altsaa har han været Konstabel.«

»Af hans fuldstændige Sørgedragt var det der-

næst let at se, at han nylig har mistet nogen, der stod ham meget nær, og den Omstændighed, at han selv gaar ud og gør Indkøb, viser, at det maa have været hans Kone. Han har ogsaa købt Legetøj til Børn, kunde man se, og der var blandt andet en Rangle, hvilket viste, at et af Børnene maa være ganske lille. Rimeligvis er hans Kone død i Barselseng; men den Omstændighed, at han havde en Billedbog under Armen, viste, at der var flere Børn der hjemme, som han maatte tænke paa.»

Jeg begyndte nu at forstaa, hvad min Ven mente, naar han sagde, at hans Broder besad endnu skarpere Iagttagelsesevner, end han selv gjorde. Han skottede hen til mig og smilede. Mycroft tog sig en Pris Tobak fra en Skildpaddes Snusdaase og slog med et rødt Silkelommetørklæde de enkelte spildte Korn bort fra sin Frakke.

»Det er sandt, Sherlock,« sagde han, »jeg har nylig haft en Sag, der netop var noget for dig — en rigtig Lækkerbidsken, et meget mærkeligt Problem. Jeg blev anmodet om at tage mig af den, men jeg havde ikke Energi nok til at forfølge den til Enden, dog gav den mig Anledning til nogle meget fornøjelige Spekulationer. Hvis du bryder dig om at høre de nærmere Omstændigheder —«

»Kære Mycroft, du ved jo, at det er min største Fornøjelse.«

Den ældre Broder skrev nogle faa Ord paa et

Blad af sin Notebog, ringede paa en Opvarter og gav ham Bladet.

»Nu har jeg bedt Mr. Melas om at ulejlige sig herover,« sagde han. »Han bor i Lejligheden lige oven over mig, og derfor kender jeg lidt til ham, hvilket var Grunden til, at han i sin Forlegenhed henvendte sig til mig. Mr. Melas er Græker af Fødsel, saa vidt jeg ved, og er en meget dygtig Sprogmand. Han ernærer sig dels som Tolk ved Underretterne og dels som Vejviser for de rige Folk fra Orienten, der tager ind paa Avenue Hotellerne. Men nu vil jeg overlade til ham selv at fortælle sine egne mærkværdige Oplevelser.

Nogle faa Minutter efter traadte en lille, svær Herre ind, hvis olivenfarvede Ansigt og kulsorte Haar forraadte hans orientalske Oprindelse, skønt hans Sprog ikke i nogen Henseende adskilte sig fra en dannet Englænders. Han rakte Sherlock Holmes Haanden, og hans sorte Øjne lyste af Tilfredshed, da han fik at vide, at den berømte Opdager gerne vilde høre hans Historie.

»Jeg tror ikke, at Politiet fæster Lid til mit Udsagn — nej, paa Ære, jeg tror det ikke,« sagde han i en klagende Tone. »De tror ikke, at saadant noget kan ske, fordi de aldrig har hørt om det før. Men jeg forsikrer, at jeg aldrig faar Ro i mit Sind, før jeg faar Rede paa, hvad der er blevet af den stakkels Fyr med Hæfteplasteret paa Ansigtet.

»Jeg er lutter Øre,« sagde Sherlock Holmes.

»Lad os se,« vedblev Mr. Melas, »i Dag er det jo Onsdag, saa var det i Mandags Aftes. — altsaa kun for to Dage siden forstaar De — at alt det skete, som jeg taler om. Jeg ernærer mig som Tolk, hvad min gode Husfælle der maaske allerede har fortalt Dem. Jeg er Tolk i alle Sprog — eller næsten alle — men eftersom jeg er Græker af Fødsel og har et græsk Navn, saa er det især græsk Sprog, jeg har med at gøre. Allerede i mange Aar har jeg været den bekendteste og mest benyttede græske Tolk i London, og mit Navn er meget godt kendt paa Hotellerne her i Staden.

»Det sker ikke saa sjældent, at der sendes Bud efter mig langt ud paa Aftenen, for Eksempel af fremmede, der kommer i en eller anden Forlegenhed, eller af rejsende, der kommer sent til Byen, og som trænger til min Hjælp. Derfor blev jeg slet ikke forundret, da i Mandags Aftes en Mr. Latimer, en meget velklædt ung Mand, ringede paa og kom op og bad mig om at følge med i en Cab, som holdt og ventede nede paa Gaden. Der var kommen en græsk Handelsven til ham, sagde han, som han skulde gøre Forretninger med, og da han slet ikke kunde tale andet end Engelsk, maatte han absolut have en Tolk med. Han sagde endvidere, at hans Bolig laa temmelig langt borte, helt ude i Kensington, og det lod til, at han havde meget stort Hastværk; thi han skyndte stadig paa mig, indtil han fik mig ind i Caben, som holdt for Døren.

»Jeg siger en Cab, men jeg blev snart i Tvivl om, hvorvidt det ikke snarere var et privat Køretøj, jeg sad i. Det var i alt Fald mere rummeligt end den almindelige firhjulede Vanære for London, og den indre Udstyrelse var, om end noget medtaget, dog temmelig kostbar. Mr. Latimer tog Plads lige over for mig, og saa rullede vi af Sted, først gennem Charing Cross og derefter op ad Shaftesbury Avenue. Vi vare komne ud i Oxford Street, og jeg havde været saa fri at begynde paa en Bemærkning om, at dette maatte være en temmelig stor Omvej til Kensington, da jeg standsede paa Halvvejen af Forbavselse over min Ledsagers mærkværdige Opførsel.

»Han trak en Todtenschläger op af Lommen, et fælt Instrument med en gruelig stor Blyklump i den ene Ende, og svingede den frem og tilbage nogle Gange som for at prøve dens Vægt og Styrke. Derefter lagde han den uden at sige et Ord paa Sædet ved Siden af sig. Da han havde gjort dette, trak han begge Vinduerne op, og jeg saa nu til min store Forbavselse, at de vare blændede med Papir for at forhindre mig i at se ud af dem.

»»Det gør mig ondt, at jeg skal betage Dem Udsigten, Mr. Melas,« sagde han; »men Sagen er, at jeg ikke vil have, De maa se, hvad det er for et Sted, vi kører hen til. Det kunde nemlig let volde mig Ubehageligheder, hvis De kunde finde derhen igen bag efter.«

»Som De vel kan tænke Dem, blev jeg yderlig bestyrtet ved at høre disse Ord. Min Ledsager var en svær, bredskuldret, ung Mand, og selv om han ikke havde haft det omtalte frygtelige Vaaben hos sig, vilde jeg dog ikke have haft mindste Haab om at staa mig imod ham, hvis det kom til en Kamp imellem os.«

»Dette her er rigtignok en højst mærkværdig Opførsel, Mr. Latimer,« stammede jeg. »De ved vel nok, at det er noget ligefrem ulovligt, De her gør Dem skyldig i.«

»Ja, det er maaske nok en lovlig stor Frihed, jeg tager mig,« sagde han; »men De skal nok faa fuldt Vederlag for den. Imidlertid maa jeg paa det bestemteste advare Dem imod at gøre Anskrig eller modsætte Dem mine Befalinger, Mr. Melas; hvis De gør det, vil det komme til at gaa ud over Dem selv. Der er ikke en Sjæl, maa De huske paa, som ved, hvor De er, og baade her i Vognen og i min Bolig er De altsaa fuldstændig i min Vold.«

Han sagde disse Ord meget roligt; men den Tone, hvori de ytrede var frygtelig truende. Jeg sad ganske tavs og spekulerede paa, hvilken Grund han dog kunde have til saaledes at bortføre mig paa denne mærkelige Maade, og hvad han havde i Sinde at gøre med mig. Men hvad der nu end var Grunden, saa var det klart, at det var til ingen Nytte at gøre Modstand, og at jeg ikke havde andet at gøre end at vente og se, hvad der vilde ske.

Vi kørte i omtrent to Timer, uden at jeg havde den fjerneste Ide om, hvor vi kørte hen. Undertiden rullede vi hen over haard makadamiseret Vej eller Brolægning, og undertiden mærkede jeg paa den bløde, lydløse Kørsel, at vi vare inde paa de asfalterede Gader, men med Undtagelse af denne Forskel var der aldeles intet, som paa nogen Maade kunde hjælpe mig til at danne mig nogen Formodning om, hvor vi var. Papiret, som Vinduerne var betrukne med, var aldeles uigennemsigtigt, og der var trukket et blaat Forhæng for det lille Kighul foran.

Klokken var et Kvarter over syv, da vi forlod Pall Mall, og mit Ur viste mig, at den kun manglede ti Minutter i ni, da vi endelig holdt stille. Min Ledsager lod Vinduet gaa ned, og jeg opfangede et Glimt af en lav, hvælvet Dør, over hvilken der brændte en Lampe. I samme Øjeblik, jeg traadte ud af Vognen, blev Døren lukket op, og jeg befandt mig inde i Huset. Jeg fik et vagt, flygtigt Indtryk af, at der fandtes en Plæne og nogle Træer uden for Huset, men om det var en større Have eller ikke, var det mig umuligt at afgøre.

Inden for Døren hang en Lampe med farvet Glas, og den var skruet saa langt ned, at jeg ikke kunde se andet, end at Forhallen var temmelig stor, og at dens Vægge var behængt med Skilderier. I det svage Lys kunde jeg ogsaa kun skimte, at den Person, der havde aabnet Døren, var en lille,

midaldrende Mand med rund Ryg og med et frastødende Ansigt. Idet han drejede Hovedet, saa jeg ogsaa af en Blinken, at han gik med Briller.

»Er det Mr. Melas, Harold?« spurgte han.

»Ja.«

»Det er godt! Det er godt! Jeg haaber ikke, De er bleven vred, Mr. Melas. Sagen er, at vi *maatte* have fat i Dem. Hvis De vil være medgørlig og hjælpe os, saa vil De ikke komme til at fortryde det; men prøver De paa at komme os til Livs — saa Gud hjælpe Dem!«

Han stødte Ordene frem paa en underlig nervøs Maade og fniste mellem hver Sætning; men alligevel, indjog han mig mere Skræk end den anden.

»Hvad vil De have mig til?« spurgte jeg.

»Oh, kun til at give en græsk Herre, som er i Besøg hos os, nogle Spørgsmaal og sige os, hvad han svarer derpaa. Men sig ikke andet eller mere, end jeg giver Ordre til, eller« — her kom den nervøse Fnisen igen — »De maatte hellere ønske, at De aldrig var bleven født.«

Med disse Ord aabnede han en Dør og viste mig ind i et Værelse, der lod til at være rigt møbleret — men ogsaa dette var kun meget svagt oplyst af en enkelt Lampe, der var skruet langt ned. Værelset gjorde Indtryk af at være stort, og af den Maade, hvorpaa mine Fødder sank ned i det bløde Tæppe, mærkede jeg tydelig, at jeg befandt mig i et kostbart udstyret Hus. Jeg skimtede ogsaa store

Fløjlstole, en høj, hvid Marmorkamin og noget ved Siden af den, der kunde se ud som en Samling japanesiske Vaaben.

Der stod en Stol under Lampen, og den ældre Herre opfordrede mig med en Haandbevægelse til at tage Plads i den. Den yngre havde forladt os, men kom snart efter pludselig tilbage gennem en anden Dør og havde nu en tredje Herre med, der var iført en Slags vid og løstsiddende Slobrok og traadte meget langsomt hen imod os.

Da han kom inden for den svage Lyskreds, der satte mig i Stand til at se lidt mere tydeligt, gennemisnedes jeg af Rædsel ved hans Udseende. Han var bleg som en Dødning og frygtelig mager, og de fremtrædende, unaturligt straalende Øjne tydede paa, at hans Sjælsstyrke langt overgik hans Legemes. Men hvad der rystede mig endnu mere end disse Tegn paa fysisk Svaghed var, at hans Ansigt paa en grotesk Maade paa Kryds og tværs var belagt med Hæfteplaster, og at et stort Stykke af dette var klistret over hans Mund.

»Har du Tavlen, Harold?« spurgte den ældre Herre, medens hint sælsomme Væsen lod sig falde ned i en Stol.

»Er hans Hænder løste?« vedblev han. — »Nuvel saa giv ham Griffelen. Nu skal De give ham nogle Spørgsmaal, Mr. Melas, saa vil han skrive Svarene. Spørg ham nu allerførst, om han saa vil underskrive Papirerne.«

Jeg gav ham dette Spørgsmaal, og den unge Mands Øjne gnistrede af Harmen, da han hørte det.

»Aldrig!« skrev han paa Græsk som Svar derpaa.

Paa ingen Betingelser?« spurgte jeg paa vor Tyrans Befaling.

»Kun naar jeg ser hende viet i min Nærværelse af en græsk Præst, som jeg kender.«

Manden fniste paa sin modbydelige Maade.

»Saa ved De, hvad der venter Dem.«

»Jeg bryder mig ikke om, hvad der sker med mig.«

Dette er Eksempler paa de Spørgsmaal og Svar, der dannede vor sælsomme halv talte og halv skrevne Samtale. Atter og atter maatte jeg spørge ham, om han saa vilde give efter og undertegne Dokumentet, og atter og atter fik jeg det samme indignerede Svar.

Men nu greb en lykkelig Tanke mig. Jeg begyndte at føje nogle Smaasætninger paa egen Regning til hvert Spørgsmaal, der blev mig opgivet — i Begyndelsen ganske uskyldige for at prøve, om nogen af de to Slyngler kunde mærke eller forstaa det, men da jeg derefter saa, at det gik godt, begyndte jeg paa et mere farligt Spil. Vor Samtale lød da omtrent som følger:

»De kommer dog ingen Vegne med Deres Halsstarrighed. *Hvem er De?*«

»Det bryder jeg mig ikke om. *Jeg er fremmed i London.*«

»Saa maa De tage Følgerne. *Hvor længe har De været her?*«

»Ja, ja. *Tre Uger.*«

»Pengene kunne dog aldrig blive Deres. *Hvad fejler De?*«

»De skulle ikke komme i saadanne Skurkes Hænder. *De sulter mig.*«

»De vil faa Deres Frihed, saa snart De underskriver. *Hvad er dette for et Hus?*«

»Jeg vil aldrig underskrive. *Jeg ved det ikke.*«

»De gør hende intet godt dermed. *Hvad er Deres Navn?*«

»Lad mig selv høre hende sige det. *Kratides.*«

»De vil faa Lov at se og tale med hende, saa snart De har underskrevet. *Hvor er De fra?*«

»Saa vil jeg aldrig faa hende at se. *Athen.*«

Endnu fem Minutter, Mr. Holmes og jeg skulde lige for Næsen af Skurkene have lirket hele Historien ud af ham. Ja maaske vilde allerede det næste Spørgsmaal have opklaret Sagen; min i dette Øjeblik aabnedes Døren, og en Kvinde traadte ind i Værelset. Dette var som sagt meget svagt oplyst, og jeg kunde derfor kun skimte at hun var høj og yndefuld i sin Holdning, samt at hun havde sort Haar og var klædt i en løs, hvid Kjole.

»Harold,« sagde hun, idet hun tiltalte ham paa Engelsk, men med stærk fremmed Akcent, »jeg

kunde ikke blive deroppe længere. Der er saa ensomt, naar du ikke er — oh, min Gud, der er jo Paul!«

»Disse sidste Ord blev udraabte paa Græsk, og i samme Øjeblik rev den unge Mand ved en krampagtig Anstrengelse Hæfteplasteret fra Læberne og styrtede med Raabet: »Sophie! Sophie!« i Kvindens Arme.

Men deres Omfavnelse varede kun kort; thi den yngste af de to Englændere greb straks fat i Kvinden og puffede hende ud af Værelset, medens den ældre overmandede deres udsultede Offer og trak ham bort gennem den anden Dør.

Et Øjeblik blev jeg alene i Værelset, og jeg sprang straks op med en ubestemt Følelse af, at jeg nu maaske paa en eller anden Maade kunde komme efter, hvad det var for et Hus, jeg befandt mig i. Men heldigvis gjorde jeg intet yderligere Skridt; thi idet jeg saa op, saa jeg, at den ældre Mand stod i Døren med Blikket stift hæftet paa mig.

»Det er tilstrækkeligt, Mr. Melas.« sagde han. »De ser jo nu, at vi har ladet Dem blive indviet i nogle af vore hemmeligste Affærer. Vi vilde ikke have gjort Dem Ulejlighed, naar det ikke havde været, fordi vor Ven, som taler Græsk, og som i Begyndelsen havde været vor Tolk ved disse Underhandlinger, er bleven nødt til at vende tilbage til Orienten. Det var aldeles nødvendigt for os at finde nogen, som kunde træde i hans Sted, og saa var

vi saa heldige at faa at vide, at De blev meget benyttet som græsk Tolk.«

Jeg bukkede.

»Se, her er fem Guineaer,« sagde han, idet han gik hen til mig; »det haaber jeg, De vil anse for tilstrækkeligt Vederlag. Men husk nu vel paa,« vedblev han, idet han fnisende bankede mig let paa Skulderen, »at hvis De nævner et eneste Ord til nogen levende Sjæl om dette — nogen levende Sjæl, forstaar De — saa, ja, saa vil jeg ønske, Gud maa have Barmhjertighed med Deres Sjæl!«

»Jeg kan ikke beskrive, hvilken Væmmelse og Rædsel denne lille ubetydelig udseende Mand indgod mig. Jeg kunde nu bedre se ham, da han blev klarere belyst af Lampen. Han Ansigt var poset og gustent, og det lille tilspidsede Skæg var stridt og meget daarlig plejet. Han stak Ansigtet frem, naar han talte, og hans Læber og Øjenlaag dirrede i eet væk, som om han havde St. Veits Dans. Jeg kunde ikke tro andet, end at ogsaa hans mærkelige, fremstødte Fnisen var en Følge af en eller anden Nervesvaghed. Men det mest rædselsvækkende laa dog i hans Øjne, der var staalgraa og gnistrende kolde, og i hvis Dyb der lurede en djævelsk, stedse-varende Grusomhed.

»Vi skal nok faa det at vide, hvis De en eneste Gang lukker Deres Mund op om dette,« sagde han. »Vi har vore egne Midler til at komme efter

det. Vognen holder og venter paa Dem dernede, og min Ven skal nok følge Dem paa Vej.

Jeg blev i stor Skyndsomhed ført gennem Forhallen og ind i Vognen, og idet jeg steg ind i den, opfangede jeg atter et Glimt af en Have med Træer. Mr. Latimer fulgte lige i Hælene paa mig og satte sig uden at sige et Ord lige over for mig. I Tavs-
hed kørte vi atter en meget lang Vej med Vinduerne optrukne, indtil vi til sidst, da Klokken var over tolv om Natten, atter holdt stille.

»Her maa De stige ud, Mr. Melas,« sagde min Ledsager. »Det gør mig ondt, at jeg skal sætte Dem af saa langt fra Deres Bolig, men jeg er nødt til det. De maa vide, at ethvert Forsøg paa at følge efter Vognen, kun vil medføre Fortræd for Dem selv.«

Med disse Ord aabnede han Døren, og jeg havde næppe faaet Tid til at springe ud, før Kusken piskede paa Hestene, og Vognen rullede videre.

Forbavset saa jeg mig om, jeg stod midt paa en hedeagtig Fællede, hvor Lyngen og det korte Græs hist og her vekslede med Gyvelbuske. Langt borte saas en enkelt Række Huse, i hvilken der hist og her blinkede Lys ud fra de øverste Vinduer, og paa den anden Side saa jeg en Jærnvajs røde Signalamper.

Vognen, som havde bragt mig hertil var allerede ude af Syne. Jeg stod og stirrede til alle Sider og spekulerede paa, hvor i al Verden jeg dog

kunde være, da jeg i Halvmørket skimtede nogen, der kom hen imod mig. Da Skikkelsen kom nærmere saa jeg at det var en Banevogter.

»Vil De være saa god at sige mig, hvad dette er for et Sted?« spurgte jeg.

»Wandsworth Fællad,« sagde han.

»Kan jeg komme med Toget her fra til Byen?«

»Ja, naar De gaar en Fjerdingvej længere, saa kommer De til Clapham Station,« sagde han, »og naar De skynder Dem, kan de naa at komme med 1,20 Toget til Victoria Banegaarden.« —

»Se saaledes endte mit Eventyr, Mr. Holmes. Jeg har ikke fjerneste Begreb om, hvor jeg var, eller hvem jeg talte med eller noget som helst andet end det, jeg her har fortalt Dem. Men saa meget kan jeg da forstaa, at der er en Forbrydelse i fuld Gang, og det er mit højeste Ønske at komme det stakkels Menneske til Hjælp. Straks den følgende Morgen fortalte jeg Historien til Mr. Mycroft Holmes, og længere op ad Dagen gik jeg til Politiet og meddelte det hele.«

Efter at have hørt denne mærkelige Fortælling sad vi alle tavse i nogen Tid. Derefter saa Sherlock Holmes over paa Broderen.

»Noget Skridt?« spurgte han.

Mycroft tog *Daily News*, som laa paa Bordet ved Siden af ham, og oplæste følgende Bekendtgørelse: »En anselig Belønning udloves til den, der kan give nogen Oplysning om, hvor en græsk.

Herre ved Navn Paul Kratides, der ikke kan tale Engelsk, opholder sig. En lignende Belønning udloves til den, som kan give Oplysning om en græsk Dame, hvis Fornavn er Sophie. X 2473.«

»Dette blev indrykket i alle Aviserne; men vi fik intet Svar.«

»Ja, men nu det græske Konsulat?«

»Der har jeg henvendt mig. De vidste intet.«

»Nu — saa et Telegram til Athens Politi da.«

»Sherlock har faaet hele Familiens Energi,« sagde Mycroft og vendte sig til mig »Ja, tag du nu blot Sagen i dine Hænder, saa kan du jo lade mig vide, hvad du faar ud af den.«

»Ja, du kan være sikker paa, at jeg nok skal lade dig og Mr. Melas det vide,« svarede min Ven, idet han stod op. Men imidlertid, Mr. Melas, vilde jeg rigtignok, hvis jeg var i Deres Sted, være paa min Post; thi af disse Bekendtgørelser ved Skurkene jo nu, at De har forraadt Hemmeligheden.«

Paa vor Vej hjem standsede Sherlock Holmes ved en Telegrafstation og afsendte forskellige Telegrammer.

»Der ser De, Watson,« sagde han, »at Deres Aften paa ingen Maade er spildt. Nogle af mine mest interessante Sager er komne til mig paa denne Maade gennem Mycroft. Det Problem, vi her har faaet at klare, besidder flere Ejendommeligheder, om der end ganske vist kun gives een temmelig nærliggende Forklaring paa det.«

»De har altsaa Haab om at kunne løse det?«

»Ja, da vi ved saa meget, som vi gør, vilde det nærmest være mærkeligt, om vi ikke ogsaa blev i Stand til at opdage Resten. De maa vel selv have dannet Dem en Teori, der kan forklare de Kendsgerninger, vi har hørt.«

»Ja, en meget vag.«

»Hvad er da Deres Mening?«

»Det forekommer mig utvivlsomt, at denne græske Pige er bleven bortført af den unge Engländer, som kaldes Harold Latimer.«

»Bortført hvorfra?«

»Fra Athen maaske.«

Sherlock Holmes rystede paa Hovedet. »Denne unge Mand kunde ikke tale et eneste græsk Ord, medens den unge Pige talte Engelsk temmelig flydende. Det tyder paa, at hun har været i England en kort Tid; medens han ikke har været i Grækenland.«

»Ja, det er ogsaa sandt, men saa kan vi jo antage, at hun er kommen i Besøg til England, og at denne Harold har overtalt hende til at flygte med sig.«

»Det er mere sandsynligt.«

»Men saa kommer Broderen — for jeg antager, at det er Broder og Søster — op nede fra Grækenland for at forpurre det, og han giver sig meget uforsigtig i den unge Mands og hans medsammensvornes Vold. De bemægtiger sig ham og anvender Vold imod ham for at faa ham til at underskrive

nogle Papirer, ved hvilke Pigens Formue overdrages til dem; formodentlig er de unge Grækerø forældreløse, og han er som ældre Broder hendes Værge. Dette vil han imidlertid ikke. For at kunne underhandle med ham derom, maa de se at faa fat i en Tolk, og de faa Fingrer i Mr. Melas efter at have benyttet en anden før ham. Pigen ved ikke det mindste om Broderens Ankomst, men opdager det rent tilfældig.«

»Udmærket, Watson,« udbrød Holmes. »Jeg tror, at De her ikke er langt fra Sandheden. Men De ser altsaa, at vi har alle Kortene paa Haanden, og det eneste, vi har at frygte, er, at de vil gribe til en eller anden Voldshandling. Hvis De blot ville give os lidt Tid, saa skal vi nok gribe dem.«

»Ja, men hvor kan vi faa at vide, hvor Huset ligger?«

»Naa, hvis vor Slutning er rigtig, og Pigens Navn er eller var Sophie Kratides, saa vil det ikke blive vanskeligt at opspore hende. Det er hertil vi maa sætte vort Haab; thi Broderen er naturligvis en fuldstændig fremmed her i Byen. Det er klart, at der er gaaet nogen Tid, siden denne Harold traadte i Forhold til Pigen — hvorledes dette Forhold saa ellers er — nogle Uger i det mindste, eftersom Broderen, der opholder sig i Grækenland, har kunnet faa Tid til at høre om det og komme herop. Har de boet paa det samme Sted i al denne

Tid, saa er det sandsynligt, at vi vil faa Svar paa Mycrofts Bekendtgørelse.

Under denne Samtale vare vi naaede til vor Bolig i Baker Street. Holmes gik foran op ad Trappen, og da han aabnede Døren ind til vort fælles Værelse, gav det et Sæt i ham af Overraskelse. Jeg kiggede over hans Skulder og blev lige saa forbavset. Hans Broder Mycroft sad i Lænestolen og røg af sin korte Pibe.

»Kom kun ind Sherlock! Kom ind, Sir,« sagde han blidt og smilede over de forbavsede Ansigter, vi satte op. »Du ventede nok ikke saadan en Kraftanstrengelse af mig — hvad Sherlock? Men jeg skal sige dig, denne Sag interesserer mig i høj Grad.«

»Hvorledes er du kommen her hen?«

»Jeg kørte forbi jer i en Cab.«

»Der er altsaa noget nyt?«

»Ja, jeg har faaet Svar paa min Bekendtgørelse.«

»Ah!«

»Det kom nogle faa Minutter efter, at I var gaaet.«

»Og hvorledes lød det?«

Mycroft Holmes trak et Stykke Papir frem.

»Se her er det,« sagde han, »skreven med en I-Pen paa Royal Cream Papir af en midaldrende Herre af et skrøbeligt Helbred. »Sir,« skriver han, »som Svar paa Deres Bekendtgørelse af Dags Dato kan Undertegnede meddele Dem, at jeg meget godt kender den unge Dame. Hvis De vil gøre Dem

den Ulejlighed at henvende Dem til mig, skal jeg gerne give Dem nogle Oplysninger om hendes sørgelige Historie. For Øjeblikket opholder hun sig i »Myrterne«, Beckenham.

Deres ærbødige

J. Davenport.«

»Hans Adresse er Lower Brixton,« sagde Mycroft Holmes. »Synes du ikke, Sherlock, at vi nu med det samme burde tage ned til ham og faa fat i disse Oplysninger?«

»Kære Mycroft, Broderens Liv er dog mere værd end Søsterens Historie, jeg synes, at vi straks bør tage til Politistationen i Scotland Yard for at faa fat paa Inspektør Gregson for saa tillige med ham at begive os ud til Beckenham. Vi ved jo, at et Menneske dér er ved at blive sultet ihjel, og at hver Times Opsættelse let kan blive skæbnesvanger.«

»Er det ikke det bedste, at tage Mr. Melas med,« sagde jeg. »Vi kunde jo maaske komme til at trænge til en Tolk.«

»Jo,« sagde Sherlock Holmes. »Send Drengen efter en Droske, og saa kører vi om ad Pall Mall og tager ham med.« Med disse Ord aabnede han sin Skrivebordsskuffe, og jeg saa, at han lod sin Revolver glide ned i Lommen.

»Ja,« svarede han som Svar paa mit Blik, »efter hvad jeg har hørt, er det bedst at være belavet paa alt; thi det er nok temmelig farlige Mennesker, vi har med at gøre.«

Det var omtrent blevet mørkt, før vi kom til Pall Mall og begav os op til Mr. Melas's Bolig. Men da vi havde ringet paa, fik vi den Besked, at der lige nylig havde været en Herre og hentet ham.

»Hvorhen?« spurgte Mycroft Holmes.

»Det ved jeg ikke, Sir,« sagde den Pige, der havde lukket Døren op. »Det eneste, jeg ved, er, at han kørte bort med Herren i en Vogn.«

»Sagde Herren da ikke, hvad han hed?«

»Nej, Sir.«

»Var han ikke en høj, mørk, smuk, ung Mand?«

»Nej, Sir, det var netop en lille Herre med Briller og med et magert Ansigt, men han var meget munter i sit Væsen, for han lo og fniste hele Tiden, mens han talte.«

»Af Sted!« udbrød Sherlock Holmes hastig. »Dette her bliver mere og mere alvorligt,« vedblev han, idet vi kørte videre til Scotland Yard. »Denne Skurk har atter faaet Kløer i Mr. Melas, der ikke besidder synderlig fysisk Mod, hvilket de har erfaret fra deres Forhandlinger med ham i Forgaars Aftes, og denne Usling har nu været i Stand til at tvinge ham til at følge med sig, saa snart han er bleven ene med ham igen. Uden Tvivl trænger de til hans Hjælp som Tolk, men naar de har benyttet ham, ville de maaske straffe ham for det, de betragte som Forræderi imod dem.«

Vort Haab var, at vi ved at tage med Toget kunde naa lige saa tidlig eller maaske lidt før end

Vognen til Beckenham. Men da vi kom til Scotland Yard varede det over en Time, før vi kunde faa fat i Inspektør Gregson og ordne de Formaliteter, der gav os Ret til i Lovens Navn at trænge ind i Huset. Klokken manglede derfor kun et Kvarter i ti, da vi naaede London Bro, og den var halv elleve, før vi alle fire traadte ud paa Peronnen ved Beckenham Station. En halv Mils Kørsel bragte os til »Myrterne« — et stort, skummelt Hus, der laa et Stykke tilbage fra Vejen omgivet af en Have. Her stod vi ud af Drosken og begav os til Fods op til Huset.

»Alle Vinduerne er mørke,« bemærkede Inspektøren. »Det ser ud, som om Huset er forladt.«

»Fuglene ere nok fløjne, og Buret tomt,« sagde Holmes.

»Hvorfor mener De det?«

»En med Bagage tungt belæst Vogn er kørt herud fra for ganske nylig.«

Inspektøren lo. »Ja, jeg saa nok Hjulsporene derude ved Gadelygten; men hvor har De Bagagen fra?«

»De saa vel ogsaa de samme Hjulspor gaa den modsatte Vej. Men de, der gik udad, var langt dybere end dem, der gik indad, og derfor kan vi let slutte os til, at der er bleven læstet en betydelig Mængde Bagage paa Vognen.«

»Ja, det kan gerne være, at De har Ret,« sagde Inspektøren og trak paa Skuldrene. »Men det vil

vist ikke blive let at komme igennem den svære Dør. Nu kan vi jo først prøve, om der ikke er nogen, som vil høre os.«

Han bankede af al Magt med Dørhammeren og trak voldsomt i Klokkestrengen, men ingen viste sig. Holmes havde imidlertid listet sig bort, men nogle faa Minutter efter kom han tilbage.

»Jeg har faaet et Vindue aabnet,« sagde han.

»Det er da godt, at De staar paa vor Side og ikke paa Fjendens,« bemærkede Inspektøren, da han saa den snilde Maade, hvorpaa min Ven havde faaet Haspen af. »Naa« — vedblev han, »jeg antager, at vi under disse Omstændigheder nok kan tillade os at gaa ind uden at vente paa nogen Indbydelse.«

En for en krøb vi gennem Vinduet ind i et stort Værelse, der øjensynlig var det samme, som Mr. Melas havde beskrevet. Inspektøren tændte sin Lygte, og ved dens Lys kunde vi se de to Døre, Portieren, Lampen og de japanesiske Vaaben, han havde omtalt. Paa Bordet stod to Glas, en tomt Cognaks Flaske og Levningerne af et Maaltid.

»Hvad er det?« udbrød Holmes pludselig.

Vi stod alle stille og lyttede. En dyb, klagende Lyd lød ned til os oppe fra første Sal. Holmes styrtede gennem Døren og ud i Forhallen. Ja, det var tydeligt nok, den uhyggelige Lyd kom fra et Værelse oven paa. Han sprang op ad Trapperne, og Inspektøren og jeg fulgte i Hælene paa ham,

medens hans Broder Mycroft kom bag efter, saa hurtig hans Korpulence vilde tillade det.

Oppe paa Trappeafsatsen stod vi over for tre Døre, og det var fra Værelset bag den midterste af disse, at den uhyggelige Lyd kom, der undertiden sank ned til en dump Stønnen for derefter at stige til et skingrende Hvin. Døren var laaset; men Nøglen sad i udvendig. Holmes drejede den hastig om, rev Døren op og styrtede ind; men i næste Øjeblik kom han farende ud igen med Hænderne for Munden.

»Det er Kulos!« raabte han. »Men giv bare Tid, saa vil den strømme ud.«

Vi kiggede ind gennem Døren og saa, at det eneste Lys i Værelset kom fra en svag, blaa Flamme, der flimrede op fra et lille Messingbækken, som stod paa en Trefod midt i Værelset. Flammen kastede en spøgelseagtig Lyskreds paa Gulvet, og i Skyggen bagved skimtede vi utydelig to sammenkrøbne Skikkelser, der laa op mod Væggen. Fra den aabnede Dør udstømmede der en afskyelig, giftig Os, der fik os til at hoste og snappe efter Vejret.

Holmes løb et Stykke op ad Trappen for at indaande den rene Luft der, og derefter styrtede han paa ny ind i Værelset; lukkede Vinduet op og kastede Trefoden med Bækkenet ned i Haven.

»Om et Minut kan vi gaa derind,« gispede han, idet han kom styrtende ud igen. »Hvor er Lyset? Jeg tvivler stærkt paa, at vi kunne faa en Tændstik til at brænde i den Atmosfære. Hold Lyset

hen til Døren, saa maa vi se at faa dem halet ud: Mycroft — Nu!»

Med et Par Spring var vi inde hos de forgiftede Mennesker og fik dem trukne ud paa Trappeafsatsen. Begge vare afmægtige, med blaa Læber, opsvulmede, fortrukne Ansigter og fremtrædende Øjne. Ja, saa fordrejede vare deres Ansigter, at det vilde have været os umuligt i den ene af dem at genkende den græske Tolk, som for nogle faa Timer siden havde taget Afsked med os i Diogenes-Klubben, naar vi ikke havde haft hans kulsorte Haar og Skæg og hans svære Skikkelse at holde os til. Hans Hænder og Fødder vare forsvarlig sammenbundne, og over det ene Øje bar han Mærker af et haardt Slag. Den anden, der var bunden paa lignende Maade, var en høj Mand, der befandt sig i Udsultningens sidste Stadium, og hvis indfaldne Ansigt var bedækket med lange Strimler Hæfteplaster. Han aandede svagt, da vi fik ham ud, og blev ved at ligge bevidstløs hen. Mr. Melas derimod var knap saa medtaget, og i Løbet af et Kvarters Tid fik vi ham ved Hjælp af Ammoniak og Cognak bragt til sig selv igen, og det varede derfor ikke længe, før han kunde gøre rede for det, der var sket.

Det var kun en simpel Historie, han havde at fortælle, og den bekræftede i eet og alt vore egne Slutninger.

Saa snart den ældste af de to Skurke var kommen inden for Døren i Mr. Melas's Værelse, havde

han trukket en Todtenschläger ud af sit Ærme og havde ved at true den frygtsomme Mand med en øjeblikkelig Død, indjaget ham en saaden Rædsel, at han for anden Gang var fulgt med ham. Det maatte ligefrem være en Slags hypnotisk Indflydelse, Skurken havde udøvet over den stakkels Tolk, thi denne kunde endnu ikke høre det fnisende Uhyre omtale uden at blegne og ryste over hele Legemet.

I stor Hast var han nu bleven kørt til Beckenham, hvor han havde været Tolk ved en ny Forhandling, som havde været endnu mere dramatisk end den første, og i hvilken de to Englændere havde truet deres Fange med en øjeblikkelig Død, hvis han ikke samtykkede i det, de forlangte. Da de til sidst fandt, at han slet ikke lod sig røre af deres Trusler, havde de ført ham tilbage til det Rum, hvor de holdt ham indespærret, hvorefter de havde overdænget Mr. Melas med Bebrejdelser paa Grund af det Forræderi, han havde begaaet imod dem, og for hvilket Bekendtgørelserne i Bladene var tilstrækkeligt Bevis, og det var endt med, at de havde givet ham et Slag i Panden med en Stok, saa at han faldt afmægtig til Jorden, og fra det Øjeblik, og indtil han vaagnede op og saa os staa bøjet over sig, erindrede han slet intet mere.

Medens Mr. Melas med en Del Besvær havde afgivet denne Forklaring til Sherlock Holmes og Inspektør Gregson, havde Mycroft og jeg haft travlt med at bringe den unge Græker til Bevidsthed, og

det lykkedes os ogsaa til sidst at faa ham til at slaa Øjnene op; men endnu var han saa svag, at han ikke kunde tale. Vi ansaa det da for raadeligst at faa ham anbragt paa et Hospital, hvor han kunde blive omhyggelig behandlet og faa den nødvendige Pleje, og ved Gregsons Hjælp fik vi ham ogsaa samme Nat indlagt paa St. Benedicts Hospitalet.

Da det var at vente, at vi ikke for det første kunde faa nogen Forklaring af ham, henvendte vi os allerede næste Dag til den Herre, der havde besvaret Avertissementet, og af ham fik vi at vide, at den ulykkelige unge Dame var af rig græsk Familie, og at hun havde forladt sit Hjem for at besøge nogle Venner i England. Medens hun opholdt sig hos dem, havde hun gjort Bekendtskab med en ung Mand ved Navn Harold Latimer, der havde forstaaet at vinde hendes Kærlighed og til sidst havde overtalt hende til at flygte med sig.

Hendes Venner, der vare blevne dybt rystede ved dette Resultat af hendes Besøg, havde dog ikke selv villet skride ind, men havde indskrænket sig til at meddele hendes Broder i Athen det hele, idet de havde fralagt sig al Skyld.

Broderen havde derefter uopholdelig begivet sig til England, men ved sin Ankomst hertil havde han været saa uforsigtig at give sig i Latimers og hans medforbundnes Vold. Denne medforbundne hed Wilson Kemp og var en Mand af et overmaade slet Rygte. Da disse to fandt, at den unge Kratides

paa Grund af sit fuldstændige Ubekendtskab med det engelske Sprog, var aldeles hjælpeløs, saa at de kunde gøre med ham, hvad de vilde, holdt de ham ligefrem fangen og søgte ved Pinsler og Sult at faa ham til at underskrive et Papir, hvorved baade hans egen og hans Søsters Ejendem blev overdraget til Skurkene.

De havde holdt ham fangen i deres Bolig, uden at Søsteren vidste det mindste om det, og for at hun ikke skulde kende ham, hvis hun tilfældigvis skulde faa et Glimt af ham at se, havde de overklistret hans Ansigt med Strimler af Hæfteplaster. Da Søsteren under Mr. Melas's første Besøg uventet var kommen til Stede og havde set den ynkelige Skikkelse, havde hendes kvindelige Skarpsyn og søsterlige Instinkt imidlertid straks ladet hende gennemskue denne Maske. Den stakkels Pige var imidlertid selv saa godt som Fange; thi der fandtes ikke andre Folk i Huset, som hun kunde søge Hjælp hos, end Kusken og hans Kone, og de vare de to Uslingers villige Redskaber.

Da disse fandt, at deres Hemmelighed var truet, og at deres Fange ikke vilde lade sig tvinge, vare de med faa Timers Varsel flygtede fra deres lejede Bolig og havde slæbt Pigen med sig, efter at de dog først, som de troede, havde taget Hævn over den, der havde trodset, og den, der havde forraadt dem.

Det engelske Politi blev naturligvis straks sat

i Bevægelse, men det lykkedes ikke at finde Flygtningenes Spor. Imidlertid blev Holmes kaldt til Frankrig i en Sag, der optog ham i over en Maaned, og han maatte tage af Sted over Hals og Hoved, saa at han ikke fik Lejlighed til at tale med den unge Græker, før han rejste.

Saa snart han kom tilbage, henvendte han sig straks til Hospitalet, men fik der den Besked, at den unge Kratides var flygtet derfra, saa snart han var bleven rask nok til at kunne færdes alene, og at ingen vidste, hvor han var bleven af.

Saaledes syntes denne Sag for os at skulle ende paa en lige saa gaadefuld Maade, som den var begyndt; men en Maanedstid efter blev der fra Budapest sendt os et Udklip af en Avis, uden at der fulgte nogen som helst skriftlig Kommentar med. I dette Udklip stod fortalt, hvorledes to Englændere, der vare komne tilrejsende tillige med en ung engelsk Pige, om Morgenens vare fundne døde paa deres Værelse, begge gennemborede af mange Dolkestik. Det ungarske Politi var af den Mening, at de to Mænd vare komne i Strid med hinanden, og at denne var endt med, at de havde dræbt hinanden, men Holmes havde en anden Mening om Sagen. Hvis man kunde faa fat paa den unge Græker og hans Søster, saa vilde man sikkert, antog han, kunne faa en interessant Beretning at høre om, hvorledes den Uret, der var bleven tilføjet saavel ham som hende til sidst var bleven blodig hævnnet.

DET GULE ANSIGT.

Sherlock Holmes tog kun meget sjældent Bevægelse for Motionens Skyld. Kun faa Mennesker vare i Stand til at udfolde større Muskelkraft end han, og han var utvivlsomt en af de bedste Boxere, jeg har truffet paa, men han ansaa enhver hensigtsløs legemlig Anstrengelse for Kraftspild, og derfor rørte han sig sjælden, undtagen naar der var et eller andet, han skulde udrette. Men i saa Tilfælde var han ogsaa aldeles utrættelig. At han under disse Omstændigheder alligevel altid kunde være i god Kondition, lyder meget mærkværdigt; men Grunden var sagtens den, at hans Levemaade var i høj Grad maadholden, og hans Vaner saa simple, at det næsten grænsede til Selvpinsel. Naar undtages den lejlighedsvisse Brug af Cocain gjorde han sig ikke skyldig i Udskejelser af nogen Art og han tog kun sin Tilflugt til dette Middel for at raade Bod paa Tilværelsens Enformighed, naar der ikke forelaa noget Problem at løse, og Aviserne ikke indeholdt noget af Interesse.

En Dag i det tidlige Foraar havde han for saa

vidt gjort en Undtagelse fra den ovenanførte Regel med Hensyn til Motion, som han var gaaet en Tur med mig i en af Parkerne, hvor de første grønne Skud viste sig paa Elmene, og hvor Kastanietræernes klæbrige Knopper netop begyndte at udfolde sig til fingrede Blade. Vi drev omkring sammen i et Par Timers Tid for det meste i Tavshed, saaledes som det er Tilfældet med to Mennesker, der kender hinanden nøje og har hver sine Tanker, der optage dem, og Klokken blev næsten fem, før vi atter kom tilbage til Baker Street.

»Undskyld Sir,« sagde vor Dreng, idet han aabnede Døren, »der har været en Herre her og spurgt efter dem, Sir.«

Holmes saa bebrejdende hen paa mig. »Det kommer der ud af at drive omkring til ingen Nytte. Er den Herre saa gaaet igen?«

»Ja, Sir.«

»Bad du ham ikke om at gaa ind?«

»Jo, Sir, han gik ogsaa ind.«

»Hvor længe ventede han saa?«

»En halv Time, Sir. Han var en meget urolig Herre, Sir, og gik og stampede om herinde hele Tiden, mens han var her. Jeg sad og ventede uden for Døren, Sir, saa jeg kunde sagtens høre ham. Til sidst gik han ud i Korridoren og raabte: »Kommer den Mand da aldrig hjem?« Ja, det var netop hans Ord, Sir. Bare De vil vente et lille Øjeblik endnu, saa kommer han straks,« sagde jeg. »Ja,

saa vil jeg hellere vente ude i Luften, for her er jeg lige ved at kvæles,« sagde han. »Jeg kommer lige straks igen.« Dermed gik han ud, og det nyttede ikke, alt hvad jeg sagde, for han vilde dog ikke blive.»

»Naa, ja, ja — du har da altsaa gjort, hvad du kunde,« sagde Holmes, idet vi gik ind i vor Dagligstue. »Det er alligevel Pokkers ærgerligt, Watson. Jeg trænger saa haardt til en Sag, og af Mandens Utaalmodighed at dømme, maa denne her jo være af stor Vigtighed. Hallo! Hvad er det? — Det er jo ikke Deres Pibe, som ligger der paa Bordet! Det maa være en, han har glemt. Det er en lækker, gammel Rosentræs med en god lang Spids af, hvad Tobakshandlerne og Drejerne i London plejer at kalde Rav. Jeg gad nok vide, hvor mange ægte Ravspidser, der egentlig findes i London. Der er Folk, som tror, at en Flue i det skal være et ubedrageligt Kendetegn paa, at det er ægte. Derfor er det bleven til en Forretning at stikke uægte Fluer ind i uægte Rav. Naa, han maa ellers have været temmelig forstyrret i Hovedet, siden han saaledes har ladet en Pibe ligge, som han dog sætter megen Pris paa.«

»Hvoraf ved De, at han sætter megen Pris paa den?« spurgte jeg.

»Aah, jo. Jeg vil antage, at denne Pibe fra ny har kostet ham en syv otte Shilling. Men De ser jo, at den er bleven gjort i Stand et Par Gange

— een Gang paa Trærøret og een Gang paa Ravspidsen. Enhver af disse Reparationer er foretagen med Sølvbaand og har kostet mere, end Piben selv oprindelig. Manden maa altsaa sætte megen Pris paa den, siden han foretrækker at lappe paa den i Stedet for at købe en ny for samme Pris.»

»Er der andet?« spurgte jeg; thi Holmes stod og drejede Piben i Haanden og undersøgte den paa sin ejendommelige tankefulde Maade.

Han holdt den op og bankede paa den med sin lange, tynde Pegefinger; som en Professor kunde have gjort ved en Knogle, han holdt Forelæsning over.

»Piber er i Almindelighed af stor Interesse,« sagde han. »Intet besidder mere Individualitet — det skulde da være Ure og Snørebaand. De Antydninger, jeg finder her, er imidlertid hverken meget tydelige eller mærkelige. Ejeren er rimeligvis en muskuløs Mand, kejthaandet, han har et fortræffeligt Tandsæt, er noget skødesløs i sine Vaner, og sidder godt i det, saa han ikke behøver at spare.«

Min Ven fremsatte disse Bemærkninger i en ligegyldig Tone, men jeg saa dog, at han skottede hen til mig for at se efter, om jeg fulgte med.

»De tror, at en Mand sidder godt i det, fordi han ryger paa en syv Shillings Pibe?« spurgte jeg.

»Nej, men dette her er Grosvenor Melange til otte Pence for en Unce,« svarede Holmes og rystede lidt af Tobakken ud i sin hule Haand. »Da

han kunde faa en udmærket Tobak omtrent for det halve, saa ser De, at han ikke behøver at spare.«

Og de andre Punkter?»

»Han har haft den Vane at tænde sin Pibe ved Lampe og Gasblus. De kan se, at den er helt forbrændt ned ad den ene Side. Det kan Tændstikker naturligvis ikke have gjort; thi hvorfor skulde en Mand holde en Tændstik til Siden af sin Pibe. Derimod kan man ikke tænde den ved en Lampe uden at faa Hovedet forbrændt. Den er imidlertid kun brændt paa højre Side, og deraf slutter jeg, at han maa være kejthaandet. Hold Deres egen Pibe hen til Lampen og se, hvor naturligt det falder Dem, idet De bruger den højre Haand, at holde den venstre Side ind imod Flammen. Maaske kunde De en enkelt Gang gøre det til den anden Side, men ikke til Stadighed. De ser, at saaledes er det ogsaa med denne. Dernæst er den bleven bidt igennem Ravet, og det tyder paa, at Ejermanen er en muskuløs, energisk Fyr, og at han er i Besiddelse af gode Tænder, ellers kunde han ikke gøre det. Men hvis jeg ikke tager fejl, saa kommer han nu op ad Trappen, og vi vil da faa noget mere interessant end hans Pibe at studere.«

Et Øjeblik efter aabnedes vor Dør, og en høj, ung Mand traadte ind. Han var pænt, men ikke pralende klædt i en mørkegraa Dragt og holdt i Haanden en brun Filthat med bred Skygge. Jeg

vilde have anslaaet ham til tredive Aar, skønt han i Virkeligheden var lidt ældre.

»Jeg beder Dem undskylde,« sagde han lidt forvirret. »jeg glemte vist at banke; men jeg tænkte ikke paa, at der var nogen herinde — Sagen er, at jeg er noget forvirret, det er det, der er Skyld i det.« Han for med Haanden over Panden som en Mand, det svimler for, og lod sig derefter falde ned i en Stol.

»Jeg ser, at De ikke har sovet de sidste Par Nætter,« sagde Holmes paa sin skodesløse, naturlige Maade. »Det angriber en Mands Nerver mere end det sværeste Arbejde, ja, endnu mere end Forlystelser. Tør jeg spørge, hvormed jeg kan være Dem til Tjeneste?«

»Jeg vil gerne bede Dem om et godt Raad, Sir. Jeg ved slet ikke, hvad jeg skal gribe til, og det er, som om hele mit Liv var ganske ødelagt.«

»Det vil sige, at De vil antage mig som privat Opdager.«

«Nej, ikke alene det. Jeg vil gerne høre Deres Mening; thi jeg ved jo, at De er en meget skarp-sindig og klog Mand — en ægte Verdensmand. Jeg vil gerne have at vide af Dem, hvad jeg skal gøre, og jeg haaber til Gud, at De vil være i Stand til at sige mig det.»

Han talte i korte, skarpe, stødende Udbrud, og det forekom mig, at det lød, som om det at tale,

voldte ham Pine, samt at hans Vilje helt igennem maatte overvinde hans Tilbøjelighed.

»Det er en meget delikat Sag,« sagde han. »Man holder jo ikke af at tale om sine huslige Af-færer til vildfremmede Mennesker. Det kan jo se helt upassende ud at afhandle sin Kones Opførsel med to Mænd, som jeg aldrig har set før, og som er ganske fremmede for os begge to. Ja, det er frygteligt at skulle gøre det. Men jeg er ved at gaa ud af mit gode Skind og ved slet ikke, hvad jeg skal gøre, saa jeg trænger haardt til et godt Raad.«

»Men kære Grant Munro —« begyndte Holmes.

Vor Gæst sprang op fra Stolen. »Hvad!« udbrød han, »kender De mit Navn?«

»Ja, hvis De ønsker at bevare Deres incognito,« sagde Holmes smilende, »saa vil jeg anbefale Dem at lade være at skrive Deres Navn paa Deres Hattefor, eller i alt Fald at vende Pulden ud mod den Person, De sidder og taler med. Jeg vilde ellers sige Dem, at min Ven og jeg har hørt mange sælsomme Hemmeligheder blive afslørede i dette Værelse, og at vi ikke saa faa Gange har faaet Held til at bringe urolige, plagede Sjæle Fred og Lindring. Jeg haaber, at vi skal kunne gøre det samme over for Dem. Men maa jeg saa, eftersom Sagen maaske ikke taaler Opsættelse, bede Dem om at give mig en Fremstilling af den.«

Vor Gæst for igen med Haanden over Panden,

som om han fandt dette frygtelig haardt. Paa hver Gestus, hvert Udtryk kunde jeg se, at han var en tilbageholden, noget indesluttet Mand og i Besiddelse af ikke saa lidt Stolthed, saa at han var mere tilbøjelig til at skjule sine Saar og Skrøbeligheder end at blotte dem. Men med en heftig Bevægelse af den lukkede Haand, som en der kaster al Tilbageholdenhed fra sig, begyndte han:

»Sagen er den, Mr. Holmes,« sagde han. »Jeg er gift, og har været det i tre Aar. I al den Tid har min Hustru og jeg elsket hinanden saa inderligt og levet saa lykkeligt sammen, som det i det hele taget er muligt for to Ægtefolk. Der har ikke været en eneste Uenighed, ikke een hverken i Tanke, Ord eller Gerning imellem os. Men nu siden sidste Mandag har der pludselig rejst sig ligesom en Vold imellem os, og jeg føler, at der er noget i hendes Liv og i hendes Tanker, om hvilket jeg ved lige saa lidt, som om hun var den Kvinde, der gaar forbi mig paa Gaden. Vi ere blevne fremmede for hinanden, og det er det, jeg vil vide Grunden til.«

»Nu er der een Ting, jeg gerne vil indprente Dem, før jeg gaar videre, Mr. Holmes: Effie elsker mig, lad der endelig ikke være nogen Misforstaaelse i dette. Hun elsker mig af hele sit Hjerte og hele sin Sjæl og har aldrig elsket mig mere, end hun gør nu. Det ved jeg, det føler jeg, og det er der ingen, der kan faa mig til at tvivle om. En Mand kan let mærke, om en Kvinde elsker ham

elsker. Men denne Hemmelighed er som sagt kommen imellem os, og det kan aldrig blive imellem os, som det var før, hvis den ikke bliver opklaret.«

»Vil De være saa venlig at fortælle mig Sagens nærmere Omstændigheder, Mr. Munro,« sagde Holmes med lidt Utaalmodighed.

»Ja, jeg skal nu fortælle Dem, hvad jeg ved om Effies Historie. Hun var Enke, da jeg første Gang traf hende, skønt hun ellers var ganske ung — kun fem og tyve Aar. Hendes Navn var da Mrs. Hebron. Hun var rejst til Amerika, mens hun endnu var ganske ung og havde boet i Byen Atlanta, hvor hun ægtede denne Hebron, der var Sagfører og havde en god Praksis. De havde et Barn; men saa kom der en meget heftig Epidemi af den gule Feber der paa Stedet, og baade hendes Mand og hendes Barn døde. Jeg har set hans Dødsattest. Dette gjorde hende helt led ved Amerika, og hun rejste derfor tilbage og boede sammen med en ugift Tante i Pinner i Middlesex. Jeg maa bemærke, at hendes Mand havde efterladt hende i meget gode Kaar; thi der var efter hans Død en Kapital paa fire Tusinde og fem Hundrede Pund, som vare blevne saa godt anbragte af ham, at de gav hende en aarlig Rente af 7 Procent. Hun havde kun været et halvt Aar i Pinner, da jeg traf hende. Vi blev forelskede i hinanden, og nogle faa Uger derefter giftede vi os.«

»Jeg er Humlehandler, og da jeg har en Ind-

tægt af syv—otte Hundrede Pund om Aaret, saa kunde vi føre et meget behageligt Liv, og da vi blev gifte, lejede jeg en lille Villa i Nærheden af Norbury til firsindstyve Pund om Aaret. Vort lille Hus ligger overmaade landligt, skønt vi ikke har langt ind til Byen. Vi har et Gæstgiversted og et Par Huse lidt oven for os og en enkelt Villa paa den anden Side af Marken, der ligger foran vort Hus, men med Undtagelse af disse, er der slet ingen Huse, før man kommer halvvejs ind til Stationen. Min Forretning kræver, at jeg paa visse Tider af Aaret tager jævnlig ind til Byen; men om Sommeren har jeg mindre at gøre, og min Hustru og jeg lever da saa uforstyrret og lykkeligt med hinanden derude som to Turtelduer. Der var ikke saa meget som en Skygge imellem os, forsikrer jeg Dem, for denne fordømte Affære begyndte.»

Men der er dog een Ting endnu, som jeg bør fortælle Dem, før jeg gaar videre. Da vi giftede os, overdrog min Hustru mig alt, hvad hun ejede, for Resten imod min Vilje; thi hvis det gik galt med min Forretning vilde det jo ogsaa komme til at gaa ud over hendes Formue. Men hun vilde nu have det saaledes, og saa skete det ogsaa skønt det som sagt var meget dumt. Nu — for omtrent seks Uger siden kom hun til mig og sagde:

»Jack, da du tog mine Penge, sagde du, at hvis jeg nogen Sinde kom til at trænge til nogen, skulde jeg blot bede dig om dem.«

»Ja, vist saa,« sagde jeg, »det er jo dine egne alle sammen.«

»Nu vel,« sagde hun, »saa vil jeg gerne bede dig om Hundrede Pund.«

Jeg blev lidt forbavset ved dette; for jeg havde tænkt mig, at det kun var en ny Dragt eller noget lignende, hun ønskede.

»Hvad vil du dog have dem til?« spurgte jeg.

»Aah,« sagde hun paa sin spøgefulde Maade, »du har jo sagt, at du kun var min Bankier, og Bankierne gør aldrig saadanne Spørgsmaal, ved du nok.«

»Nu — hvis det virkelig er din Mening, saa skal du naturligvis nok faa Pengene,« sagde jeg.

»Ja, vist mener jeg det.«

»Og du vil ikke sige mig, hvad du skal bruge dem til?«

»Maaske en anden Gang, men ikke for Øjeblikket, Jack.«

Den Forklaring maatte jeg altsaa nøjes med, skønt det var den første Gang, der havde været nogen Hemmelighed imellem os. Jeg gav hende en Anvisning paa Pengene og tænkte saa ikke mere paa Sagen. Den staar maaske slet ikke i Forbindelse med det, der kom senere, men jeg synes dog, det er rigtigst at omtale den.

Nu — jeg fortalte jo, at der ligger en lille Villa ikke langt fra den, vi bor i. Der er kun en Mark imellem os, men for at naa over til den, maa

man først gaa ned ad Vejen og derefter dreje om ad en Allé. Lige bag ved den ligger der en pæn lille Lund af skotsk Fyr, og den har jeg altid holdt meget af at spadserere over til, for en saadan lille Skov hører jo med til de landlige Behageligheder. Villaen havde staaet ledig i over et halvt Aar, og det var en Skam, for det var et smukt toetages Hus, med en nydelig Veranda, der var helt dækket af Kaprifolium. Jeg har mangen Gang staaet og set paa den og tænkt paa, hvilken dejlig Bolig, det maatte være.

Sidste Mandag Aften da jeg som saa ofte før drev ned ad Vejen, mødte jeg en tom Vogn, som kom op ad Alléen, og saa en hel Del Flyttegods ligge ude paa den grønne Plads foran Verandaen. Det var tydeligt, at Villaen nu endelig var bleven lejet ud. Jeg gik forbi den og standsede saa og kiggede paa den, idet jeg tænkte paa, hvad det vel kunde være for Folk, der var kommen til at bo saa nær ved os. Idet jeg stod saaledes, fornemte jeg pludselig, at der var et Ansigt, som iagttog mig gennem et af de øverste Vinduer.

»Jeg ved ikke, hvad der var ved det Ansigt, Mr. Holmes, men da jeg saa det, løb det koldt ned ad Ryggen paa mig. Jeg stod noget langt borte, saa jeg kunde ikke skelne Trækkene, men jeg kunde dog se, at der var noget unaturligt og umenneskeligt ved det. Saaledes var det Indtryk, jeg fik af det, og jeg traadte rask nærmere for at se nøjere paa den Person, der iagttog mig; men i det samme

forsvandt Ansigtet pludseligt — saa pludseligt, at det saa ud, som om det var bleven rykket tilbage i Værelsets Mørke.

Jeg blev staaende i omtrent fem Minutter og tænkte over Sagen samt forsøgte at komme paa det rene med mine Indtryk. Jeg kunde ikke afgøre, om Ansigtet var en Mands eller en Kvindes; men Farven var ogsaa det, der havde gjort stærkest Indtryk paa mig. Den var paa een Gang voksagtig og stærk gul, og saa var der noget stift og haardt ved hele Ansigtet, der var frygtelig unaturligt. Jeg var bleven saa optaget af det hele, at jeg besluttede at holde Udkig med mine ny Naboer. Derfor nærmede jeg mig og bankede paa Døren, og den blev straks aabnet af en høj, mager Kvinde, der havde et meget barsk og frastødende Ansigt.

»Hvad ønsker De?« spurgte hun med skotsk Dialekt.

»Jeg er Deres Nabo og bor hist ovre,« sagde jeg og nikkede over til mit Hjem. »Jeg ser, at De lige nylig er flyttet ind, og saa tænkte jeg mig, at jeg maaske kunde være Dem til Hjælp med et eller andet —«

»Tak, vi skal nok selv sige til, hvis vi ønsker noget eller trænger til Dem,« sagde hun og smækkede Døren i lige for Næsen af mig. Ærgerlig over denne uforskammede Modtagelse vendte jeg straks om og gik hjem. Skønt jeg søgte at tænke paa andre Ting, vendte mine Tanker dog hele Aftenen stadig tilbage

til Ansigtet ved Vinduet og den gamle Kvindes Uhøflighed. Jeg besluttede ikke at sige noget om det første til min Hustru, da hun er meget nervøs og let lader sig forskrække, og jeg heller ikke ønskede, at hun skulde blive Genstand for det ubehagelige Indtryk, som det havde gjort paa mig. For jeg faldt i Søvn, bemærkede jeg dog til hende, at Villaen nu var bleven beboet, men hertil svarede hun intet.

»I Almindelighed sover jeg meget fast; det har været en staaende Spøg i Familien, at intet kunde vække mig om Natten, men enten det nu har været den Ophidselse, hvori jeg havde været om Eftermiddagen, eller der har været andre Grunde — nok er det, den Nat sov jeg meget mere urolig, end jeg plejer. Det var mig halvt i Drømme bevidst, at der foregik noget i Værelset, og lidt efter lidt gik det op for mig, at min Hustru var ved at klæde sig paa og til sidst ogsaa iførte sig sin Hat og sit Overstykke. Jeg begyndte at aabne Munden for at komme med en søvnig Bemærkning om min Forbavselse ved denne underlige Opførsel, da mine halvt aabne Øjne pludselig faldt paa hendes Ansigt, der var klart oplyst af Stearinlyset, og i min Bestyrtelse tabte jeg rent Mælet. Hendes Ansigt havde nemlig et Udtryk, som jeg endnu aldrig havde set og heller ikke havde ventet nogen Sinde at faa at se. Hun var dødbleg, trak Vejret hastig og kastede, idet hun knappede sit Overstykke, stjaalne

Blikke hen til Sengen for at se, om hun forstyrrede mig. Da hun troede, at jeg endnu sov fast, listede hun sig lydløst ud af Værelset, og et Øjeblik efter hørte jeg en høj Knirken, der kun kunde hidrøre fra Gadedøren, der blev lukket op og i.

Jeg satte mig over Ende og slog mine Knoer mod Sengekanten for at overbevise mig om, at jeg virkelig var vaagen. Derefter trak jeg mit Ur frem fra Hovedpuden. Det viste paa tre. Hvad i al Verden kunde min Kone dog have at gøre uden for Huset Kl. 3 om Morgen?

Jeg havde siddet omtrent tyve Minutter og spekuleret paa dette samt søgt at finde en naturlig Forklaring; men jo mere, jeg spekulerede, des mere besynderligt og uforklarligt forekom det mig. Jeg sad endnu og brød mit Hoved med dette, da jeg hørte Døren blive lukket sagte i, og derefter lød der listende Fodtrin op ad Trappen.

»Hvor i al Verden har du dog været, Effie?« spurgte jeg, idet hun traadte ind.

Hun for heftig sammen og udstødte et dæmpet Skrig, og dette foruroligede mig endnu mere end alt det øvrige; thi der var noget ubeskrivelig skyldbetyngt over det. Min Hustru havde altid været en Kvinde af en frejdig og aaben Karakter, og det var, som om mit Hjerte sammenknugedes, da jeg nu saa hende komme listende ind i sit eget Værelse og fare sammen og skrige, idet hendes egen Mand talte til hende.

»Hvad! er du vaagen, Jack?« udbrod hun med en nervøs Latter. »Jeg troede ellers, at intet kunde vække dig.«

»Hvor har du været?« spurgte jeg, mere barsk.

»Det undrer mig ikke, at du er noget for-
bavset,« sagde hun, og jeg kunde se, at hendes Fingre rystede, idet hun famlede ved Baandene paa sit Overstykke. »Jeg kan heller ikke huske, at jeg nogen Sinde før i mit Liv har gjort saadant noget. Sagen er, at jeg fik en Fornemmelse, som om jeg skulde kvæles, og saa kom jeg saadan til at længes efter frisk Luft. Jeg tror ligefrem, at jeg vilde have besvimet, hvis jeg ikke var gaaet ud. Jeg stod i Døren nogle faa Minutter, og nu er jeg helt kommen mig igen.«

Hele Tiden, imens hun kom med denne For-
klaring, saa hun ikke en eneste Gang hen paa mig, og hendes Røst lød ogsaa ganske forskellig fra hendes sædvanlige. Det var tydeligt, at hun ikke talte sandt. Jeg svarede hende ikke noget paa det, men vendte, syg om Hjertet, Ansigtet om mod Væggen, med Sindet opfyldt af giftig Tvivl og nagende Mistro. Hvad var det, som min Hustru skjulte for mig? Hvor havde hun været under denne mærkelige Nattevandring? Jeg følte, at jeg ikke vilde faa Fred, for jeg vidste det, og dog gyste jeg tilbage for at spørge hende om det, efter at hun engang havde fortalt mig en Usandhed. Under hele den øvrige Del af Natten kastede jeg mig urolig omkring og

gjorde mig de tusinde Tanker om, hvad hun havde foretaget sig, den ene mere urimelig end den anden.

Jeg skulde have været til London den Dag, men jeg var altfor urolig til at kunne tage mig af mine Forretninger. Det lod til, at min Kone var lige saa elendig som jeg, og fra de stjaalne Blikke, hun vedblev at sende mig, kunde jeg se, at hun var paa det rene med, at jeg ikke troede, hvad hun havde sagt, og at hun ikke vidste, hvad hun skulde gøre. Under Frokosten vekslede vi næppe eet Ord, og saa snart den var til Ende, gik jeg ud at spadserere, for at jeg i den friske Morgenluft kunde tænke noget nøjere over Sagen.

Jeg gik meget langt — næsten lige til Krystalpaladset, saa at jeg var over en Time borte og først kom tilbage til Norbury henved Kl. 1. Min Vej førte mig netop forbi den omtalte Villa, og jeg standsede et Øjeblik for at kigge paa Vinduerne og se, om jeg kunde opfange et Glimt af det sære Ansigt, som Dagen før havde stirret ud paa mig. Forestil Dem min Forbavselse, Mr. Holmes, da Døren, medens jeg stod der, pludselig aabnedes, og min Hustru traadte ud!

Ved Synet af hende blev jeg ganske stum af Forbavselse, men min Sindsbevægelse var dog ingenting i Sammenligning med den, der kom til Syne paa hendes Ansigt, da vore Øjne mødtes. Det saa ud, som om hun lige i Øjeblikket helst igen vilde

trække sig tilbage inden for Døren, men da det gik op for hende, at det vilde være ganske umuligt at skjule sig, traadte hun ud imod mig med et kridhvidt Ansigt og forskræmte Øjne, der fornægtede Smilet om hendes Læber.

»Oh, Jack!« sagde hun, »jeg gik lige herind for at se, om jeg ikke kunde være til Hjælp for vore ny Naboer. Men hvorfor ser du dog saadan paa mig, Jack? Du er da ikke vred paa mig?«

»Naa,« sagde jeg, »det er altsaa her, du gik hen i Nat?«

»Hvad mener du?« udbrød hun.

»Du gik her hen, det er jeg vis paa. Hvem er disse Folk, siden du besøger dem paa saadanne Tider af Døgnet?«

»Jeg har ikke været her før.«

»Hvor kan du dog finde paa at sige saadant noget, som du dog ved er Usandhed?« raabte jeg.

»Jeg kan jo tydelig høre det paa din Stemme. Hvor-naar har jeg nogen Sinde haft Hemmeligheder for dig? Men nu gaar jeg ind i Villaen der, for jeg vil have Sandheden at vide.«

»Nej, nej, Jack, for Guds Skyld!« gispede hun i det største Sindsoprør. Og da jeg derpaa nærmede mig Døren, greb hun mig i Ærmet og trak mig med krampagtig Iver tilbage.

»Aah, jeg beder, jeg besværger dig, gor det ikke, Jack,« udbrød hun. »Jeg tilsværger dig, at jeg engang med det første nok skal fortælle dig

det altsammen, men der kan ikke komme andet end Ulykke og Elendighed ud af, at du gaar derind nu.»

»Jeg prøvede at ryste hende af mig, men hun klyngede sig fast og blev ved at bede.

»Aah, stol paa mig, Jack! Stol paa mig!« udbrød hun. »Stol paa mig blot denne ene Gang. Du skal aldrig faa Grund til at fortryde det. Du ved jo dog, at jeg aldrig vilde have nogen Hemmelighed for dig, naar det ikke var for din egen Skyld. Det er vort hele lykkelige Samliv, der staar paa Spil her. Hvis du blot vil følge hjem med mig, saa skal alt blive godt. Men tiltvinger du dig Adgang til Villaen der, saa er alt forbi imellem os!«

»Der var en saadan indtrængende Bønfaldelse, en saadan Fortvivlelse i hele hendes Adfærd og Væsen, at jeg ikke nænnede at gøre hende imod, men blev staaende tvivlraadig foran Døren.

»Jeg vil have Tillid til dig paa een Betingelse, men kun ogsaa paa den ene,« sagde jeg til sidst, »og det er, at disse gaadefulde Besøg hører op fra i Dag. Du skal faa Lov til at beholde din Hemmelighed, men du maa love mig, at du ikke aflægger flere natlige Besøg, og at du i det hele ikke foretager dig noget uden mit Vidende. Jeg er villig til at glemme, hvad der er passeret, hvis du vil love mig, at du ikke gør dig skyldig i en lignende Adfærd i Fremtiden.«

»Jeg var vis paa, at du vilde stole paa mig,« udbrød hun, idet hun udstødte et Lettelsens Suk.

»Det skal ske, som du ønsker. Men kom saa — kom nu bort herfra og følg hjem med mig!« Idet hun blev ved at holde fast i min Arm, førte hun mig bort fra Villaen. Da vi gik, skottede jeg tilbage, og jeg saa da atter hint skrækkelige, gule Ansigt iagttage os oppe fra det øverste Vindue. Hvilken Forbindelse kunde der dog være mellem dette Væsen og min Hustru? Eller hvorledes kunde den simple, raa Kvinde, jeg saa der Dagen i Forvejen, staa i Forbindelse med hende? Det var en sælsom og pinlig Gaade, og jeg vidste, at jeg aldrig kunde faa Ro mere, saa længe den ikke var bleven løst.

I de næste to Dage blev jeg hjemme, og det lod til, at min Hustru meget troligt holdt det, hun havde lovet mig; thi saa vidt jeg kunde forstaa, satte hun slet ikke sin Fod uden for Døren. Men den tredje Dag fik jeg tydelige Beviser for, at hendes højtidelige Lofte dog ikke var tilstrækkeligt til at modstaa den hemmelige Indflydelse, der drog hende bort fra hendes Mand og hendes Pligt.

Jeg var den Dag taget ind til Byen, men jeg kom tilbage med 2₄₀ i Stedet for som sædvanlig med 3₃₆ Toget. Idet jeg traadte ind ad Gangdøren, for Pigen med et Skrig ud i Forhallen.

»Hvor er Fruen?« spurgte jeg.

»Jeg tror, hun er gaaet ud at spadseres,« sagde hun.

Jeg fattede øjeblikkelig Mistanke. Jeg styrtede

op oven paa for at forvisse mig om, at hun ikke var i Huset. Idet jeg gjorde saa, kom jeg tilfældigvis til at kaste et Blik ud af et af de øverste Vinduer, og jeg saa da, at Pigen, som jeg lige før havde talt med, løb, alt hvad hun kunde, tværs over Marken hen imod Villaen. Nu forstod jeg naturligvis straks, hvad det altsammen skulde betyde. Min Hustru var gaaet derover og havde bedet Pigen om straks at kalde paa hende, hvis jeg kom tilbage for Tiden.

»Dirrende af Harme styrtede jeg ned ad Trapperne og løb tværs over Marken fast bestemt paa æen Gang for alle at gøre Ende paa denne Sag. Jeg saa min Hustru og Pigen kom ilende tilbage op ad Aléen, men jeg standsede ikke for at komme til at tale med dem. Derovre i Villaen laa den Hemmelighed, der kastede en Skygge over mit Liv, og jeg svor ved mig selv, at hvad det saa var, saa skulde det dog ikke længer være nogen Hemmelighed. Jeg standsede nu ikke engang for at banke paa Døren, da jeg kom derover, men lukkede den straks op og styrtede ind i Gangen.

Alt var stille og tyst nede i Stueetagen. Ude i Køkkenet stod en Kedel og sang over Ilden, og en stor sort Kat laa sammenrullet i en Kurv, men Kvinden, som jeg havde truffet der før, var ikke at se. Jeg løb ind i det nærmeste Værelse, men det var ogsaa tomt og forladt; saa styrtede jeg op ad Trapperne, men kun for at finde de to Værelser

deroppe lige saa ode og stille. Der var ikke en eneste Sjæl i hele Huset. Møblerne, og hvad der hang paa Væggene, var overmaade tarveligt og simpelt alle Vegne. Dog dannede Værelset med det Vindue, hvori jeg havde set det sælsomme Ansigt, en Undtagelse herfra; thi det var overmaade smukt udstyret og komfortabelt indrettet, og min Mistanke blussede op til den vildeste og bitreste Harne, da jeg saa, at der paa Kaminhylden stod et stort Kabinetsfotografi af min Hustru — et Fotografi, der for omtrent et Fjerdingaar siden var tagen paa min udtrykkelige Anmodning.

Jeg blev i Huset saa længe, indtil jeg havde overbevist mig om, at det var fuldstændigt tomt, saa forlod jeg det med et Hjerte saa tungt som aldrig før. Min Hustru kom ud i Forhallen, da jeg traadte ind, men jeg var altfor vred og fornærmet til at tale med hende, derfor ilede jeg forbi hende uden at sige et Ord og gik ind i mit eget Værelse. Men før jeg kunde faa Døren lukket, fulgte hun med derind.

»Jeg er meget bedrøvet over, at jeg har brudt mit Lofte, Jack,« sagde hun. »Men hvis du kendte alle Omstændighederne, saa er jeg vis paa, at du vilde tilgive mig.«

»Saa fortæl mig dem da allesammen,« sagde jeg.

»Jeg kan ikke! Jeg kan ikke!« raabte hun.

»For du har fortalt mig, hvem det er, der bor i Villaen derovre, og hvem det er, du har givet

dit Fotografi, kan der aldrig blive nogen Fortrolighed mellem os,« sagde jeg, og dermed rev jeg mig løs fra hende og forlod Huset.

»Dette skete i Gaar, Mr. Holmes, og jeg har ikke set hende siden, lige saa lidt som jeg senere har faaet noget at vide om denne gaadefulde Sag. Det er den første Skygge, der er kommen imellem os, og den har saaledes pint mig, at jeg slet ikke ved, hvad jeg skal gribe til. Men saa kom jeg pludselig i Tanker om, at De dog maaske kunde give mig et godt Raad, og derfor skyndte jeg mig hen til Dem, for at fortælle Dem hele Sagen uden at lægge Skjul paa noget. Hvis der nu skulde være noget, som jeg ikke har fremsat tilstrækkelig klart, saa beder jeg Dem om at spørge mig ud om det. Men fremfor alt — sig mig snart, hvad jeg skal gøre; thi al denne Kval og Elendighed er mere, end jeg kan holde ud.« —

Holmes og jeg havde med den største Interesse lyttet til denne mærkelige Beretning, der var bleven os fortalt paa en afbrudt, stødende Maade, der tydelig sagde os, at Fortælleren var et Bytte for den heftigste Sindsbevægelse. Min Husfælle blev i nogen Tid siddende tavs med Haanden under Kind og hensunken i dybe Tanker.

»Sig mig,« sagde han til sidst; »er De aldeles vis paa, at det var en Mands Ansigt, De saa i Vinduet?«

»Hver Gang, jeg saa det, var jeg i nogen Af-

stand derfra, og derfor er det mig umuligt at sige det bestemt.«

»Men det lader altsaa til at have gjort et meget frastødende Indtryk paa Dem.«

»Ja, det havde som sagt en meget unaturlig Farve, og saa var der noget sælsomt stift og haardt ved Trækkene. Da jeg nærmede mig, forsvandt det som sagt med et Ryk.«

»Hvor længe er det siden, Deres Hustru bad Dem om de hundrede Pund?«

»Omtrent to Maaneder.«

»Har De nogen Sinde set et Fotografi af hendes første Mand?«

»Nej, der var en stor Ildløs i Atlanta kort efter hans Død, og ved den Lejlighed blev alle hendes Papirer fortærede af Flammerne.«

»Og dog havde hun en Dødsattest at forevise. De siger jo, at De har set den.«

»Jo, men det var en Kopi, hun skaffede sig efter Branden.«

»Har De aldrig truffet paa nogen, der har kendt hende fra Amerika?«

»Nej.«

»Og hun har aldrig talt om at rejse derover for at se de gamle Steder?«

»Nej.«

»Hun faar heller ingen Breve derfra?«

»Nej, ikke det jeg ved.«

»Tak skal De have. Nu vil jeg gerne tænke

lidt nøjere over Sagen. Hvis Villaen for bestandig er bleven forladt, vil det vist blive noget vanskeligt for os at opklare Sagen. Men hvis, hvad jeg antager for det sandsynligste, dens Beboere vare blevne advarede mod Deres Komme, og derfor have forladt den, før De kom i Gaar, saa ere de nok vendte tilbage nu, og saa vil det ikke blive vanskeligt at faa Rede paa Sagen. Lad mig derfor raade Dem til at vende tilbage til Norbury og undersøge Villaens Vinduer endnu engang. Hvis De har Grund til at tro, at den er beboet, saa skal De dog ikke derfor tiltvinge Dem Adgang, men hellere sende et Telegram til min Ven og mig. Vi skal da være hos Dem, før der er gaaet en Time efter dets Afsendelse, og saa skal vi nok komme til Bunds i Sagen.»

»Men hvis den endnu er tom?«

»I saa Fald skal jeg komme ud til Dem i Morgen og tale med Dem. Og nu Farvel; men fremfor alt — gaa nu ikke og gør Dem alt for mange Bekymringer, før De ved, at De virkelig har Grund til det.« —

»Jeg er bange for, at dette her er en meget slem Affære, Watson,« sagde min Husfælle, da han kom tilbage efter at have fulgt Mr. Grant Munro ud. »Hvad har De faaet ud af den?«

»Den ser meget fæl ud,« svarede jeg.

»Ja, ækel fordægtig — der er Pengeafpresning i den, hvis jeg ikke tager meget fejl.«

»Og hvem er saa Pengeafpresseren?«

»Ja, det maa vel være det Væsen, der bor i det mest komfortable Værelse i Villaen, og har hendes Fotografi over Kaminen. Ved min Ære, Watson, der er noget meget tiltrækkende ved det afskyelige Ansigt i Vinduet, og jeg vilde ikke have undværet den Sag for meget godt.«

»De har altsaa allerede dannet Dem en Teori?«

»Ja, en foreløbig. Men jeg vil rigtignok blive forbavset, hvis den viser sig at være fejl. Denne Dames første Mand befinder sig i Villaen.«

»Hvorfor tror De det?«

»Hvorledes skal vi ellers kunne forklare os hendes vanvittige Angest for, at hendes anden Mand skal komme derind? Saa vidt, jeg kan se, hænger det saaledes sammen. Denne Kvinde er bleven gift i Amerika. Hendes Mand har efterhaanden vist sig at være i Besiddelse af visse frastødende Egenskaber, eller maaske er han bleven angreben af en eller anden væmmelig Sygdom. — Spedalskhed kanske, eller Hjerneblødhed. Derfor er hun til sidst flygtet fra ham og er vendt tilbage til England, har forandret sit Navn og, som hun antog, begyndt Livet paa en frisk. Hun havde nu været gift i tre Aar og troede, at den hellige Grav var vel forvaret — hun havde jo vist sin nuværende Mand en Dødsattest, der var udstedt for en eller anden Mand, hvis Navn hun havde antaget — da pludselig hendes Opholdssted bliver opdaget af hendes første Mand, eller, hvad vi ogsaa kan antage, af en eller anden samvittigheds-

løs Kvinde, der har set sin Fordel ved at knytte sig til den syge. De har skrevet til Hustruen og truet med at komme og afsløre hende. Hun beder om hundrede Pund og søger at affinde sig med dem. Desuden indfinder de sig imidlertid alligevel, og da hendes sidste Mand tilfældigvis omtaler, at der er kommen nye Beboere i Villaen, ved hun af en eller anden Grund, at det er hendes Forfølgere. Saa venter hun, indtil hun tror, at Manden sover, og derpaa styrter hun derover og forsøger at overtale dem til at lade hende være i Fred. Da dette imidlertid ikke nytter hende noget, gaar hun derover igen den følgende Morgen, og hendes Mand møder hende, som han har fortalt os, da hun kommer derfra. Hun lover ham da, at hun ikke skal gaa derover tiere, men to Dage derefter løber Haabet om at slippe af med de skrækkelige Naboer af med hende, og hun gør endnu et Forsøg, idet hun medtager Fotografiet, som man rimeligvis har forlangt af hende. Midt under dette Møde kommer Pigen styrtende ind for at sige, at Herren er kommen hjem, hvorefter Hustruen, der ved, at han straks vil begive sig over til Villaen, skyndsomt faar Beboerne praktiseret ud af Bagdøren og rimeligvis over i den lille Lund, der ligger lige bag ved Huset. Saaledes gaar det til, at han finder Stedet tomt og forladt. Men det vil forbavse mig meget, om det endnu er saa, naar han i Eftermiddag undersøger det. — Nu — hvad siger De om min Teori?»

»Ja, det er jo altsammen kun Formodninger.«

»Men Formodninger, der passe med alle Kendsgerningerne. Naar der komme nye Fakta til vor Kundskab, der ikke passe med dem, saa først er det Tid at tage Sagen under fornyet Overvejelse. Men vi kan ikke foretage os noget, før vi faar Bud fra vor Ven i Norbury.«

Vi fik imidlertid ikke længe at vente; thi Telegrammet kom, mens vi sad og drak Te. »Villaen er endnu beboet,« lød det. »Har atter set Ansigtet ved Vinduet. Jeg skal være ved Stationen ved 7 Togets Ankomst og ikke foretage mig noget, før De ere komne.«

Han stod ude paa Peronnen, da vi traadte ud af Toget, og vi kunde ved Stationslygternes Lys se, at han var meget bleg og ligefrem rystede af Sindsbevægelse.

»De er der endnu, Mr. Holmes,« sagde han, og lagde sin Haand paa min Vens Arm. »Jeg saa Lys i Villaen, da jeg gik derhen. Nu skal vi have en Afgørelse paa det engang for alle.«

»Hvad er da Deres Plan?« spurgte Holmes, idet vi gik ned ad den mørke Allé.

»Jeg vil trænge derind med Magt og se, hvem der er inde i Huset, og jeg vil gerne have Dem til at være Vidner.«

»Det er Deres faste Beslutning at gøre dette, endskønt Deres Hustru har advaret Dem derimod og sagt, at De gjorde bedre i ikke at løse Gaaden?«

»Ja, jeg er fast bestemt paa det.«

»Nu vel — jeg tror for Resten ogsaa selv, at det er det rigtigste. Sandhed er bedre end den uophørlige, ubestemte Tvivl. Men saa er det bedst, at vi straks begiver os derop. Egentlig talt begaar vi vist noget lovstridigt ved at trænge ind i Huset mod Beboernes Ønske, men som sagt — jeg tror alligevel, at det vil være det bedste.«

Det var en meget mørk Aften, og der begyndte at falde en fin Regn, da vi drejede fra Vejen ind i den snævre Allé, der var meget optraadt og ujævn. Men Mr. Grant Munro ilede utaalmelig foran os, og vi stavrede efter ham, saa godt vi kunde.

»Der ser De Lyset fra mit eget Hus,« mumlede han, idet han pegede paa nogle Lysblink mellem Træerne, og her ser De Villaen, som vi skal op i.«

Vi drejede i det samme om til venstre, og der laa nu Huset lige ved os. En gul Lysstribe, der strakte sig ud fra det, viste os, at Døren ikke var helt tillukket, og et Vindue paa første Sal var meget klart oplyst. Da vi saa derop, bemærkede vi, at der gled en sort Skygge forbi Persiennerne.

»Der er Personen,« udbrød Grant Munro. »Nu kan De selv se, at der er nogen der. Følg mig, saa skal vi snart faa det hele opklaret.«

Vi nærmede os Døren. Men pludselig traadte en Kvinde ud fra Skyggen og stillede sig midt i Lampelysets skinnende Stribe. Jeg kunde ikke se

hendes Ansigt; men hendes Arme vare udstrakte som i indstændig Bønfaldelse.

»For Guds Skyld, gør det ikke, Jack!« udbrod hun. »Jeg havde en Forudfølelse af, at du vilde komme i Aften. Betænk dig, kære Jack, stol paa mig igen, og du skal aldrig faa Grund til at fortryde det.«

»Jeg har altfor længe stolet paa dig, Effie,« udbrod han med stor Harm. »Slip mig, jeg vil ind. Mine Venner der og jeg vil nu have den Sag afgjort engang for alle.« Med disse Ord skubbede han hende til Side, og vi fulgte tæt bag efter ham. Idet han rev Døren op, lob en ældre Kvindre frem og stillede sin foran ham, idet hun søgte at spærre ham Vejen; men han stødte hende tilbage, og et Øjeblik efter vare vi alle henne ved Trappen. Vi ilede op, Grant Munro styrtede ind i det oplyste Værelse deroppe, og vi andre fulgte lige bag efter ham.

Det var et hyggeligt og smukt møbleret Værelse, og der stod et Lys og brændte paa Bordet og to paa Kaminhylden. Henne i et Hjørne sad en Person og bøjede sig over en Bog -- det var en lille Pige. Hendes Ansigt var bortvendt, idet vi traadte ind, men vi kunde se, at hun var iført en rød Kjole og et blaat Forklæde, og at hun havde hvide Handsker paa. Idet hun skævede om til os, udstødte jeg et Skrig af Overraskelse og Skræk, thi Ansigtet, hun vendte om imod os, var uhyggeligt voksagtigt og

fuldstændig blottet for Udtryk. Men i næste Øjeblik var Mysteriet opklaret. Leende lod Holmes sin Haand glide bag Barnets Øre, en Maske blev strøget bort fra hendes Aasyn, og der sad nu et lille sort Negerbarn og viste os to Rækker skinende hvide Tænder, idet hun lo ad vore forbavsede Ansigter. Jeg blev smittet af hendes Lystighed og brast ligeledes i Latter, men Grant Munro før ued Haanden op til Struben og stirrede i stum Forbavselse paa hende.

»Min Gud!« udbrød han, »hvad betyder dog dette?«

»Jeg skal fortælle dig, hvad det betyder,« udbrød hans Hustru, idet hun med et stolt, bestemt Ansigt traadte ind i Værelset. »Du har tvunget mig til, imod min Vilje, at aabenbare det før Tiden, og nu skal du faa Sandheden at vide. Min Mand døde i Atlanta; men mit Barn levede.«

»Dit Barn!«

Hun trak en stor Guldmedallion ud fra sin Barm. »Du har aldrig set den aaben,« sagde hun.

»Nej, jeg troede ikke, at den var til at aabne!«

Hun trykkede paa en Fjeder, og Laaget sprang op. Inden for saas Portrætet af en Mand, overmaade smuk og med et intelligent Udtryk, men med umiskendelige Tegn paa afrikansk Afstamning.

»Det er John Hebron fra Atlanta,« sagde Damen. »En ædlere Mand har ikke betraadt Jorden. Jeg forlod min egen Race for at ægte ham,

der som De ser, var af Negerbyrd, men ikke et eneste Øjeblik fik jeg Grund til at fortryde det. Vi holdt det begge for en Ulykke, at vort eneste Barn aldeles afgjort slægtede hans Race paa og slet ikke min. Saaledes gaar det ofte i slige Ægteskaber, og den lille Lucy er endogsaa langt mørkere, end hendes Fader var. Men enten hun nu er sort eller hvid, saa er hun min egen søde lille Pige, og sin Moders Øjsten.« Ved disse Ord løb den lille Negerpige over til Moderen og trykkede sig tæt op ad hende.

»Da jeg forlod hende i Amerika,« fortsatte hun, »var det kun, fordi hun var meget svag, og Flytningen kunde have voldt hende Skade. Jeg overlod hende til en trofast skotsk Piges Omsorg, der for havde tjent os. Ikke et eneste Øjeblik tænkte jeg paa at fornægte hende som mit Barn. Men da saa Tilfældet førte os sammen, Jack og jeg kom til at elske dig, blev jeg bange for at fortælle dig noget om min lille Lucy. Gud forlade mig min Synd — jeg frygtede for, at jeg skulde miste dig, og havde derfor ikke Mod til at aabenbare dig det. Det var for mig, som om jeg havde Valget imellem jer, og i mit Hjertes Svaghed vendte jeg mig da bort fra min egen lille Pige. I tre Aar har jeg holdt hendes Tilværelse hemmelig for dig, men jeg hørte dog stadig fra hendes Pige og vidste, at alt gik godt med hende.

»Men saa til sidst blev jeg greben af en overvældende Attraa efter at se mit Barn endnu engang.

Jeg kæmpede længe imod den, men forgæves. Skønt jeg følte, hvor farligt det var, besluttede jeg dog at faa Barnet herover, selv om det kun skulde være for nogle faa Uger. Da var det, at jeg bad dig om de hundrede Pund. Jeg fik dem og sendte dem over til Pigen, idet jeg gav hende Instruktioner angaaende Villaen her, saa at hun kunde komme herover og leje den som en vildfremmed, uden at nogen behøvede at ane, at der bestod noget som helst Forhold imellem os. Jeg drev endogsaa min Forsigtighed saa vidt, at jeg gav hende Ordre til at holde Barnet inde om Dagen og at bedække hendes Hænder og Ansigt, saa at selv de, der saa hende ved Vinduet, ikke skulde snakke om, at der var et Negerbarn i Nabolaget. Havde jeg været mindre forsigtig, saa havde det maaske været mere klogt, men jeg var helt forstyrret i Hovedet af Frygt for, at du skulde faa noget at vide om det.«

»Det var dig, der først gav mig Underretning om, at der var flyttet Folk ind i Villaen. Jeg burde jo have forholdt mig rolig til om Morgenens i det mindste, men jeg kunde paa Grund af Sindsbevægelse slet ikke sove, og derfor stod jeg op, klædte mig paa og listede mig ud, altsammen i den Tro, at du nok som sædvanlig sov saa haardt, at du ikke kunde vækkes. Ikke desto mindre fik du at se, at jeg gik, og det var Begyndelsen til alle mine Bekymringer. Næste Dag kunde du have tvunget Hemmeligheden ud af mig, men med ædelt Højsind

undlod du at benytte dig af Omstændighederne. Men tre Dage senere var det kun med Nød og næppe, at Pigen og Barnet slap ud af Bagdøren i rette Tid samtidig med, at du styrtede ind ad Gangdøren. Nu i Aften har du endelig faaet alting at vide, og nu vil jeg spørge dig, hvad der skal blive af os, mit Barn og mig?» Dermed foldede hun Hænderne og stod med et forventningsfuldt Udtryk og ventede paa Svaret.

Det varede et Par lange Minutter, før Grant Munro brød Tavsheden, og da han endelig svarede, var det paa en Maade, som jeg endnu glæder mig ved at tænke paa. Han tog den lille Pige i sine Arme, løftede hende op og kyssede hende, og medens han vedblev at holde hende paa den ene Arm, rakte han den anden ud imod sin Hustru og vendte sig om mod Døren.

»Det kan vi bedre tale om i Ro og Fred ovre hos os selv,« sagde han. »Jeg er vel ikke nogen overdreven god Mand, Effie, men jeg tror dog, at jeg er bedre, end du har antaget mig for.«

Holmes og jeg fulgte dem ned til Vejen, der trak min Ven mig i Ærmet og holdt mig tilbage. »Jeg tror,« sagde han, »at vi kan være til mere Gavn i London end i Norbury.«

Der blev ikke vekslet et eneste Ord mellem os om Sagen før silde om Aftenen, da han havde tændt sit Lys og vilde til at gaa ind i sit Sovekammer.

»Watson,« sagde han da, »hvis De nogen Sinde

herefter skulde synes, at jeg bliver lidt for selvbevidst og vigtig af mine Evner, eller at jeg maaske gør mig mindre Umage med en Sag, end den fortjener, saa vær saa venlig at hviske mig det lille Ord »Norbury« i Øret — saa vil jeg være Dem meget forbunden.«

MARINE-TRAKTATEN.

Det var i Juni Maaned 1892, at jeg holdt Bryllup med Miss Marston, og den Juli, som fulgte derefter, blev mærkelig ved tre interessante Sager, som Sherlock Holmes fik til Behandling, og som han indviede mig i. I mine Optegnelser finder jeg dem anførte under Overskrifterne: »Den anden Plet,« »Marine-Traktaten« og »Den trætte Kap-tajn.« Den første af dem omhandlede imidlertid Forhold af en saadan Vigtighed og angik saa mange af Kongerigets første Familier, at det ikke gaar an at o.fentliggøre dem i den første Menneskealder. Derfor gaar jeg over til den anden, der ogsaa i sin Tid truede med at blive af skæbnesvanger Be-tydning for en hel Nation, og som frembyde flere Træk, der give den betydelig almen Interesse.

I min Skoletid havde jeg sluttet et meget intimt Venskab med en Dreng, ved Navn Percy Phelps, der var omtrent paa samme Alder som jeg selv, endskønt han var to Klasser foran mig. Han var en overordentlig begavet Dreng, der tog alle de

Præmier, Skolen udsatte, og til sidst forlod den med en enestaaende stor Afgangseksamen for at fortsætte sin glimrende Løbebane ved Universitetet i Cambridge. Han havde desuden særdeles gode Forbindelser, og jeg kan huske, at vi Drenge altid betragtede ham med en vis Ærbødighed, fordi hans Moders Broder var Lord Holdhurst den verdensberømte konservative Politiker. Disse Forbindelser samt hans udmærkede Eksamen hjalp ham naturligvis, da han var færdig ved Universitetet, og han fik straks Ansættelse i Udenrigsministeriet. Vore Veje skiltes saaledes mere og mere, jeg gik, som før fortalt, til Forindien, blev saaret i Krigen og vendte som Invalid tilbage til England. Imens havde jeg ganske tabt Percy af Syne, indtil følgende Brev paa ny henledte min Opmærksomhed paa ham.

Briarbrae, Woking.

Kære Watson!

Jeg antager, at du endnu kan huske »Tadpole« Phelps, der gik i femte Klasse, da du var i tredje. Jeg antager det heller ikke for usandsynligt, at du har hørt, at jeg ved min Onkels Indflydelse har opnaaet en udmærket Ansættelse i Udenrigsministeriet. Jeg havde her efterhaanden erhvervet mig en særdeles ærefuld og betroet Post, indtil en skrækkelig Ulykke pludselig ramte mig og ødelagde alle mine smukke Fremtidsudsigter.

Det er ikke til nogen Nytte at anføre denne skrækkelige Begivenhed i sine Enkeltheder; thi

i Tilfælde af, at du opfylder min Bøn, er det sandsynligt, at jeg mundtlig kommer til at berette dig det hele med alle Biomstændigheder. Jeg har ligget af Hjernebetændelse i ni Uger, er først i disse Dage kommen op og er derfor endnu overordentlig svag. Tror du, at du kan bevæge din Ven Mr. Holmes til at se herud til mig? Jeg vilde gerne tale med ham for at høre hans Mening om den ulykkelige Hændelse, jeg før hentydede til, skønt Autoriteterne rigtignok forsikre mig, at der ikke er mere ved den Sag at gøre. Hvert Minut forekommer mig som en Time, saa længe jeg lever i denne frygtelige Spænding. Du maa endelig forsikre din Ven, at naar jeg ikke har søgt hans Raad før, saa er det ikke, fordi jeg undervurderer hans Evner eller tvivler paa, at han kan hjælpe mig; men fordi jeg siden hin ulykkelige Dag, da det skrækkelige Slag ramte mig, har været ude af Stand til at foretage mig noget som helst. Nu er mit Hoved imidlertid atter bleven klart, om end jeg ikke tør tænke alt for meget paa Sagen af Frygt for at faa et Tilbagefald. Jeg er endnu saa svag, at jeg, som du ser, ikke kan skrive selv, men maa nøjes med at diktere Brevet. Jeg beder dig endnu en Gang indstændig: gør hvad du kan for at bringe ham herud til mig.

Din gamle Skolekammerat

Percy Phelps.

Der var noget ved dette Brev, som gjorde et dybt Indtryk paa mig, noget medynksvækkende i denne gentagne Bønfaldelse om at bringe Holmes ud til ham, som rørte mig. Ja, saa bevæget blev jeg, at jeg, selv om det havde været en meget vanskelig Sag, vilde have forsøgt at besejre alle Vanskeligheder, men jeg vidste jo, at Holmes elskede sin Kunst saa højt, at han altid var rede til at bringe Hjælp, naar blot hans Klient var i Stand til at kunne modtage den. Min Hustru var enig med mig i, at jeg ikke burde spille et Øjeblik, men straks forelægge ham Sagen, og en Times Tid efter Frokost befandt jeg mig derfor igen i min gamle Bolig i Baker Street.

Holmes sad ved sit Bord, iført sin Slobrok og var meget ivrig optaget af en kemisk Undersøgelse. En stor Retort stod og spilkogte over en blaa Flamme paa en Bunsensk Lampe, og de destillerede Draaber bleve fortættede og dryppede ned i et stort Glas, der kunde rumme et Par Liter.

Min Ven skottede op, da jeg traadte ind, men da jeg saa, at hans Undersøgelse optog ham saa stærkt, tog jeg Plads i en Lænestol og ventede. Han dyppede afvekslende sin lille Glaspippette i dette og hint Glas, opsugede et Par Draaber af hver og hentede til sidst et Prøveglas indeholdende en Opløsning af et eller andet hen til Bordet. I den højre Haand holdt han en Strimmel Lakmus Papir.

De kommer netop ved et vigtigt Vendepunkt, Watson,« sagde han. »Hvis dette Papir vedbliver

at være blaat, saa er alt godt; men bliver det rødt, saa betyder det et Menneskes Liv.«

Han dyppede det ned i Prøveglasset, og Farven forandredes straks til mørk, snavset Purpur.

»Hm! det tænkte jeg nok!« udbrød han. »Nu skal jeg straks være til Deres Tjeneste, Watson. Vil De ikke ryge, De ved jo, hvor Piberne hænger, og der er Tobak i den persiske Tøffel derhenne i Krogen.« Han gik hen til sit Skrivebord og skrev flere Telegrammer, som han gav sin Dreng at besørge. Derefter kastede han sig i Sofaen, trak sine Knæ op og foldede Hænderne om de lange, tynde Skinneben.

»Et meget almindeligt og trivielt Mord,« sagde han. »Jeg tænker, De har noget bedre til mig, Watson. De er en Forbrydelseernes Stormfugl. Hvad er det?«

Jeg rakte ham Brevet, som han læste med den største Opmærksomhed.

»Det siger os rigtignok ikke meget — vel?« bemærkede han, idet han gav mig det tilbage.

»Nej, slet intet.«

»Dog er Haandskriften af Interesse.«

»Ja, men den er jo ikke hans egen.«

»Nej, for det er en Kvindes.«

»Nej, det er da tydeligt, at det er en Mands,« udbrød jeg.

»Vist ikke! Det er en Kvinde, der har skrevet dette, og det en Kvinde med en sjælden Karakter. De

forstaar, at ved Begyndelsen til en Undersøgelse er det dog altid noget, at man ved, at Klienten er i nær Berøring med nogen, der, hvad enten det nu er i god eller slet Betydning, er i Besiddelse af en exceptionel Karakter. Min Interesse for Sagen er allerede stærkt vakt. Hvis De er parat, saa vil vi straks tage ud til Woking og tale med denne stakkels Fyr, der er kommen saa fælt i Knibe, og med Kvinden, som han dikterer sine Breve.«

Vi vare saa heldige at komme med et af de tidlige Tog fra Waterloo Stationen, og der var næppe forløbet en Time, før vi befandt os ude mellem Wokings Hedestrækninger og Fyrreskove. Det viste sig, at Briarbrae var en stor Villa omgivet af en udstrakt Have og beliggende nogle faa Minutters Gang fra Stationen.

Da vi havde givet Tjeneren vore Kort, bleve vi viste ind i en elegant udstyret Dagligstue, og et Øjeblik efter traadte en temmelig svær Mand ind, som modtog os med stor Hjertelighed. Hans Alder var maaske nærmere fyrretyve end tredive, men hans Kinder vare saa runde og rødmussede og Udtrykket i hans Øjne saa muntert og skalkagtigt, at han nærmest lignede en ung Spilopmager paa en 14—15 Aar.

»Det glæder mig sandelig, at De er kommen,« sagde han og trykkede med stor Varme vore Hænder. »Percy har ligget og spurgt efter Dem hele Morgen. Ak, ja, den stakkels Fyr, han klynger

sig til ethvert Halmstraa. Hans Forældre bad mig om tage imod Dem og tale med Dem; thi alene det at tale om Sagen er dem saa frygtelig pinligt.«

»Vi kender endnu slet ikke det mindste til Sagens Enkeltheder,« bemærkede Holmes. »Jeg ser, at De ikke hører til Familien.«

Den rødmussede Herre saa meget forbavset ud; derefter saa han ned til sine Mansketter og begyndte at le.

»Naa, De har naturligvis set mit Monogram »J. H.«. paa mine Mansketknapper,« sagde han. »Lige i Øjeblikket troede jeg, at De havde gjort noget mirakuløst. Joseph Harrison er mit Navn, og eftersom Percy er forlovet med min Søster Annie, saa vil jeg i alt Fald senere komme i Familie med ham. De vil finde min Søster inde i hans Værelse, for hun har plejet og passet ham i de sidste Par Maaneder. Det er vist bedst, at De straks gaar derind, thi han er frygtelig utaalmodig.«

Værelset, som vi bleve viste ind i, laa i samme Etage som Dagligstuen. Det var møbleret halvt som Dagligstue og halvt som Sovekammer med smukke Blomsteropstillinger i alle Hjørner og Kroge. En ung meget bleg og afmagret Mand laa paa en Sofa nær ved det aabne Vindue, gennem hvilken den balsamiske Sommerluft bølgede ind, mættet med Havens rige Blomsterduft. Ved Siden af ham sad en ung Kvinde, der rejste sig, saa snart vi traadte ind.

»Skal jeg gaa, Percy?« spurgte hun.

Han greb hendes Haand for at holde hende tilbage. »Naa god Dag, kære Watson,« sagde han, »hvorledes har du det. Naar jeg ikke havde vidst, at det var dig, vilde jeg aldrig have kendt dig med det store Overskæg, du har lagt dig til, og jeg tror heller ikke, at du vilde have kunnet kende mig. Det er altsaa, kan jeg tænke, din vidtberømte Ven, Mr. Sherlock Holmes,« vedblev hen og saa hen paa denne.

Med nogle faa Ord forestillede jeg Holmes for ham, hvorefter vi satte os ned. Den svære, unge Mand havde forladt os, men hans Søster var bleven hos sin Forlovede og sad endnu med sin Haand i hans.

Hun hørte til den Slags Kvinder, som man ikke saa let glemmer, naar man har set dem een Gang, hun var maaske lidt for lille og buttet til at kunne kaldes køn, men hun havde en sjælden smuk, sydlandske Teint, store, mørke italienske Øjne og en Fylde af kulsort Haar. Hendes varme mørke Ansigtifarve stod i skarpe Modsætninger til hendes Forlovedes og lod dennes Ansigt synes endnu mere blegt og udlevet.

»Jeg vil ikke spille eders Tid,« sagde han og satte sig overende i Sofaen, »men straks uden Indledning gaa lige til Sagen. Jeg var en lykkelig Mand med de bedste Fremtidsudsigter, Mr. Holmes, og stod i Begreb med at gifte mig, da et pludseligt og frygteligt Uheld ødelagde alle mine Forhaabninger.

»Jeg var, som Watson formodentlig har fortalt Dem, ansat i Udenrigsministeriet, og ved min Onkels Lord Holdhursts Indflydelse avancerede jeg hurtig op til en meget betroet Stilling. Da min Onkel blev Udenrigsminister, betroede han mig flere ansvarsfulde Hverv, og da jeg altid udførte dem paa en tilfredsstillende Maade, fik han til sidst ubegrænset Tillid til mine Evner og min Dygtighed.

»For omtrent ti Uger siden — for at være endnu mere nøjagtig, den 23. Maj 1892 lod han mig kalde ind paa sit private Kontor, og efter at have rost mig for det, jeg allerede havde udført for ham, underrettede han mig om, at han havde et nyt Hverv, som han vilde bede mig om at paatage mig.

«Dette,» sagde han, idet han tog en graa Rulle Papir frem af sit Skrivebord, »er Originalen til den hemmelige Traktat mellem England og Italien, om hvilken der desværre er sivet Rygter ud til enkelte Blade, der ikke har kunnet tie med, hvad de er kommen under Vejr med. Traktatens enkelte Bestemmelser have de dog ikke kunnet opsnuse, og det er af den allerstørste Vigtighed, at de intet faar at vide derom. De franske og russiske Gesandter vilde betale enorme Summer for at faa Indholdet af dette Papir at vide, og det skulde ikke komme til at forlade mit Skrivebord, hvis det ikke var absolut nødvendigt at faa det kopieret. Du har jo en Pult i dit Kontor?»

»Ja, Sir.«

»Saa tag denne Traktat og laas den inde der. Jeg skal give Ordre til, at du bliver tilbage her, naar de andre er gaaede, saa at du paa den Maade kan faa Lejlighed til at kopiere den, uden at nogen andre faar den at se. Naar du er færdig, saa maa du laase baade Originalen og Genparten ned i din Skuffe og derefter overlevere dem til mig i Morgen tidlig.«

»Jeg tog Papiret og —«

»Undskyld et Øjeblik,« sagde Holmes, var De alene under denne Samtale?»

»Ja, ganske alene.«

»I et stort Værelse?»

»Femten Alen paa hvert Led.«

»I Midten af Værelset?»

»Ja, omtrent.«

»Og der blev talt sagte?»

»Min Onkels Stemme er altid særdeles dæmpet, og jeg selv sagde næppe et Ord.«

»Tak«, sagde Holmes og lukkede Øjnene, »maa jeg saa bede Dem om at gaa videre.«

»Jeg gjorde nøjagtig, som han havde paalagt mig, og ventede til det øvrige Kontorpersonale var gaaet hjem. En af dem, der er i mit Kontor, Charles Gorot er hans Navn, havde noget Arbejde, som han vilde udføre efter Kontortiden, hvorfor han blev siddende, efter at de andre vare gaaede. Derfor forlod jeg ham og gik hen for at spise til Middag; men da jeg kom tilbage, var han gaaet. Jeg

var meget ivrig efter at faa mit Arbejde færdig; thi jeg vidste, at Joseph — Mr. Harrison, som De talte med, da de kom, var i London og vilde tage hjem til Woking med elleve Toget, og ham vilde jeg gerne følges med.«

»Da jeg læste Traktaten igennem, saa jeg straks, at den virkelig var af en saa stor Betydning, at min Onkel ikke havde gjort sig skyldig i nogen Overdrivelse, i det han havde sagt om den. Uden at kunne gaa i Enkeltheder, tør jeg dog sige saa meget, at den fastslog Englands Stilling i dets Forhold til Trippelalliancen og bestemte den Politik, som vort Land skulde følge i det Tilfælde, at den franske Middelhavsflaade blev den italienske fuldstændig overlegen. De Spørgsmaal, der behandledes, var udelukkende maritime, og den sluttede med de høje Dignitaries Navne, som havde underskrevet den. Jeg løb den først hastig igennem, og derefter satte jeg mig til at kopiere den.

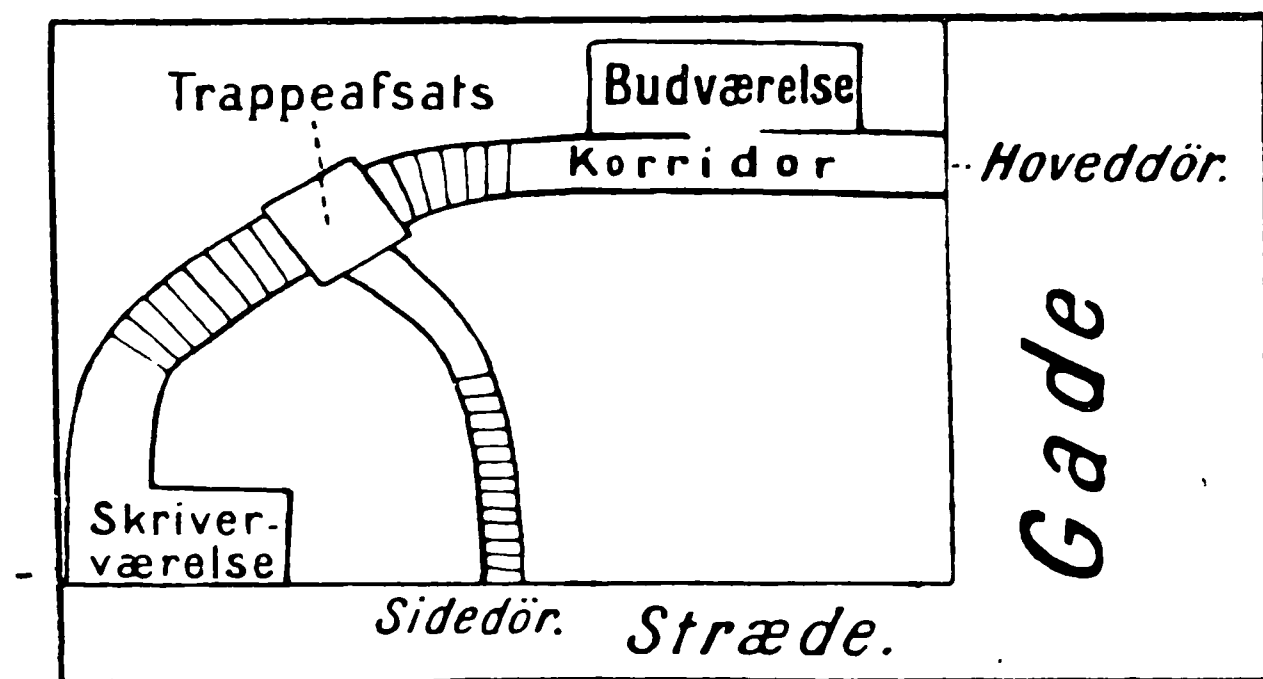
»Det var et langt Dokument, der var skrevet paa Fransk og indeholdt seks og tredive forskellige Artikler. Jeg skrev saa hurtig, jeg kunde; men Klokken var allerede hlevet ni, før jeg var bleven færdig med de ti første Artikler, og jeg kunde se, at det var haabløst for mig at tænke paa at komme med det nævnte Tog. Jeg følte mig sløv og døsigt, dels fra Middagen og dels fra et langt Dagsarbejde. En Kop Kaffe vilde kunne gøre godt og virke oplivende og stimulerende paa min Hjerne. Hele

Natten igennem sidder et af Budene paa Vagt nede i det lille Budværelse ved Foden af Trappen, og det er meget almindeligt, at han laver Kaffe for dem af Kontorpersonalet, der arbejder paa Kontorerne over Tiden. Jeg ringede derfor paa Klokken for at kalde ham op.

Til min Overraskelse var det en Kvinde, der viste sig i Stedet for ham — et stort, ældre Fruentimmer med et bredt Ansigt og forsynet med et stort Smækforklæde. Hun forklarede, at hun var Budets Kone, og at hun plejede at gøre rent i Lokalerne, og jeg bad da hende om at skaffe mig en Kop Kaffe.

Jeg afskrev endnu to Artikler, men da jeg følte mig mere og mere døsigt, rejste jeg mig og gik frem og tilbage paa Gulvet for at strække Lemmerne. Min Kaffe var endnu ikke kommen, og jeg undrede mig over, hvad der vel kunde være Grunden til denne Langsomhed. Jeg lukkede da Døren op og skyndte mig ned ad Korridoren for at se ad. Korridoren, der kun var svagt oplyst, var den eneste Udgang fra det Værelse, hvori jeg arbejdede, den endte med en Trappe, som førte ned til en anden Korridor neden under, og ved Siden af denne laa Budværelset. Paa Midten af nævnte Trappe findes der en lille Af-sats, hvortil der i en ret Vinkel støder en anden Korridor, fra denne fører en mindre, smallere Trappe hen til en Sidedør, der bruges af Tjenerpersonalet

og af Skriverne, naar de kommer fra Charles Strædet og vil skyde Genvej. Her er et simpelt Rids af Stedet

»Tak, jeg tror nok, at jeg er med,« sagde Sherlock Holmes.

»Det er ogsaa af største Vigtighed, at De følger med paa dette Punkt. Jeg gik ned ad Trappen og gennem Korridoren hen til Budværelset, og her fandt jeg Budet sidde sovende i sin Stol, medens Kaffe-kedlen stod og kogte oven paa hans Spritapparat, saa at Vandet løb hen over Gulvet. Jeg havde rakt Haanden ud og stod i Begreb med at vække Manden, der blev ved at sove, da en Klokke lige over hans Hoved ringede stærkt, og han vaagnede med et Sæt.

»Mr. Phelps, Sir!« sagde han og saa søvndrukken og forvildet paa mig.

»Ja, jeg er kommen ned for at se, om min Kaffe ikke snart er færdig.«

»Kedelen har været lige ved at koge, da jeg faldt i Søvn, Sir.« Med disse Ord saa han først

paa mig, og derefter op paa den endnu dirrende Klokke, og hans Ansigt blev mere og mere forbavset.

»Naar De staar her, Sir, hvem er det da, der har ringet paa Klokken?« spurgte han.

»Klokken!« udbrød jeg, »hvad for en Klokke?«

»Ih, Klokken der, den gaar jo netop op til det Værelse, som De sidder og arbejder i.«

Det var, som om mit Hjerte sammenknugedes af en iskold Haand. Der maatte altsaa være nogen oppe i Værelset, hvor min hemmelige Traktat laa paa Pulten. Som en gal Mand for jeg op ad Trappen og hen ad Korridoren. Der var ingen i Korridoren, Mr. Holmes, og der var heller ingen i Værelset. Alt var, som da jeg forlod det — kun vare de Papirer, der vare mig betroede, tagne fra Pulten, hvorpaa de havde ligget. Den paabegyndte Kopi laa der, men Originalen var borte.«

Holmes rettede sig i Stolen og gned sig i Hænderne. Jeg kunde se paa ham, at dette Problem rigtig faldt i hans Smag. »Maa jeg spørge — hvad gjorde De saa?« mumlede han.

»Det gik straks op for mig, at Tyven maatte være kommen op ad Trapperne fra Sidedøren; thi jeg maatte naturligvis have mødt ham, hvis han var kommen den anden Vej.«

»Og De er vis paa, at han ikke hele Tiden kan have holdt sig skjult i Værelset eller i Korridoren, som De jo sagde, var meget daarlig oplyst?«

»Det er fuldstændig umuligt. Ikke engang en

Rotte kan forputte sig i Værelset eller i Korridoren, der er ikke Spor af Skjulesteder, hverken her eller der.«

»Tak, vil De saa gaa videre.«

»Budet havde kunnet se paa mit Ansigt, at jeg var bleven forfærdet og var derfor fulgt bag efter mig op ad Trappen. Da han nu hørte mit Rædselsudbrud over, at Traktaten var forsvunden, styrtede han ogsaa bag efter mig, da jeg for igennem den anden Korridor og ned ad den smalle Trappe, der fører til Charles Street. Døren dernede var lukket, men ikke laaset. Vi rev den op og styrtede ud. Jeg erindrer tydelig, at der i det samme lød tre Slag fra et Kirkeur i Nærheden, saa Klokken maa den Gang have været tre Kvarter over ni.«

»Det er af meget stor Betydning,« sagde Holmes og gjorde en Notice paa sin Mansket.

»Aftenen var meget mørk, og der faldt en mild Støvregn. Der var ikke et Menneske at se i Charles Street, men som sædvanlig var der meget stærk Færdsel i Whitehall, som Strædet udmunder i. Vi styrtede barhovedet, som vi var, ned midt ad Strædet, og paa Hjørnet ved Whitehall fandt vi en Politibetjent.

»Der er begaaet et Tyveri,« gispede jeg. »Der er bleven stjaalet et Dokument af umaadelig Værdi, fra Udenrigsministeriet. Er der kommen nogen denne Vej op fra Strædet?«

»Jeg har staaet her i et Kvarterstid, Sir,« sagde

han, »og i den Tid er der kun kommen een Person den Vej fra — en høj, ældre Kvinde med et tærnet Sjal.«

»Aah, det har været min Kone!« udbrød Budet, »men er der ellers ikke kommen nogen?«

»Nej, ikke en Sjæl.«

»Saa maa Tyven være gaaet den anden Vej,« udbrød Budet og trak mig i Ærmet.

»Men jeg vilde høre mere, og de Forsøg, han gjorde, for at faa mig trukken med, forøgede min Mistanke.«

»Hvilken Vej gik Kvinden?« udbrød jeg.

»Det kan jeg ikke sige, Sir. Jeg saa hende komme, men jeg havde jo ingen Grund til at passe paa hende, og derfor saa jeg ikke, hvor hun gik hen. Det lod til, at hun havde svært Hastværk.«

»Hvor længe er det siden?«

»Aah, ikke ret længe siden.«

»Fem Minutter?«

»Ja, mere end fem kan det da ikke være.«

»De staar bare og spilder Deres Tid, Sir, og hvert Minut er nu kostbart,« udbrød Budet. »De kan være aldeles overbevist om, at min gamle Mutter ikke har det mindste med den Sag at gøre. Skynd Dem nu, og lad os komme ned til den anden Ende af Strædet! Naa — ja, vil De ikke, saa vil jeg,« og med disse Ord styrtede han af Sted i den anden Retning.

»Men jeg for straks efter ham og greb ham i Armen.

»Hvor bor De?» spurgte jeg.

«Paa Ivy Vej Nr. 16 i Brixton,» svarede han.
»Men lad Dem nu ikke lede paa et falsk Spor, Mr. Phelps. Kom hellere med ned til den anden Ende af Strædet og lad os forhøre os der, om ingen har set noget.»

»Der var jo intet forlist ved at følge hans Raad, og derfor skyndte vi os fulgt af Politibetjenten derhen. Men Gaden var fuld af Mennesker, der skyndte sig af Sted nogle i den ene og nogle i den anden Retning for at komme i Tørrevejr, thi Regnen var efterhaanden bleven stærkere, og vi fandt ikke en eneste, som kunde sige os nogen Besked.»

»Saa vendte vi tilbage til Kontoret og gennemstøvede Trapperne og Korridorerne, men uden noget Resultat. Korridoren, som førte ind til mit Kontor, er belagt med lyst Linoleum, som meget tydelig viser enhver Smudsplet. Vi undersøgte det omhyggeligt, men fandt intet Fodspor.

»Havde det regnet hele Aftenen?»

»Ja, siden Klokken syv.»

»Hvor kan det da være, at Konen, som kom ind i Deres Kontor henved Klokken ni, ikke efterlod sig noget Spor af snavsede Fødder?»

»Det glæder mig, at De ogsaa rejser dette Spørgsmaal. Jeg spurgte straks mig selv om det samme, men ser De, Rengøringskonerne plejer altid

at tage deres Sko af inde i Budværelset og tage Filtsko paa.«

»Ja, saa forstaar jeg det. Der fandtes altsaa intet Spor; skønt Gaden paa Grund af Regnvejret maa have været meget smudsig. Denne Række af Hændelser er virkelig i høj Grad interessant. Naa, hvad gjorde De saa videre?«

»Vi undersøgte ogsaa Værelset. Der er ikke Tale om hemmelige Døre eller sligt, og Vinduerne ligger godt og vel tredive Fod over Jorden. De var desuden begge lukkede indvendig. Tæppet, der strakte sig over hele Gulvet, udelukkede enhver Mulighed for en Falddør, og Loftet er af den sædvanlige Slags. Jeg tør med mit Liv indestaa for, at den, der har stjaalet Papirerne, maa være kommen ind gennem Døren.«

»Hvad siger De om Kaminen?«

»Der findes ingen af den Slags, men kun Kakkelovne. Klokkestrengen hænger ned fra Loftet tæt til højre for min Pult, og den, der har ringet, hvem det saa ellers er, maa være gaaet op til Pulten for at gøre det. Men hvad kan have bevæget Forbryderen til at ringe paa Klokken? Det er et ganske uløseligt Mysterium.«

»Ja, Tilfældet er ganske vist meget usædvanligt. Men hvad gjorde De derefter? De undersøgte vel sagtens Værelset for at se, om Tyven havde efterladt andre Spor — Cigaraske, en tabt Handske, en Haarnaal eller andre slige Smaating?«

»Ja, men der fandtes intet af den Slags.«

»Heller ingen Lugt?«

»Nu — det har vi ikke tænkt paa.«

»Da vilde dog f. Eks. Tobakslugt have været ikke saa lidt værd for os ved vor Undersøgelse.«

»Jeg ryger aldrig selv, og derfor vilde jeg temmelig sikkert have lagt Mærke til det, hvis der havde lugtet af Tobak. Der var absolut intet Spor af nogen som helst Slags. Den eneste mistænkelige Kendsgerning var, at Budets Kone — Mrs. Tangey hedder hun — havde skyndt sig saa meget med at komme ud af Lokalerne. Budet kunde ikke give anden Forklaring derpaa, end at det var paa den Tid, hun altid gik hjem. Politibetjenten og jeg var imidlertid enige om, at det vilde være bedst at faa Fingre i Konen, før hun fik Lejlighed til at skille sig af med Papirerne, forudsat at hun havde dem.

Imidlertid var Rygtet om Forbrydelsen naaet hen til Opdagelsesstationen i Scotland Yard, og Opdageren Mr. Forbes indfandt sig straks og tog sig med megen Energi af Sagen. Vi fik fat i en Droske, og en halv Time efter holdt vi uden for det Hus, Budet havde opgivet som sin Bolig. En ung Pige, der viste sig at være Mrs. Tangeys ældste Datter, lukkede op for os. Hendes Moder var endnu ikke kommen tilbage, og vi bleve viste ind i Dagligstuen og anmodede om at sidde ned, mens vi ventede paa hende.

»Omtrent ti Minutter efter bankede det paa

Døren, og vi gjorde os nu skyldige i et alvorligt Misgreb, som jeg endnu haardt bebrejder mig: i Stedet for selv at aabne Døren, lod vi den unge Pige gøre det. Vi hørte hende sige: »Moder, der sidder to Herrer der inde, som vil tale med dig,« og et Øjeblik efter hørte vi nogen styrte gennem Korridoren. Forbes rev Døren op, og vi løb begge ud i Køkkenet, men Konen var kommen derud før os. Hun stirrede udfordrende paa os, men derefter genkendte hun pludselig mig, og et Udtryk af den højeste Forbavselse prægede sig i hendes Ansigt.

»Ih, du min Skaber! er det ikke Mr. Phelps oppe fra Kontoret!« udbrød hun.

»Ja, hvem troede De vel ellers, at det var, siden De saaledes render fra os?« spurgte min ledsager.

»Jeg troede, det var Viceværten og hans Søn,« sagde hun, »for vi have haft lidt Bryderi med Lejen i den sidste Tid.«

»Den Forklaring duer ikke,« sagde Forbes. »Vi har god Grund til at tro, at De har taget et meget vigtigt Dokument fra et af Kontorerne oppe i Udenrigsministeriet, og at De er løbet her ind for at komme af med det. Nu maa De straks følge med os til Scotland Yard for at blive visiteret.«

Det nyttede intet, alt hvad hun protesterede og indvendte. Der blev hentet en Droske, og i den korte vi alle tre tilbage. Forinden havde vi imidlertid undersøgt Køkkenet og i Særdeleshed Ildstedet

for at se, om hun ikke havde skilt sig af med Papiret, i det Øjeblik hun var alene. Der var hverken Aske eller Papirsstumper at se. Da vi kom til Scotland Yard, blev hun overgivet til en af de kvindelige Visitører. Jeg ventede i den pinligste Spænding, indtil hun kom tilbage med sin Rapport. Konen havde ikke haft noget Papir hos sig.«

»Da gik Ulykken i hele dens fulde og skrækelige Udstrækning først rigtig op for mig. Hidtil havde jeg jo været i uafbrudt Aktivitet, og Virksomheden havde døvet Tankerne. Jeg havde ogsaa stolet saa fast paa, at jeg nok skulde faa Traktaten tilbage, at jeg ikke havde turdet tænke paa, hvad Følgerne vilde blive, i Fald jeg ikke opnaaede dette. Men nu var der altsaa ikke mere at gøre, og jeg havde god Tid til at tænke over min Stilling.

»Den var skrækkelig. Watson dér ved, hvor nervøs og ømtaalig jeg allerede var som Skoledreng, det ligger nu engang i min Natur. Jeg tænkte paa min Onkel og hans Kolleger i Ministeriet, paa den Skam, jeg havde bragt over ham, over mig selv, og over alle dem, der stod mig nær. Hvem vilde tro, at jeg havde været Genstand for et saa usædvanligt Uheld? Saadanne Uheld tillades ikke, naar det er diplomatiske Interesser, der staar paa Spil. Jeg var ødelagt, fuldstændig ødelagt. Jeg ved slet ikke, hvad jeg gjorde, jeg tror nok, at jeg gav en Scene, jeg har en dunkel Erindring om en Flok Politimænd, der stod omkring mig og søgte at berolige og trøste mig.

En af dem kørte med mig ned til Waterloo Stationen og sørgede for at faa mig ind i Toget. Jeg tror, at han vilde have fulgt med mig hele Vejen hjem, hvis ikke Dr. Ferrier, der er vor Nabo herude i Woking, netop skulde med det samme Tog. Han tog sig meget venligt af mig, og det var heldigt, at jeg kom under hans Varetægt, thi jeg fik et Anfald allerede paa Stationen, og før vi naaede hjem, var jeg fuldstændig vild og vidste hverken, hvad jeg gjorde eller sagde.

De maa kunne forstaa, hvilken Scene der blev her, da de blev vækkede af deres Søvn ved Doktors Ringen og saa mig i den Tilstand. Min stakkels Annie her og min Moder var aldeles sønderknuste. Dr. Ferrier havde ved Stationen hørt saa meget af Opdagelsesbetjenten, at han kunde give dem et Begreb om, hvad der var hændet, og hans Forklaring gjorde naturligvis ikke Sagen bedre.

Det var tydeligt for alle, at dette var Begyndelsen til en lang og haard Sygdom, og derfor blev Joseph straks jaget ud af sit hyggelige Gæsteværelse, og det blev lavet om til Sygeværrelse for mig.

Her har jeg nu ligget, Mr. Holmes, i over ni Uger, uden Bevidsthed og med en heftig Hjernebetændelse, under hvilken jeg har haft frygtelige Anfald af Vildelse. Hvis ikke Miss Harrison her og Doktoren havde taget sig af mig med saa stor Omhyggelighed, saa vilde det have været forbi med mig for længe siden. Hun er ikke veget fra min

Side om Dagen, og om Natten har der stadig været en Sygeplejerske hos mig, thi naar Vildelsesanfaldene kom over mig, var jeg helt rasende.

Meget langsomt er min Bevidsthed vendt tilbage, og det er først i de sidste tre Dage, at jeg rigtig kan huske, hvad der er sket. Undertiden ønsker jeg, at jeg slet ikke kunde.

Det første, jeg gjorde, da jeg kom til mig selv, var at telegrafere til Mr. Forbes, som havde taget Sagen i sin Haand. Han kom da ud og fortalte mig, at skønt han havde gjort alt, hvad der stod i hans Magt, havde der dog ikke været mindste Spor eller Ledetraad at faa fat paa. Budet og hans Kone var atter og atter blevne forhørte, uden at der var bleven kastet noget Lys over Sagen. Derefter havde Politiets Mistanke vendt sig mod den unge Gorot, der, som De vil erindre, var forbleven paa Kontoret nogen Tid efter, at de andre var gaaede. Dette og hans franske Navn var i Virkeligheden de to eneste Omstændigheder, som Mistanken kunde fæste sig ved. Men det forholdt sig jo saaledes, at jeg ikke var begyndt at arbejde paa Traktaten, før han var gaaet, og vel nedstammer han fra en fransk Huguenot Familie, der i sin Tid flygtede her til Landet, men han er ellers i alle Henseender lige saa engelsk som De og jeg.

Der fandtes da heller ikke det mindste, som kunde retfærdiggøre Mistanken, og der stoppede saa det hele op. Jeg henvender mig nu til Dem, Mr.

Holmes; De er absolut mit sidste Haab. Hvis De ikke kan hjælpe mig, saa er min Ære saavel som min Fremtid fuldstændig forspildt.«

Patienten sank tilbage paa Puderne, udmattet af sin lange Fortælling; og hans Sygeplejerske skænkede ham et Glas styrkende Medicin. Holmes blev siddende tavs med Hovedet bøjet tilbage, lukkede Øjne og et Udtryk, der for enhver, som ikke kendte ham, maatte tyde paa Ligegyldighed, men som jeg vidste betød den ivrigste Grublen.

»Deres Beretning har været saa udførlig,« sagde han til sidst, »at jeg næsten ingen Spørgsmaal har at gøre Dem. Dog har jeg et, og det er af overmaade stor Vigtighed. Fortalte De til nogen, at De havde faaet overdraget dette Arbejde?«

»Nej.«

»Ikke til Miss Harrison her for Eksempel?«

»Nej, jeg havde ikke været hjemme her i Woking i Tiden, mellem at jeg modtog og udførte Hvervet.«

»Og der havde ikke været nogen af Deres Familie inde for at tale med Dem?«

»Nej, ingen.«

»Var der nogen af dem, som kendte Vejen op til Kontoret?«

»Ja, de havde tit været oppe at se til mig.«

»Alligevel er denne Omstændighed uden Betydning, naar De ikke sagde noget til nogen om Traktaten.«

»Jeg sagde intet.«

»Kender De noget til Budet?«

»Intet andet, end at det er en gammel Militær.«

»Fra hvilket Regiment?«

»Ja, det har jeg netop tilfældigvis hørt: han har staaet ved Coldstream Garden.«

»Tak, jeg tvivler ikke paa, at jeg hos Forbes kan faa Oplysnig om alle øvrige Enkeltheder. Disse Politi-Opdagere ere udmærkede til at samle Oplysninger; men det er ikke altid, de forstaa at bruge dem rigtig. Hvor er en Rose dog egentlig skøn.«

Han gik forbi Sofaen hen til det aabne Vindue og løftede en Mosroses bøjede Stilk op, idet han saa ned paa den smukke Sammenstilling af rødt og grønt. Dette Træk hos ham var noget ganske nyt for mig; thi jeg havde aldrig før set ham skænke slige Naturgenstande nogen Opmærksomhed.

»Der er intet, i hvilket Følgeslutningerne ere saa nødvendige som i Religionen,« vedblev han, idet han lænede sig med Ryggen op mod Vinduesskoderne. Den kan af Fornuftmennesket bygges op ligesom den exakte Videnskab. Vor tryggeste Visshed om et kærligt Forsyn forekommer det mig, vi kunne bygge paa Blomsterne. Alle andre Ting — vore Evner, vore Ønsker, vor Føde ere ubetinget nødvendige for vor Tilværelse; men denne Rose er en Tilgift, Forsynet har givet os. Dens Duft og Farve ere en Forskønnelse af Livet ikke en Betingelse for det. Det er kun Kærligheden, der giver

saadan Tilgift, og derfor siger jeg igen, at vi paa Blomsterne kunne bygge et stort Haab.»

Percy Phelps og hans forlovede saa under denne Stump Prædiken paa Holmes med Forbavselse og tillige en ikke ringe Skuffelse, der tydelig stod at læse i deres Ansigter. Han blev staaende med Rosen mellem Fingrene, henvalden i dybe Drømmerier. Saaledes stod han i nogle Minutter, indtil den unge Dame endelig dristede sig til at rive ham ud af dem.

»Ser De nogen Udsigt til at løse denne Gaade, Mr. Holmes?« spurgte hun, med en ganske svag Klang af Bitterhed i Stemmen.

»Aah, Mysteriet!« svarede han og kom med et Sæt atter tilbage til Livets Virkelighed. »Nu — det vilde være urigtigt at nægte, at Sagen er meget indviklet og vanskelig; men jeg lover Dem, at jeg vil tænke over den og meddele Dem de Momenter i den, som ere mig paafaldende.«

»Ser De ingen Ledetraad?«

»Der er bleven givet mig hele syv, men naturligvis maa jeg prøve dem, før jeg kan udtale mig om, hvad de er værd.«

»De mistænker nogen?«

»Jeg mistænker mig selv —«

»Hvad siger De?«

»For at være kommen altfor hurtigt til en Slutning.«

»Saa tag tilbage til London og prøv Deres Slutninger.«

»Deres Raad er fortræffeligt, Miss Harrison,« sagde Holmes og rettede sig. »Jeg antager ikke, vi kan gøre noget bedre, Watson. Hengiv Dem nu endelig ikke til noget falsk Haab, Mr. Phelps. Sagen er som sagt overmaade indviklet.«

»Jeg vil leve i Feberspænding, lige til jeg ser Dem igen,« udbrød den stakkels unge Fyr.

»Nu vel, saa skal jeg komme ud med det samme Tog i Morgen, skønt jeg rigtignok er bange for, at jeg intet nyt vil have at melde Dem.«

»Gud velsigne Dem, fordi De lover at komme!« udbrød vor Klient, »det giver mig nyt Liv at vide, at der dog bliver gjort noget. Det er sandt, jeg kan ogsaa fortælle Dem, at jeg har faaet Brev fra Lord Holdhurst.«

»Naa — hvad skriver han saa?«

»Han er kold, men dog ikke streng, jeg er vis paa, at det er min haarde Sygdom, der holder hans Strengthed tilbage. Han gentager, at Papiret var af den højeste Vigtighed, og tilføjer, at der ikke vil blive gjort noget Skridt imod mig — med hvilket han naturligvis mener min Afsked — førend jeg er bleven rask og har faaet Tid til at skaffe Traktaten tilbage.«

»Naa, det er jo meget rimeligt og hensynsfuldt,« sagde Holmes. »Kom saa, Watson, for det er et

godt Dagsarbejde, vi nu har for os, naar vi kommer tilbage til London.«

Mr. Joseph Harrison kørte os til Stationen, og snart susede vi ind mod Hovedstaden i Toget fra Portsmouth. Holmes sad hensunken i dybe Tanker og aabnede ikke Munden, før vi vare komne forbi Clapham Stationen.

»Det er en meget fornøjelig Ting at komme til London med en af de Linier, der gaa højt oppe over Gaden, saa at man har Lejlighed til at kigge ned paa Husene.«

Jeg troede, det skulde være Ironi; thi de graa af Røg og Taage tilsmudsede Tage og Mure frembød langt fra noget tiltalende Syn for mig; men snart forklarede han mig nærmere, hvad han mente.

»Se engang paa disse store isolerede Bygningskomplekser, der hæve sig højt op over de graa Tage som Murstens-Øer i en blyfarvet Sø.«

»Kostskolerne, mener De?«

»Nej, Fyrtaarne, gamle Ven, Bavner der indvarsle en ny Fremtid! Kapsler med Hundreder af Frø i sig, af hvilke det ny og bedre England vil vokse frem. Jeg kan ikke tro, at den unge Mr. Phelps drikker?«

»Nej, det tror jeg ikke.«

»Jeg heller ikke, men vi er nødte til at tage enhver Mulighed med i Beregningen. Den stakkels Fyr er rigtignok kommen slemt i Fedtefadet, og det

er et stort Spørgsmaal, om vi formaar at hjælpe ham ud af det. Hvad mener De om Miss Harrison?»

»Det er en Dame af en sjælden Karakter.«

»Ja, men det er af den gode Slags, hvis jeg ikke tager meget fejl. Hun og Broderen ere eneste Børn af en Jærnfabrikant oppe ad Northumberland til. Phelps gjorde en Rejse til hin Egn i Fjor Vinter og blev da forlovet med hende, og nu i Sommer er hun tillige med Broderen kommen ned for at blive kendt af hans Forældre. Saa kom Ulykken, men hun blev der for at pleje sin forlovede, medens Broderen, der fandt Opholdet i Woking behageligt, ogsaa blev der. Jeg har gjort nogle faa Undersøgelser paa egen Haand, ser De. Men naar vi kommer til London, maa vi gøre flere.«

»Min Praksis« — begyndte jeg.

»Ja, naar De finder Deres egne Sager interessantere end mine —« sagde Holmes med lidt Bitterhed.

»Jeg vilde netop til at sige, at min Praksis godt kunde undvære mig et Par Dages Tid, eftersom det er den roligste Tid paa Aaret.«

»Fortræffeligt!« sagde han og genvandt paa een Gang sit gode Humør. »Saa vil vi hjælpes ad med rigtig grundig at undersøge Sagen. Jeg tror, det er bedst, vi begynder med at tale med Forbes. Han kan formodentlig skaffe os Oplysning om de Enkeltheder, vi vil have Rede paa, saa at vi kan

danne os et Begreb om, fra hvilken Side vi skal gribe Sagen an.

»De sagde, at De havde faaet en Ledetraad.«

»Ja, jeg har flere af den Slags; men om de duer noget, kan vi kun afgøre efter en nærmere Undersøgelse. Den Forbrydelse, der er hensigtsløs, er den allerværste at komme paa Spor efter. Hvem er det, der kan profitere ved denne? Der er den franske Gesandt og den russiske, og saa er der den Person, hvem det saa ellers er, som kan sælge Traktaten til en af disse, og saa er der endelig Lord Holdhurst.«

»Lord Holdhurst!«

»Ja, det er slet ikke utænkeligt, at en Statsmand kan komme til at befinde sig i en saadan Stilling, at han ikke har noget imod, at dette Dokument bliver tilintetgjort, naar blot det kan komme til at se ud, som det ikke er hans Skyld.«

»Ikke en Statsmand med et saa højt anset Navn som Lord Holdhurst.«

»Det er alligevel en Mulighed, og det gaar ikke an, at vi lader den ude af Betragtning. Vi vil nu se at faa hans Herlighed i Tale i Dag og høre, om han har noget at fortælle os. Imidlertid har jeg allerede sat Undersøgelserne i Gang.«

»Allerede?«

»Ja, jeg sendte fra Woking Station Telegrammer til alle Londons Aftenblade. Min Bekendtgørelse vil komme i dem alle.«

Han rakte mig et Blad, der var revet ud af hans Notebog, og paa hvilket der var skrevet med Blyant:

»En Belønning paa 10 Pund

udloves til den, der kan opgive Nummeret paa den Cab, som Klokken 9³/₄ om Aftenen den 23. Maj satte en Passager af ved eller i Nærheden af Indgangen til Udenrigsministeriets Lokaler i Charles Street. Man henvende sig til Baker Street Nr. 221 B.«

»De er altsaa vis paa, at Tyven er kommen i en Cab?«

»Ikke aldeles, men selv om han ikke er, saa er der dog ingen Skade sket ved at avertere saaledes. Imidlertid — hvis det forholder sig, som Mr. Phelps siger, at der ikke findes nogen Skjulesteder hverken i det Kontor, hvorfra Traktaten blev stjaalen, eller i Korridoren, saa maa Tyven være kommen ude fra. Men hvis han i en saa vaad Aften er kommen ude fra, og dog ikke har efterladt sig noget Spor af Fugtighed eller Smuds paa Linoleumet, der dog nogle faa Minutter efter, at han havde gaaet paa det, blev undersøgt med saa stor Omhyggelighed, saa ligger det nær at antage, at han er kommen i en Cab. Det er den Cab, jeg nu gerne vil have fat i.«

»Ja, det lyder meget sandsynligt.«

»Det er en af de Ledetraade, som jeg omtalte,

og den kan maaske lede os videre. Dernæst er der naturligvis Klokken, som afgiver det mærkeligste og mest iøjnefaldende Træk i hele Affæren. Hvorfor ringede Klokken? Var det Tyven, der gjorde det af blot og bar Frækhed? Eller var det en eller anden Person, som var i Følge med Tyven, og som gjorde det for at forhindre Forbrydelsen? Eller var det — — —?» Her sank han atter hen i den dybe Grublen, som han før var vaagnet op af, men det forekom mig, der saa godt kendte enhver af hans Sindstilstande, at en eller anden ny Mulighed pludselig var gaaet op for ham.

Klokken var tyve Minutter over tre, da vi naaede vor Bolig, og efter at vi i en Fart havde spist nogle Stykker Smørrebrød, tog vi ind til Scotland Yard. Holmes havde allerede telegraferet til Forbes, og vi fandt ham parat til at modtage os. Det var en lille Mand med et lille, skarpt og ikke meget tiltalende Ræveansigt. Han var meget stiv og stejl over for os, især da han hørte, i hvilket Ærinde vi kom.

»Jeg har hørt om Deres Metoder før i Dag, Mr. Holmes,« sagde han bittert, »De er altid parat til at bruge alle de Oplysninger, Politiet kan forsyne Dem med, for derefter at føre Sagen til Ende ved egen Hjælp og bringe os i Miskredit.«

»Nej, tværtimod,« svarede Holmes. »I det sidste Aar har jeg opklaret tre og halvtredsindstyve Forbrydelser, og dog er mit Navn kun bleven omtalt

i Forbindelse med de fire af dem, medens Politiet har faaet hele Æren for de ni og fyrretyve. Jeg vil ikke bebrejde Dem, at De ikke ved noget herom, for De er jo ung og uerfaren, men jeg vil dog sige Dem, at hvis De ønsker at bringe det til noget i Deres ny Bestilling, saa skulde De hellere arbejde med end imod mig.«

»Det skulde glæde mig om jeg kunde faa et Par Smaavink,« svarede Opdageren, idet han straks forandrede sin Holdning. »I denne Sag har jeg sandelig ikke vundet nogen Ære endnu.«

»Hvilke Skridt har De foretaget?«

Tangey, Kontorbudet har vi sat under hemmeligt Opsyn. Han traadte ud af sit Regiment med meget gode Vidnesbyrd, og der har, saa vidt vi kan opdage, heller ikke senere været noget paa ham at sige. Men hans Kone er ikke heldig, og jeg tror, at hun ved mere om denne Sag, end hun holder af at fortælle.

»Har De ikke sat hende under Opsyn?«

»Jo, vi har en af vore Kvinder ude paa hende. Mrs. Tangey drikker, og den omtalte kvindelige Spion har haft fat i hende to Gange, mens hun havde sig en ordentlig Pisk; men der var dog ikke noget at faa ud af hende.«

»De har nok haft Vrøvl med Viceværten, fordi de ikke havde betalt Lejen i rette Tid.«

»Ja, men nu er den betalt.«

»Hvor fik de Pengene fra?«

»Dem er de kommen meget ærlig til; hans Pension er forfalden til Udbetaling. Ellers er der intet Tegn til, at de nylig er kommen til Penge.«

»Hvorledes forklarer hun, at hun løb op paa Kontoret i Stedet for Manden, da Mr. Phelps ringede paa Klokken?«

»Hun siger, at Manden var saa træt og søvnig, og at hun derfor vilde skaane ham ved at gaa i Stedet for ham.«

»Nu — det stemmer for saa vidt godt overens med, at han lidt senere blev funden sovende i sin Stol. Der er altsaa intet andet end Konens Drikfældighed, som taler imod dem. Har De spurgt hende om Grunden til, at hun havde et saa frygteligt Hastværk med at komme hjem den Aften? Det var saa paafaldende, at det endogsaa tiltrak sig Politibetjentens Opmærksomhed.«

Hun var kommen senere paa det end sædvanligt, og vilde gerne hjem i rette Tid.«

»Gjorde De hende saa ikke opmærksom paa, at De og Mr. Phelps, der tog fra Kontoret mindst tyve Minutter efter, dog naaede at komme til hendes Hjem før hende?«

»Jo, men det forklarer hun derved, at en Omnibus kører meget langsommere end en Cab.«

»Har hun ogsaa forklaret Grunden til, at hun, da hun kom hjem, løb ind i Køkkenet, saa snart hun hørte, at der var to Herrer, som vilde tale med hende?«

»Ja, hun siger, at hun troede, det var Vicevæerten og hans Søn, som kom for at kræve Lejen, og at hun derfor løb ud i Køkkenet, hvor hun havde Pengene liggende.«

»Nu — hun har i det mindste Svar paa rede Haand paa alle Spørgsmaal. Spurgte De hende ikke om, hvorvidt hun, da hun forlod Kontoret, mødte nogen eller saa nogen gaa ned ad Charles Street?«

»Hun saa ingen andre end Politibetjenten.«

»Nu vel, det lader til, at De har krydsforhørt hende meget omstændeligt. Men hvad har De saa ellers foretaget Dem?«

»Assistent Gorot har ogsaa været sat under hemmeligt Opsyn i de sidste ni Uger, men uden Resultat. Der er ikke det mindste, som taler mod ham.«

»Er der ellers noget?«

»Nej, der er ikke det mindste, vi ellers kan gaa efter — intet Spor af nogen Slags.«

»Har De dannet Dem nogen Mening om Grunden til, at Klokken ringede?«

»Nej, jeg maa tilstaa, at det er mig uforklarligt. Det maa have været en sjælden koldblodig Forbryder, der saaledes gav sig til Kende efter at have taget, hvad han vilde have.«

»Ja, det var i alle Tilfælde et løjerligt Paafund. Men nu skal De have Tak for, hvad De har fortalt

mig. Hvis jeg kan bringe Dem Tyven i Hænde, skal De nok høre fra mig. Kom saa, Watson.»

»Hvor skal vi nu hen?» spurgte jeg, da vi forlod Kontoret.

»Nu skal vi hen at interviewe Lord Holdhurst, Kabinetsminister og Englands tilkommende Premierminister.»

Vi vare saa heldige at træffe Lord Holdhurst hjemme i sin Bolig i Downing Street, og da Holmes havde sendt sit Kort ind, bleve vi straks indladte. Statsmanden modtog os med den gammeldags Høflighed, for hvilken han er bleven berømt, og bød os tage Plads i de to store og luksuriøse Lænestole, der stod foran Kaminen, en paa hver Side. Selv stillede han sig paa Kamintæppet midt imellem os, og med sin høje og ranke Skikkelse, med de skarpt skaarne Træk, det aandfulde Hoved og det krøllede Haar, der var graanet før Tiden, repræsenterede han den nu kun sjældent forekommende Type paa en helt igennem ægte Adelsmand.

»Deres Navn er mig godt bekendt, Mr. Holmes,« sagde han smilende, »og jeg hverken kan eller vil lade, som om jeg er uvidende med Hensyn til Øjemedet med Deres Besøg. Der er i vore Kontorer kun hændet een Ting, som kan have lagt Beslag paa Deres udmærkede Evner. Tør jeg spørge, hvem det er, der har sikret sig Deres værdifulde Hjælp?»

»Mr. Percy Phelps,« svarede Holmes.

»Ah, min ulykkelige Nevø! De maa kunne

forstaa, at mit Slægtskab gør det ganske umuligt for mig at dække over den ulykkelige Sag. Jeg frygter, at denne Begivenhed faar en meget afgørende og uheldig Indflydelse paa hans Kariere.«

»Men hvis Traktaten nu findes?«

»Ja, det vilde jo helt forandre Sagen.«

»Jeg vilde gerne tillade mig at gøre Deres Herlighed et Par Spørgsmaal.«

»Det skal være mig en Fornøjelse at give Dem alle de Oplysninger, der staar til min Raadighed.«

»Var det i dette Værelse, at De gav Deres Nevø Ordre til at afskrive Traktaten?«

»Ja, det var.«

»Saa er der næppe nogen Tredjemand, som kan have hørt, hvad De sagde?«

»Nej, det er umuligt.«

»Har De omtalt til nogen, at det var Deres Hensigt at lade Traktaten afskrive?«

»Nej.«

»Det er De vis paa?«

»Aldeles.«

»Nu vel, eftersom hverken De eller Mr. Phelps har omtalt det, og ingen andre har vidst noget om Sagen, saa har Tyvens Nærværelse i Kontoret altsaa været rent tilfældig. Han har set, at her var en god Lejlighed, og straks grebet den.«

Statsmanden smilede. »Ja, vi kommer her ind paa et Omraade, hvor jeg er temmelig uerfaren,« sagde han.

Holmes tænkte sig et Øjeblik om. »Der er et andet vigtigt Punkt, som jeg gerne vil tale med Dem om,« sagde han. »De har været meget ængstelig for, kan jeg forstaa, at det vilde føre til meget farlige Resultater, hvis Traktaten blev kendt?«

Der gled ligesom en Skygge hen over Statsmandens udtryksfulde Ansigt. »Ja, meget skæbnesvangre Resultater.«

»Men er De indtrufne?«

»Endnu ikke.«

»Hvis nu Traktaten var kommen det franske eller russiske Udenrigsministerium for Øje, vilde disse Resultater saa ikke straks have vist sig?«

»Jo, det vilde de sikkert,« sagde hans Herlighed med et meget ærgerligt Ansigt.

»Men da der nu er gaaet ni Uger hen, og De intet har hørt, er det saa ikke rimeligt at antage, at Traktaten af en eller anden Grund ikke er kommen dem for Øje.«

Lord Holdhurst trak paa Skuldrene.

»Vi kan dog næppe gaa ud fra, Mr. Holmes, at Tyven har taget Traktaten for at sætte den i Glas og Ramme og hænge den op i sit Lønkammer.«

»Maaske venter han paa at faa en bedre Betaling.«

»Venter han endnu en kort Tid, vil han slet ingen Betaling faa; thi om nogle faa Maaneder vil Traktaten ophøre at være en Hemmelighed.«

»Det er af overmaade stor Vigtighed,« sagde

Holmes. »Naturligvis kan man tænke sig den Mulighed, at Tyven pludselig er bleven syg —«

»Har faaet et Anfald af Hjernebetændelse for Eksempel?« sagde Statsmanden og saa skarpt hen til ham.

»Nej, det sagde jeg ikke,« sagde Holmes uforstyrrelig. »Men vi har allerede alt for længe lagt Beslag paa Deres Herligheds kortbare Tid, og derfor vil vi nu sige Farvel.«

»Jeg ønsker Dem alt muligt Held med at finde Forbryderen, hvem han saa end er,« svarede hans Herlighed, idet han fulgte os til Døren.

»Det er en ægte Adelsmand,« sagde Holmes, da vi vare komne ud i Whitehall. »Men han maa kæmpe haardt for at opretholde sin Stilling. Han er langt fra rig og har mange Ting at passe. De lagde vel Mærke til, at hans Støvler vare forsaalede? Men nu kære Watson, vil jeg ikke længere holde Dem tilbage fra Deres lovlige Kald. Jeg kan ikke udrette mere i Dag, med mindre jeg skulde faa Svar paa mit Avertissement. Men jeg vilde rigtig nok være Dem meget forbunden, hvis De i Morgen kunde følge med mig ned til Woking igen, med samme Tog som i Dag. —»

Jeg mødte paa Stationen den følgende Morgen, og vi tog ud til Woking. Holmes havde ikke faaet noget Svar paa sit Avertissement, sagde han, og der var heller ikke fremkommen andre Oplysninger. Holmes havde, naar han fik det Hoved paa, et Ansigt

saa ubeværgeligt og utryksløst som en Rødhuds, og hvor nøje, jeg saa iagttog ham, kunde jeg dog ikke se, om han var tilfreds eller ej med Sagens Stilling. Jeg husker, at hans Samtale kun drejede sig om Bertillons Maalesystem, og han udtrykte sig i begejstret Beundring over den lærde Franskmand.

Vor Patient var endnu under sin trofaste Sygeplejerskes Omsorg, men han saa dog betydelig raskere ud, end da vi sidst saa ham. Uden Vanskelighed rejste han sig af Sofaen og gik os i Møde, da vi traadte ind.

»Noget nyt?« spurgte han spændt.

»Nej, som jeg ventede, er min Rapport kun negativ,« sagde Holmes. »Jeg har talt med Forbes, og jeg har ogsaa talt med Deres Onkel, og jeg har derhos sat et Par Undersøgelser i Gang, som maaske kan lede til et Resultat.«

»De har altsaa ikke opgivet Haabet?«

»Nej, paa ingen Maade.«

»Gud velsigne Dem for det!« udbrød Miss Harrison. »Naar vi blot ikke opgiver Haabet eller Taalmodigheden, saa vil Sandheden nok komme for en Dag.«

»Saa har vi altsaa mere at fortælle Dem, end De os,« sagde Phelps, idet han atter tog Plads i Sofaen.

»Jeg haabede ogsaa, at De havde noget.«

»Vi har oplevet en mærkelig Hændelse i Nat. ja, den kunde for Resten let være bleven

temmelig alvorlig.« Hans Udtryk blev meget betænkeligt, idet han sagde dette, og noget, der stærkt lignede Ængstelse, viste sig i hans Blik.

»Ved De,« vedblev han, »at jeg begynder at tro, at jeg er det uskyldige Offer for en eller anden Sammensværgelse, og at man vil berøve mig Livet, ligesom man alt har berøvet mig Æren?«

»Nej da!« udbrød Holmes.

»Det lyder utroligt, thi saa vidt jeg ved, har jeg ikke en eneste Fjende i Verden, og dog kan jeg efter det, der er hændet mig sidste Nat, ikke komme til anden Slutning.«

»Jeg beder Dem, fortæl.«

»Ja, først maa De da vide, at det i Nat var første Gang, jeg sov alene herinde uden at have nogen Sygeplejerske hos mig. Jeg syntes, at jeg var bleven saa rask, at jeg kunde undvære hende. Imidlertid stod dog Natlampen og brændte her paa Bordet. Nu vel, henad Klokken 2 var jeg falden i en let Slummer, da jeg paa een Gang blev vækket ved en svag Støj. Den lignede den Lyd, som en Mus frembringer, naar den søger at gnave sig igennem et eller andet Træværk, og jeg laa i nogen Tid og lyttede i den Tro, at det virkelig var en Mus. Men saa blev Lyden stærkere, og pludselig hørte jeg henne fra Vinduet et skarpt Klik. Forbavset rejste jeg mig over Ende. Der kunde nu ikke længere være nogen Tvivl om, hvorfra Lyden

hidrørte. Den svage hidrørte fra, et en eller anden borede et Instrument ind mellem Vinduet og Karmen, og den anden fra, at Haspen blev kastet af.

»Nu blev der et Ophold paa omtrent ti Minutter, som om vedkommende vilde se, om Larmen havde vækket mig. Saa hørte jeg en svag Knirken, idet Vinduet meget langsomt blev aabnet. Nu kunde jeg ikke udholde det længere, thi jeg er jo endnu en hel Del nervøs. Jeg sprang ud af Sengen og rev Persiennen op. Der stod en Mand uden for Vinduet; men jeg fik ham ikke tydelig at se; thi han for straks bort, da han saa, at Persiennen blev trukken op. Saa meget saa jeg dog, at han var indhyllet i en Slags Kappe, hvis Krave var opsmøget, saa at den nederste Del af Ansigtet, var skjult. Kun een Ting er jeg ganske vis paa, og det er, at han havde et Vaaben i Haanden, og saa vidt jeg kunde se, var det en stor Kniv. Jeg saa den tydelig blinke, idet han vendte sig og løb bort.«

»Dette er virkelig meget interessant,« sagde Holmes. »Men sig mig, hvad gjorde De saa?«

»Hvis jeg havde haft flere Kræfter, vilde jeg være sprunget efter ham ud gennem det aabne Vindue; men nu maatte jeg nøjes med at ringe paa Klokken og vække hele Huset. Dette tog imidlertid nogen Tid, thi Klokken herfra ringer ude i Køkkenet, og Tjenestefolkene sove alle oven paa. Jeg maatte derfor til sidst gribe til at raabe, og mine Raab hidkaldte Joseph, som derefter vækkede de andre.

Joseph og Staldkarlen fandt Spor i Blomsterbedet uden for Vinduet, men Vejret har i den sidste Tid været saa tørt, at det var dem umuligt at følge Sporene længere end til Plænerne; der holdt det op og var ikke til at opdage andre Steder i Haven. Dog er der et Sted i Træstakittet ud mod Vejen, siger de, der viser Mærker af, at en eller anden er klatret der over, thi det øverste af en af Stæverne er bleven brækket af. Jeg har imidlertid endnu ikke meldt dette Forsøg paa Indbrud til det stedlige Politi, da jeg syntes, det var bedst, vi fik Deres Mening at vide først.«

Denne Beretning lod til at gøre et meget stærkt Indtryk paa Sherlock Holmes. Han sprang op fra sin Stol og gik i stærk Ophidselse frem og tilbage i Værelset.

»Ulykken kommer aldrig alene,« vedblev Phelps smilende, skønt det var tydeligt, at denne Hændelse havde angrebet ham en hel Del.

»Nej, De har rigtignok faaet en Broderpart af den,« sagde Holmes. »Tror De, at De er saa rask, at De kan gaa en Tur omkring Huset med mig?«

»Aah, jo, jeg kunde ogsaa have megen Lyst til at komme ud i den friske Luft. Joseph kan jo gaa med.«

»Og jeg med,« sagde Mis Harrison.

»Nej, det maa De ikke,« sagde Holmes og rystede paa Hovedet, »jeg maa bede Dem om at blive siddende paa det Sted, hvor De nu sidder.«

Lidt surmulende satte den unge Dame sig, hendes Broder derimod fulgte med os, og vi gik alle fire ud i Haven. Vi passerede uden om Gavlen og hen til den unge Patients Vindue. Der var ganske rigtig, som han havde sagt, Spor i Blomsterbedene, men der var traadt oven paa dem af andre, saa de vare temmelig utydelige. Holmes bukkede sig ned og saa paa dem et Øjeblik, hvorefter han trak paa Skuldrene og gik videre.

»Jeg tror ikke, at de er til at faa meget ud af,« sagde han. »Lad os nu gaa videre omkring Huset og se, om vi kan komme efter, hvorfor netop dette Værelse er bleven valgt af Indbrudstyven. Jeg synes ellers, at disse store Daglig- og Spisestue Vinduer maatte være mere tiltrækkende for ham.«

»Ja, men dem kan man lettere se fra Vejen,« sagde Joseph Harrison.

»Ja, rigtig, — ja, naturligvis. Det tænkte jeg ikke paa. Men her er en Dør, som han ogsaa kunde have benyttet. Hvad bruges den til?«

»Det er en Sidedør som Budene og de handlende benytter. Men den bliver naturligvis laaset af om Natten.«

»Har De før haft saadanne Gæster om Natten?«

»Nej, aldrig,« sagde vor Klient.

»Har De mange Penge eller meget Sølytøj eller andre Ting af større Værdi liggende, som kan tiltrække Tyve?«

»Nej.«

Holmes drev rundt om Huset med Hænderne i Lommen og en ligegyldig Mine, hvilket var noget ganske nyt, naar han var ude paa en Undersøgelse.

»Det er sandt,« sagde han til Joseph Harrison. »De fandt jo det Sted, hvor Tyven var gaaet over Stakittet. Lad os engang kigge lidt paa det?«

Den unge Mand førte os hen til et Sted, hvor det øverste af en af Stakitstaverne var brækket over, et lille Stykke af Staven hang der endnu. Holmes brækkede den af og undersøgte den nøje.

»Tror De, at det er brækket af i Nat? Brudet ser jo temmelig gammelt ud, synes De ikke?«

»Jo, det kan nok være.«

»Der er heller ingen Spor hverken paa denne eller paa den anden Side, som kan tyde paa, at Tyven er sprunget ned herfra. Nej, jeg tror ikke, at dette her kan hjælpe os noget. Lad os nu gaa tilbage til Sovekammeret og tale om Sagen.«

»Percy Phelps gik meget langsomt støttende sig til sin tilkommende Svogers Arm, medens Holmes hurtig skraaede tværs over Plænen. Jeg fulgte i Hælene paa ham, og vi stod uden for det aabne Sovekammervindue, længe før de andre naaede Huset.

»Miss Harrison,« sagde Holmes og talte i den mest indtrængende Tone, »De maa endelig blive, hvor De er, hele Dagen. Lad Dem ikke af noget som helst lokke ud af Stuen i Dag. Det er af den allerstørste Vigtighed.«

»Ja, hvis De ønsker det, skal jeg gerne tjene Dem deri, Mr. Holmes,« svarede den unge Pige meget forbavset.

»Naar De gaar i Seng, saa laas Døren til dette Værelse af udvendig fra og put Nøglen i Lommen. Lov mig endelig at gøre det.«

»Ja, men Percy?«

»Han tager til London med os.«

»Og jeg skal blive her?«

»Ja, det er altsammen for hans Skyld. De tjener ham bedst derved! Hurtig, lov mig det!«

Hun tilnikkede ham sit Løfte, idet de andre to kom til.

»Hvorfor sidder du og begraver dig derinde, Annie?« raabte Broderen. »Kom ud i Solskinnet.«

»Nej, Tak, Joseph, jeg har Hovedpine, og Værelset her er saa dejlig køligt og roligt.«

»Naa, hvad foreslaar De nu, Mr. Holmes?« spurgte vor Klient.

»Nu — under vore Undersøgelser af denne mindre Sag maa vi ikke tabe den vigtigere af Syne. Det vilde være mig en stor Hjælp, om De kunde følge med os ind til London.«

»Straks?«

»Ja, saa snart De paa nogen Maade kan. Skal vi sige om en Time?«

»Jeg føler mig meget rask nu, saa hvis jeg virkelig kan være Dem til nogen Hjælp?«

»Til den allerstørste.«

»De vil maaske have, at jeg jeg skal blive der Natten over?«

»Ja, det vilde jeg netop foreslaa.«

»Hvis min Ven fra i Nat kommer for at gentage sin Visit, vil han altsaa finde Fuglen fløjet og Reden tom. Vi ere alle i Deres Vold, Mr. Holmes, og De kan i eet og alt byde over os. Maaske ønsker De ogsaa, at Joseph skal følge med for at se lidt efter mig?«

»Aah, nej, min Ven Watson er jo Læge, saa han kan bedst hjælpe Dem, hvis det skulde behøves. Nu nyder vi vor Frokost her, hvis De tillader det, og saa tager vi tre altsaa til London.«

Saaledes som Holmes havde foreslaaet, skete det; men Miss Harrison var ikke til Stede ved Frokosten, under Foregivende af Hovedpine blev hun i Sovekammeret, som Holmes saa indtrængende havde anmodet hende om. Hvilke Hensigter min Ven kunde have med disse Foranstaltninger, kunde jeg ikke begribe, med mindre det skulde være, at holde den unge Pige borte fra Phelps, der inderlig glad over at have overstaaet den haarde Sygdom og over at skulle til at udrette noget, hvad det saa ellers var, spiste Frokost sammen med os inde i Spisestuen. Imidlertid havde Holmes forbeholdt os en endnu langt større Overraskelse; thi efter at han var kørt med os ned til Stationen og havde ledsaget os ind i en Kupé, traadte han ud igen og sagde os

ganske rolig, at han ikke havde i Sinde at tage fra Woking.

»Der er et Par Smaating, som jeg gerne vil have opklaret, for jeg tager herfra,« sagde han, »og Deres Fraværelse vil gøre dette lettere for mig. Watson, De vilde gøre mig en Tjeneste ved, naar De kommer til London, straks at køre til Baker Street med vor Ven her og blive hos ham, indtil De ser mig igen. Det er meget heldigt, at De er gamle Skolekammerater, for saa maa De vel have en hel Del at tale med hinanden om. Mr. Phelps kan ligge i mit Sovekammer i Nat, og jeg skal nok være saa tidlig tilbage, at jeg kan spise Frokost med Dem, for der gaar et Tog fra Woking i Morgen saa tidlig, at jeg kan være ved Waterloo Stationen Klokken otte.«

»Men hvordan skal det saa gaa med Deres Undersøgelser i London?« spurgte Phelps temmelig skuffet.

Dem kan vi begynde paa i Morgen. For Øjeblikket tror jeg nok, jeg kan være til mest Nytte her.«

»De kan sige til Dem hjemme, at jeg haaber at komme tilbage i Morgen Aften,« raabte Phelps, idet Toget satte sig i Bevægelse.

»Jeg har ikke i Sinde at gaa tilbage til Deres Hjem,« svarede Holmes, hvorefter han muntert vinkede til os, idet vi forlod Stationen.

Paa Vejen til London talte Phelps og jeg om

denne ny Vending, men ingen af os kunde finde nogen tilfredsstillende Forklaring til den.

»Jeg antager, han har i Sinde at anstille nærmere Undersøgelser med Hensyn til Indbrudet i Nat, hvis det da var et rigtigt Indbrud. Jeg for mit vedkommende tror nu ikke, at det var nogen almindelig Tyv.«

»Hvad tror De da?«

»Ja, De mener vel sagtens, at jeg gør et altfor stort Nummer ud af det og tilskriver formodentlig mine rystede Nerver denne Hang til Overdrivelse; men jeg kan ikke lade være at tro, at det, der er sket, skyldes en politisk Intrige, og at jeg er omgivet af et Komplot, der, skønt jeg ikke forstaar Grunden dertil, stræber mig efter Livet. Ja, som sagt, det smager lidt af Højhedsvanvid; men se engang lidt nøjere paa Kendsgerningerne: Hvorfor skulde en Tyv dog bryde ind i mit Sovekammer, hvor han ikke havde mindste Udsigt til at finde noget Bytte af Betydning, og hvorfor havde han en lang Kniv i Haanden?«

»Er De sikker paa, at det ikke var en Dirk eller et Brækjærn?«

»Ja, jeg er — det var en rigtig Kniv, jeg saa den jo tydelig blinke i Maaneskinnet.«

»Men hvad i al Verden kan da være Grunden til, at De saaledes bliver efterstræbt?«

»Ja, det er Spørgsmaalet. Besvar mig det.«

»Nu, hvis Holmes deler deres Opfattelse, saa

kan dette ganske vist forklare hans sidste mærkelige Optræden, ikke sandt? Hvis han antager, at Deres Mening er rigtig, og han kan faa fat i den Person, som efterstræbte Dem sidste Nat, saa vil han dermed være naaet et godt Stykke frem mod sit Maal at opdage, hvem der har stjaalet Marine-Traktaten. Thi det er dog altfor meningsløst at antage, at De har to Fjender, af hvilke den ene efterstræber Deres Ære, og den anden Deres Liv.«

»Ja, men Mr. Holmes sagde jo, at han ikke gik tilbage til mit Hjem?«

»Jeg har kendt ham i lang Tid,« sagde jeg, »men aldrig har jeg set ham gøre noget, uden at han havde sine gode Grunde derfor.« Dermed drejedes Samtalen hen paa andre Emner.

Det blev imidlertid en meget trættende Dag for mig. Phelps var endnu svag efter sin lange Sygdom, og hans Uheld havde gjort ham nervøs og pirrelig. Jeg søgte forgæves at interessere ham for Afghanistan — for Indien, — for sociale Spørgsmaal, for alt, hvad der kunde lede hans Tanker bort fra hans egne Anliggender. Men hvor megen Umage jeg saa gjorde mig — han kom dog altid tilbage til den tabte Traktat og spekulerede og gættede paa, hvad Holmes vel nu tog sig for, hvilke Skridt Lord Holdhurst stod i Begreb med at tage, med Hensyn til hans Stilling, og hvilke Ulykker vi vel fik at høre i Morgen. Jo længere vi kom hen paa Aftenen, des mere irriterende blev hans Mismod og Uro.

»De har ubetinget Tiltro til Holmes?« spurgte han.

»Jeg har set ham udføre de mærkeligste Ting.«

»Jo, men han har dog vist aldrig opklaret nogen Sag, der var saa vanskelig som denne?«

»Aah jo. Jeg har set ham løse Problemer, der frembød langt færre Holdepunkter end dette.«

»Ja, men vist ikke noget, hvor saa store Interesser stod paa Spil?«

»Naa — det ved jeg dog ikke. Han har i alt Fald klaret meget vigtige Sager for tre af Europas regerende Fyrstehuse og friet Konger og Fyrster for langt værre Skandaler end den, der truer Dem.«

»De kender ham vel nøje, Watson. Han er en saa uudgrundelig Person, at jeg slet ikke ved, hvad jeg skal tænke om ham. Tror De, han er til at stole paa? Tror De, at han virkelig for Alvor vil arbejde for mig og søge at skaffe mig Traktaten tilbage?«

»Han har ikke sagt mig noget om det.«

»Det er et daarligt Tegn.«

»Nej, tvært imod, jeg har lagt Mærke til, at han, naar han er kommen bort fra Sporet, altid selv fortæller det. Det er, naar han forfølger et Spor, men endnu ikke er ganske vis paa, at det er det rette, at han er allermest tavs og indesluttet. Men, min kære Ven, vi kan nu engang ikke fremme Sagen ved at sidde og pine os selv med Ængstelser og Tvivl, derfor vil jeg bede Dem om at gaa i Seng,

for at De kan være frisk og rask til at tage mod det, der venter os i Morgen, hvad enten det saa er ondt eller godt.«

Det lykkedes mig endelig at faa min ny Husfælle til at følge mit Raad, men af hans nervøse, urolige Væsen kunde jeg nok se, at han ikke vilde faa megen Søvn. Hans Sindstilstand var smittende; thi jeg laa selv og kastede mig urolig om paa Lejet den halve Nat, grnblende paa dette mærkelige Problem og udpønsende over hundrede forskellige Teorier, hvoraf den ene var mere fantastisk og umulig end den anden. Hvorfor var Holmes bleven i Woking? Hvorfor havde han saa indstændig bedt Miss Harrison om at blive i Sygeværelset hele Dagen? Hvorfor havde han saa omhyggelig sørget for, at de i Briarbrae ikke fik noget at vide om, at han agtede at blive i Nærheden af dem. Jeg brød mit Hoved med dette og meget andet Sagen vedrørende, indtil jeg faldt i Søvn under mine Bestræbelser for at finde en Forklaring, der kunde passe paa de mange mærkelige Kendsgerninger.

Klokken var syv, da jeg vaagnede, og da jeg i en Fart havde klædt mig paa, gik jeg ind i Phelps Værelse. Hans Nat havde været ganske søvnløs, og han saa derfor meget svag og medtaget ud. Hans første Spørgsmaal var, om Holmes ikke var kommen endnu.

»Han skal nok være her til den Tid, han har lovet, ikke et Øjeblik før eller senere,« svarede jeg.

Det slog til, hvad jeg havde sagt; thi kort efter, at Klokken havde slaaet otte, rullede en Cab frem for Døren, og vor Ven sprang ud af den. Vi stod ved Vinduet og kunde se, at hans venstre Haand var forbunden, og at han saa meget bleg og forvaaget ud. Han gik straks ind, men det varede noget, før han kom op til os.

»Han ser ud som en slagen Mand,« udbrød Phelps.

Jeg maatte indrømme, at han havde Ret. »Naar det kommer til Stykket, saa er det sagtens her, at Nøglen til Forbrydelsen er at finde,« sagde jeg.

Phelps sukkede dybt.

»Jeg ved ikke, hvordan det er,« sagde han; »men jeg havde lovet mig selv saa meget af hans Tilbagekomst. Men hans Haand var jo ikke saaledes forbunden i Gaar? Hvad kan der vel være i Vejen?«

»De er da ikke bleven saaret, Holmes?« spurgte jeg, idet min Ven traadte ind.

»Aah, det er blot en lille Rift, som jeg har faaet ved min egen Kejtethed,« svarede han, idet han tilnikkede os sit Godmorgen. »Deres Sag, kære Mr. Phelps er sandt for Dyden en af de værste, jeg har haft med at gøre.«

»Ja, jeg frygtede nok, at den vilde blive Dem for vanskelig at finde ud af.«

»Jeg har gjort meget besynderlige Erfaringer.«

»Den forbundne Haand tyder paa interessante

Hændelser,« sagde jeg. »Vil De ikke fortælle os, hvad der er sket.«

»Efter Frokosten, kære Watson. Husk paa, at jeg har kørt syv Mil til Morgen, og Landluften tærer. Jeg antager ikke, at der er kommen noget Svar paa min Bekendtgørelse angaaende Caben? Nej, det tænkte jeg nok. Man kan jo heller ikke vente at faa Bid altid.«

Bordet var dækket, og netop som jeg vilde til at ringe paa Mrs. Hudson, traadte hun ind med Te og Kaffe. Nogle faa Minutter efter kom hun med det øvrige, og vi satte os alle tre til Bords. Holmes saa sulten som en Ulv, jeg meget nysgerrig, og Phelps i den sorteste og mest modløse Sindsstemning.

»Mrs. Hudson har været Situationen voksen,« sagde Holmes, idet han tog Laaget af et Fad med stegte Kyllinger. »Hendes Køkken er noget begrænset; men hvad der er, det er godt, og et Frokostbord forstaar hun at anrette. Hvad har De der, Watson?«

»Skinke og Æg,« svarede jeg.

»Godt! Hvad skal De have, Mr. Phelps: stegte Kyllinger, Æg, eller vil De maaske selv tage, hvad De ønsker?«

»Tak, jeg kan ikke spise noget,« sagde Phelps.

»Aah, jo. Prøv det, der staar i Fadet foran Dem.«

»Nej, Tak, jeg vil helst være fri.«

»Naa, som De vil,« sagde Holmes med en

skalkagtigt Blinken, men De har vel ikke noget imod at tage Laaget af, og række mig Fadet?»

Phelps løftede Laaget, men i det samme udstødte han et Skrig og blev siddende med det i Haanden og stirrede frem for sig med et Ansigt saa hvidt som Fadet foran ham. I dets Midte laa en Rulle blaagraat Papir. Han greb den, slugte den med Øjnene, sprang op, dansede som en afsindig omkring i Værelset, trykkede den til sit Bryst og ligefrem skreg af Glæde. Derefter faldt han om i en Lænestol saa udmattet og kraftesløs af den heftige Sindsbevægelse, at vi maatte tulle en Del Cognak i ham for at forhindre ham fra at besvime.

»Naa, naa!« sagde Holmes trøstende, idet han klappede ham paa Skulderen, »det var ogsaa ubesindigt af mig at lade Dem saadan sluge det i een Mundfuld og ganske raat, De burde have været forberedt, men Watson der kan fortælle Dem, at jeg aldrig kan modstaa slige dramatiske Effektnumre.«

Phelps greb hans Haand og kyssede den. »Aah, Gud velsigne Dem!« udbrød han, »De har frelst min Ære.«

»Naa, ja, min egen stod jo ogsaa paa Spil, ser De,« sagde Holmes. »Jeg forsikrer Dem, at jeg har lige saa meget imod at give tabt i en vanskelig Sag, som De har imod at gøre Skandale i de Tilidshverv, der overdrages Dem.«

Phelps stak det kostbare Dokument ind i den allerinderste af sine Lommer.

Jeg nænner ikke at forstyrre Dem længere i Deres Frokost, men jeg er rigtignok lige ved at dø af Nysgerrighed efter at faa at vide, hvorledes De har faaet fat paa Traktaten, og hvor den var.»

Sherlock Holmes slugte først en Kop Kaffe og gav sig derpaa i Lag med Skinken og Æggene. Derefter rejste han sig fra Bordet, tændte sin Pibe og satte sig magelig til Rette i sin Lænestol.

»Nu skal jeg først fortælle Dem, hvad jeg gjorde,« begyndte han, »og derefter skal jeg gøre Rede for, hvorfor jeg gjorde det. Efter at have forladt Dem ved Stationen tog jeg mig en lang, henrivende Spadseretur gennem Surreys yndige Omegn til en fortryllende lille Landsby, som hedder Ripley, hvor jeg tog en Kop Te, hvorefter jeg fik min Feldtflaske fyldt og en Pakke Smørrebrød smurt, som jeg stak i Lommen. I Ripley opholdt jeg mig indtil langt ud paa Eftermiddagen, saa begav jeg mig atter tilbage til Woking, og lige efter Solnedgang befandt jeg mig paa Landevejen uden for Briarbrae.

»Naa — der ventede jeg saa, indtil Vejen var klar — saa vidt jeg kan forstaa, er der aldrig megen Færdsel paa den Tid — og derefter klavrede jeg over Stakittet ind i Haven.

»Ja, men Laagen maa sikkert have staaet aaben,« udbrød Phelps.

»Meget muligt, men jeg har nu engang min egen Smag og foretrækker Gærder og Stakitter. Jeg valgte mig Stedet, hvor de tre Fyrretræer staar,

thi i Skjul af dem kunde jeg let slippe over, uden at en eneste levende Sjæl inde i Huset kunde se det. Inde i Haven dukkede jeg mig ned mellem Buskene og krøb fra den ene til den anden — se bare, hvilken ynkelig Forfatning mine Bukseknæ befinder sig i — indtil jeg var naaet hen til den Gruppe Rhododendron, der staar lige over for Deres Sovekammervindue. Der blev jeg liggende og ventede paa Begivenhedernes Udvikling.

»Persienserne var ikke rullede ned i Deres Værelse, og jeg kunde se Miss Harrison sidde ved Bordet og læse. Klokken var et Kvarter over ti, da hun lukkede Bogen, satte Skodderne for og gik ind paa sit eget Værelse. Jeg hørte hende lukke Døren, og var ogsaa vis paa, at hun havde drejet Nøglen om.

»Nøglen?« udbrød Mr. Phelps.

»Ja, jeg havde givet Miss Harrison Instruktioner om at laase Døren udvendig fra og tage Nøglen med sig, naar hun gik i Seng. Hun udførte ethvert af mine Paalæg lige efter Bogstaven, og hvis hun ikke saa trofast havde ydet mig sin Medvirkning, vilde De ikke nu have haft Traktaten i Deres Lomme. Altsaa — hun gik ud af Deres Værelse, dette blev mørkt, og jeg laa paa Hug ude mellem Rhododendron-Buskene.

»Natten var meget smuk, men dog blev det en saare trættende Vagt. Naturligvis var jeg opfyldt af den samme Spænding, som enhver Sportsmand

er betagen af, naar han ligger ved Stien ned til Vandingsstedet og venter paa Storvildtet. Men det blev en meget lang Ventetid — næsten lige saa lang Watson, som da De og jeg ventede i hint dødssvangre Kammer for at løse »det plettede Band«s Problem, som De har fortalt i den Samling, De kalder »Lys i Mørket.« Der var et Taarnur nede i Woking Kirke, som slog baade Time- og Kvarterslag, og mere end een Gang troede jeg, at det var gaaet i Staa. Men saa endelig, da Klokken var omtrent to, hørte jeg pludselig den svage Lyd af en Slaa, der lempelig blev skudt fra og derpaa en Nøgles Knirken. Et Øjeblik efter aabnedes Side-døren, og Joseph Harrison traadte ud i Maanelysset.»

»Joseph!« udbrød Phelps.

»Ja, Joseph. Han var barhovedet, men havde en sort Kappe slængt over Skuldrene, saa at han øjeblikkelig kunde skjule Ansigtet, hvis nogen overraskede ham. Han listede sig paa Taaspidserne hen langs Husrækken, og da han naaede Vinduet, borede han en Kniv med et meget langt Blad ind mellem Vinduet og Karmen, saa at han kunde kaste Haspen af. Paa den Maade fik han Vinduet op, hvorefter han stak Kniven ind mellem Tremmerne i Skodderne, skød Bolten op, som lukkede dem, og fik saaledes ogsaa dem aabnet.

Fra Stedet, hvor jeg laa, havde jeg et ypperligt Indblik i hele Værelsets Indre, saa at jeg kunde iagttage alt, hvad han tog sig for. Han tændte de

to Lys, der staar paa Kaminhylden, og gav sig derpaa til henne i Nærheden af Døren at folde et Hjørne af Gulvtæppet tilbage. Derefter lagde han sig paa Knæ og optog et firkantet Stykke Bræt af den Slags som tit findes i Gulvene for at sætte Gasmestrene

Stand til at naa ned til Gasrørenes Sammenføjninger. Dette Stykke gav Adgang til det T formede Led, hvorfra det Rør udgaar, der forsyner Køkkenet nedenunder med Gas. Op af dette Skjulested trak han den lille Papirrulle, lagde derefter Brættet over igen, foldede Tæppet tilbage, slukkede Lysene og gik lige i Farnen paa mig, der stod og ventede paa ham uden for Vinduet.

»Naa — han var for Resten en Del mere ondskabsfuld, end jeg havde anset ham for, var Master Joseph. Han røg ind paa mig med Kniven, og jeg maatte kaste ham to Gange i Græsset og fik ogsaa en Smøre over Knoerne, før jeg fik Bugt med Kavaleren. Der gnistrede ligefrem Mord ud af det ene Øje, han havde at se med, da jeg endelig var færdig med ham; men han tog dog mod Ræson og udleverede Papirerne. Da jeg havde faaet dem, lod jeg ham løbe, men jeg har dog til Morgen udførlig meldt Forbes hele Historien pr. Telegraf. Er han hurtig nok til at fange Fuglen — nu, saa meget des bedre, men hvis han — som jeg næsten skulde tro — finder Reden tom, naar han kommer, saa kan det ogsaa være meget heldigt, thi jeg antager, at baade

Lord Holdhurst og De, Mr. Phelps nødig ser, at Sagen kommer i Politiets Hænder.«

»Min Gud!« gispede vor Klient, »har de stjaalne Papirer da virkelig i disse ti lange kvalfulde Uger ligget i det samme Værelse, hvor jeg selv laa?«

»Ja, de har.«

»Og Joseph! Joseph er en Skurk og en Tyv?«

»Hm! Ja, jeg er bange for, at Joseph er værre, end han ser ud til. Efter hvad jeg har hørt af ham selv til Morgen, kan jeg forstaa, at han har tabt mange Penge ved Børsspekulationer, og at han var parat til at gøre, hvad det skulde være, for at forbedre sine Omstændigheder. Da han er af en saa afgjort egenkærlig Karakter, lod han, da Lejligheden tilbød sig, hverken sin Søsters Lykke eller Deres Ære afholde sig fra at benytte sig af den.«

Percy Phelps sank tilbage i sin Stol. »Aah, det løber helt rundt for mig!« stønnede han, »Deres Ord gør mig ganske fortumlet.«

»Den værste Vanskelighed ved Deres Sag,« vedblev Holmes paa sin docerende Maade, »laa i den Omstændighed, at den frembød altfor mange Kendsgerninger. Dens Kerne blev skjult af en hel Del tilfældige Tildragelser, som slet ikke kom Sagen ved. Af alle de Fakta, som blev givet os, maatte vi altsaa udsøge de faa, som vi antog for væsentlige, og derefter samle dem i deres rigtige Orden for at rekonstruere denne mærkelige Kæde af Begivenheder.

»Fra den Omstændighed, at De havde i Sinde

at følges hjem med Joseph hin Aften, havde jeg allerede begyndt at mistænke denne, thi jeg tænkte mig, at det var rimeligt, at han vilde komme op og hente Dem, eftersom han jo, hvad jeg ogsaa fik at vide, var godt kendt i Udenrigsministeriets Lokaler. Da jeg derefter fik at vide, at der var nogen som med Vold og Magt vilde ind i Deres Værelse, i hvilket ingen andre end Joseph havde kunnet skjule noget — thi De fortalte os jo at Joseph havde maattet flytte ud af Værelset, da Doktoren kom hjem med Dem — saa voksede min Mistanke til Vished, i Særdeleshed da dette Forsøg paa at trænge ind i Værelset fandt Sted den første Nat, da De laa ene, thi dette tydede jo paa, at den indtrængende vidste Besked om, hvad der foregik i Huset.«

»Aah, hvor jeg har været blind.«

»Sagens nærmere Omstændigheder er, saa vidt jeg kan slutte mig til dem, følgende: Joseph Harrison kom ind i Udenrigsministeriet gennem Døren ud til Charles Street, og da han kendte Vejen godt, gik han lige ind i Deres Kontor et Øjeblik efter, at De havde forladt det. Da han saa, at der ingen var, ringede han straks paa Klokken, men i samme Øjeblik, han gjorde dette, faldt hans Øjne paa Papirerne paa Deres Pult. Et eneste Blik var tilstrækkeligt til at overtyde ham om, at Tilfældet her havde spillet ham et Dokument af umaadelig Værdi i Hænderne, og i et Nu har han stukket det i

Lommen og begivet sig bort med det. Der gik jo nogle faa Minutter, husker De, før det søvnige Bud henledte Deres Opmærksomhed paa Klokken, og det har været nok til at give Tyven Tid til at slippe bort.«

»Han tog straks ud til Woking med det første Tog, og efter at have underkastet Dokumentet et nøjere Eftersyn og fundet, at det virkelig var af umaadelig Værdi har han skjult det paa et Sted, hvor han troede, det laa godt gemt, i den Hensigt at tage det op, naar der var gaaet et Par Dage, for saa at bringe det til det franske Gesandtskab eller maaske til det russiske -- i alt Fald til det Sted, hvor han troede, han kunde faa det bedst betalt.

»Men saa kom De pludselig syg hjem. Uden et Øjeblikks Varsel blev han kørt ud af sit Værelse, og fra det Øjeblik var der stadig i det mindste een Person til Stede hos Dem, saa at det var umuligt for ham at faa sin Skat tilbage. Det maa have været en fæl Situation for ham. Men endelig har han dog troet, at der blev Lejlighed til at faa dem. Han sogte da at stjæle den paa ny, men fik ikke Held til det, fordi De blev vækket ved hans Indbrud. De husker jo, at De den Aften ikke havde taget Deres sædvanlige Sovemiddel.«

»Ja, det husker jeg.«

»Jeg antager, at han har set Lejlighed til at gøre dette Sovemiddel stærkere, end det skulde være, saa at han har stolet paa, at De nok skulde sove

trygt. Naturligvis gik jeg nu ud fra, at han vilde gentage sit Forsøg, saa snart det uden Fare kunde lade sig gøre. Da De forlod Værelset for at tage med mig til London, fik han den Lejlighed, han længtes saa stærkt efter. Jeg bad imidlertid meget indtrængende Miss Harrison om at forblive i Værelset hele Dagen, for at han ikke skulde komme os i Forkøbet. Men da hun endelig var gaaet ind paa sit Værelse, troede han, at Vejen var ryddelig, thi han havde jo ingen Anelse om, at jeg, som alt fortalt, laa paa Vagt ude i Haven. Jeg vidste allerede, at Papirerne maatte være i Værelset, men jeg havde ingen Lyst til at bryde hele Gulvet op eller vende op og ned paa alt det, der var derinde, for at finde dem. Jeg lod derfor ham tage dem, medens jeg selv laa paa Lur, og sparede derved en hel Del Ulejlighed. Er der noget andet, som De ønsker Besked om?»

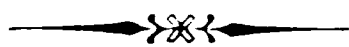
»Hvorfor vilde han første Gang krybe ind ad Vinduet,« spurgte jeg, »da han lige saa godt havde kunnet komme ind ad Døren?»

»Nej, det kunde han ikke lige saa godt, thi for at komme igennem Døren, matte han igennem syv Soveværelser, medens han paa den anden Maade temmelig let kunde komme baade ind og ud. Er der andet?»

»De tror da vel ikke,« spurgte Phelps, »at han havde i Sinde at gøre Fortræd med den Kniv?

Han vilde dog vel kun bruge den som et Redskab og ikke som Vaaben?»

»Maaske,« svarede Holmes og trak paa Skuldrene. »Dog vil jeg sige saa meget, at jeg for min Part nødig vilde være voldgivet Mr. Joseph Harrison.«

I alle Boglader faas:

Anthony Hope: Fangen paa Zenda.

Pris 2.75.

(Brudstykke) . . . jeg stod netop i Begreb med at trykke et brændende Kys paa Prinsessens Læber, da jeg hørte (og Røsten forekom mig først at være en Del af Drømmen) nogen udbryde i en haard og barsk Tone:

»Ved den Lede! Rag Skægget af ham, og han vil være Kongen op ad Dage!«

Tanken syntes tilstrækkelig absurd til at høre hjemme i en Drøm: Ved at ofre min svære Knebelsbart og mit spidse Hageskæg kunde jeg blive forvandlet til Konge! Jeg skulde lige til at kysse Prinsessen igen, da jeg — meget modstræbende — endelig kom til den Erkendelse, at jeg var vaagen.

Jeg aabnede Øjnene og saa, at to Mænd stod og betragtede mig meget opmærksomt. Begge vare iførte Jagtkostume og bare Bøsser over Skuldrene. Den ene var undersætsig og noget svært bygget, med et stort kuglerundt Hoved, strittende graat Overskæg og smaa lyseblaa, lidt blodskudte Øjne.

Den anden var en slank Yngling af Middelhøjde, mørk af Lød og med en Adelsmands Holdning. Jeg bestemte straks den første til at være en gammel Soldat og den anden til at være en ung Junker, vant til at bevægee sig ved Hove, men heller ikke uerfaren i Militærlivet. Det viste sig senere, at jeg havde gættet ganske rigtig.

Den ældre nærmede sig mig og vinkede til den yngre, at han skulde følge med. Han gjorde saa, idet han ærbødig løftede paa Hatten. Jeg rejste mig langsomt op.

»Højden passer ogsaa!« horte jeg den ældre mumle, idet han maalte mig fra Isse til Fod. Med en kavallermæssig Haandsbevægelse op til Hatten tiltalte han mig derpaa:

»Tør jeg spørge om eders Navn?«

»Eftersom I har gjort det første Skridt til at indlede Bekendtskabet, mine Herrer,« svarede jeg med et Smil, »vil jeg foreslää, at I gør Begyndelsen med denne Navneudveksling.«

Den unge traadte frem med et muntert Smil.

»Dette er Oberst Sapt, og mit Navn er Fritz von Tarlenheim. Vi ere begge i Kongen af Ruritaniens Tjeneste.«

Jeg bukkede, blottede mit Hoved og svarede:

»Jeg er Rudolf Rassendyll og er kommen hertil fra England, jeg har ogsaa for et Par Aar siden tjent i hans engelske Majestæts Hær.«

»Saa er vi jo alle Vaabenbrødre,« svarede

Tarlenheim, idet han rakte Haanden frem, som jeg tog imod.

»Rassendyll, Rassendyll!« mumlede Oberst Sapt; derpaa lod det til, at der gik et Lys op for ham.

Ah!« udbrød han; »I er af Burlesdon'erne.«

»Ja, min Broder er Lord Burlesdon,« sagde jeg.

»Dit Hoved forraader dig,« lo han og pegede paa min ubedækkede Haartop. »Du kender vel Historien, Fritz?«

Den unge Mand skottede undskyldende hen til mig. Han tog Sagen med en Hensynsfuldhed, som min Svigerinde vilde have beundret. For at berolige ham, svarede jeg smilende:

»Ah, ha, Historien er altsaa ogsaa kendt herovre?«

»Kendt!« udbrød Sapt. »Hvis I bliver her, vil jeg lade mig hænge, om en eneste Mand i Ruritanien vil tvivle paa den — og en eneste Kvinde med for Resten.«

Jeg begyndte at føle mig lidt forlegen. Var det rigtig gaaet op for mig, hvilken tydelig skreven Stamtavle jeg bar omkring med mig, vilde jeg have betænkt mig to Gange, før jeg besøgte Ruritanien. Men nu var det jo for silde at vende om.«

I samme Øjeblik lød det fra en høj Røst inde i Skoven:

»Fritz, hvor er du bleven af, din arge Skalk?«

Tarlenheim studsede og sagde hastig:

»Det er Kongen?«

Den gamle Sapt lo igen.

En ung Mand kom nu springende frem mellem de nærmeste Stammer. Saa snart jeg rigtig fik ham at se, udstødte jeg et forbavset Raab, medens han traadte tilbage fuld af Undren. Med Undtagelse af mit Skæg og en bevidst Værdighed, som hans Stilling gav ham, samt det, at han maaske manglede en halv Tomme i mine halvfjerds, kunde Kongen af Ruritanien lige saa godt have været Rudolf Rassendyll, og jeg, Kong Rudolf.

Et Øjeblik stod vi ubevægelige og stirrede paa hinanden. Derpaa blottede jeg igen Hovedet og bukkede ærbødig. Nu genvandt Kongen endelig Mælet og spurgte helt forvirret:

»Oberst — Fritz — hvem er denne Person?«

Jeg skulde lige til at svare, da Oberst Sapt traadt hen imellem Kongen og mig og begyndte med en dyb Munlen at tale til Majestæten. Kongen var betydelig højere end Obersten, og medens han lyttede, søgte hans Øjne stadig mine hen over Sapts Skuldre. Jeg saa længe og opmærksomt paa ham. Ligheden var i Sandhed forbavsende, skønt jeg dog nu kunde se lidt mere Forskel end lige straks. Kongens Ansigt var en lille Smule fyldigere end mit, og det forekom mig, at hans Mund fattedes noget af den Fasthed — eller Halsstarrighed — som kunde uddrages af mine tætsluttede Læber.

Men trods disse Smaating, var Ligheden slaaende, enestaaende, vidunderlig.

Sapt tav, og Kongen stod endnu med rynkede Bryn. Derefter begyndt det at dirre saa smaat i hans Mundvige, hans Næse bøjede sig let, som min ogsaa gør, naar jeg ler, han plirrede med Øjnene og brød saa ud i en lystig, ustandselig Latter, der klang langt ind i Skoven og betegnede ham som en munter Sjæl.

»Vel mødt, Fætter!« udbrød han, idet han traadte hen til mig og klappede mig leende paa Skuldrene. »I maa tilgive mig, om dette kom noget bag paa mig. Paa denne Tid af Døgnet venter man jo ikke at se dobbelt — vel, Fritz?«

«Jeg maa bede om Forladelse for min Dristighed, eders Majestæt,» sagde jeg. »Jeg haaber, at den ikke vil berøve mig eders Majestæts Gunst.«

»Kongens Ansigt vil I i alt Fald aldrig blive berøvet,« lo han, »hvad enten jeg synes om det eller ej, og for Resten skal det glæde mig, om jeg dertil kan yde jer den Gunst, I begærer. Hvor agter I jer hen?«

»Til Strelsau, eders Majestæt — til Kroningen.

Kongen saa hen til sine Venner; han smilede endnu; men hans Udtryk forraadte lidt Uro. Sagens humoristiske Side greb ham imidlertid snart igen.

»Fritz, Fritz!« raabte han, »Tusinde Kroner for at kunne iagttage Broder Michaels Ansigt,

naar han ser, at jeg er bleven til to!« Dermed brast han paa ny i Latter.

»Alvorlig talt,« bemærkede Fritz von Tarlenheim, »er det rigtig klogt gjort af Mr. Rassendyll at besøge Strelsau, netop i disse Dage?«

Kongen tænkte sig lidt om.

»Hvad siger I Sapt?« spurgte han.

»Han maa ikke komme derind,« brummede Obersten.

»Hvad, Oberst, I mener, at jeg skulde gøre mig Mr. Rassendyll forbunden ved —«

»Ja, vel, præssenter det kun for ham i passende Omsvøb,« sagde Sapt og halede en Pibe op af Lommen.

»Det behøves ikke, Sire,« svarede jeg; »jeg skal nok forlade Ruritanien endnu i Dag.«

»Nej, ved Djævelen, om I skal — det er da *sans phrase*, som Sapt vil have det; for I skal spise med mig i Aften, hænde hvad der saa vil senere. Følg med, Sir, det er vel ikke hver Dag, I træffer en splinterny Slægtning!«

»I Aften spise vi med Maadehold,« formanede Fritz von Tarlenheim.

»Nej, Gu' gør vi ej, naar vi har vor nye Fætter til Gæst!« udbød Kongen; og da Fritz trak paa Skuldrene, tilføjede han: »Jeg skal nok huske paa, at vi skal tidligt op Fritz.«

»Jeg med — og jeg skal huske det i Morgen tidligt,« sagde gamle Sapt, og sugede paa Piben.

»O, du vise og betænksomme, gamle Sapt;«
udbrød Kongen. »Kom saa med, Mr. Rassendyll
— det er sandt, hvad Navn har man givet jer?«

»Eders Majestæts,« svarede jeg og bukkede.

»Nu, det viser, at de ikke har skammet sig
ved os,« lo han. — »Nu vel, Fætter Rudolf, følg
saa med. Jeg har selv intet Hus her, men vor
kære Broder Michael har laant os et, og der vil vi
nu se at beværte jer paa bedste Maade.« Dermed
stak han Armen ind under min, gav de andre Tegn
til at følge os og gik med mig dybere ind i Skoven
mod Vest.

Saaledes gik vi i over en halv Time, medens
Kongen uafbrudt passiarede og lo. Han interesserede
sig umaadelig for min Familie, lo hjertelig, da jeg
fortalte ham om Portraiterne med Elfberg Haaret
i vort Galleri, og endnu mere hjertelig, da han
hørte, at jeg var rejst til Ruritanien i al Hemme-
lighed.

»I maa altsaa stjæle jer til at besøge eders
berygtede Fætter?« sagde han.

I det samme traadte vi ud af Skoven og stod
foran et lille, simpelt Jagthus. Det var en enetages
Bygning, opført udelukkende af Træ. Da vi nærmede
os den, kom en lille Fyr i et simpelt Livré ud
for at tage imod os. Den eneste Person, jeg for-
uden ham saa paa Stedet, var en fed gammel Kone,
der, som jeg senere opdagede, var Moder til Johan,
Hertugens Jæger.

»Naa — er Maden parat, Josef?« spurgte Kongen.

Den lille Tjener meldte, at alt var rede, og vi satte os derefter ind til et særdeles velforsynet Bord. Kongen spiste med god Appetit, Fritz von Tarlenheim tog kun meget sparsomt til sig, medens gamle Sapt aad som en Tærsker. Jeg haandterede med Færdighed Kniv og Gaffel, som min Vane er, og Kongen lagde med Tilfredshed Mærke hertil.

»Vi tager os alle godt ud til Bords, vi Elfbergere,« sagde han. »Men hvad — vi sidder jo med tørre Munde! Hid med Vinen, Josef! Hid med Vinen, Mand! Er vi kanske Køer eller Faar, siden vi skal spise uden at drikke til? Er vi Kvæg — hvad Josef?«

Efter denne Bebrejdelse skyndte Josef sig at lade Bordet med Flasker.

»Husk paa i Morgen!« sagde Fritz.

»Ja — i Morgen!« sagde gamle Sapt.

Kongen tømte et svingende fuldt Bæger for »sin Fætter Rudolf«, som han var naadig — eller lystig — nok til at kalde mig, og derefter maatte jeg til det med et for »Elfbergernes Rødt,« ad hvilket han lo meget larmende.

Maden var god, men hvad Vinen angik, da var den hævet over al Ros, og vi gjorde den god Besked. Fritz vovede een eneste Gang at lægge sin Haand paa Kongens Arm.

»Hvad!« raabte hans Majestæt. »Husk paa,

at du skal af Sted før jeg, Junker Fritz — du maa drikke to Timer sparsommere end jeg.»

Fritz saa, at jeg ikke forstod det.

»Obersten og jeg, forklarede han, »tage herfra i Morgen Kl. 6. Vi rider ned til Zenda og vender saa tilbage med Æresvagten for at hente Kongen Kl. 8, hvorefter vi alle rider ind til Strelsau.«

»Gid Fanden vilde hente den Æresvagt!«
brummede Sapt.

»Aah, det er jo meget kønt af min Broder at bede om den Ære for sine Knægte,« sagde Kongen.
»Skaal, Fætter, I behøver jo ikke at staa saa tidlig op. En Flaske til — hvad!«

Jeg fik endnu en Flaske — eller rettere en Del af en; thi den største Halvdel af den løb hastig gennem hans Majestæts Hals. Fritz opgav sine Overtalelser; fra at være den overtalende blev han den overtalte, og snart havde vi allesammen saa ærlig en Rus, som vi med Anstand kunde bære. Kongen begyndte at tale om, hvad han vilde gøre ved Tyrken, Kristenhedens Fjender, Sapt om, hvad han havde gjort ved dem, Fritz om sit Hjertes Dame, og jeg om det elfbergske Dynastis store og gode Handlinger. Vi talte alle i Munden paa hinanden, og fulgte trolig Saps Opfordring, at lade den Dag i Morgen have nok i sin Plage.

Til sidst slap Kongen sit Glas og lænede sig tilbage i Stolen.

»Nu har jeg drukket nok,« sagde han.

»Det være langt fra mig at modsige Kongen,« sagde jeg.

Endnu før jeg havde udtalt, traadte Josef ind med en højst mærkværdig gammel Flaske, eller Dunk, omflettet med yderst fine Vidjer. Den var desforuden bedækket baade af Stov og Spindelvæv; denne alderstegne Flaske satte han nu foran Kongen.

»Hans Højhed, Hertugen af Strelsau, bad mig sætte denne Vin frem for Kongen, naar hans Majestæt var ked af alle andre Vine, samt bede Kongen at drikke den for den Kærligheds Skyld, han bærer til sin Broder.«

»Vel betænkt, sorte Michael!« sagde Kongen. »Op med Proppen, Josef, og hils saa min Broder og sig, at hans Vin ikke skræmmede os!«

Flasken blev trukken op, og Josef fyldte Kongens Glas. Kongen smagte paa Vinen, og derpaa lod han med højtidelig Mine Blikket vandre rundt paa os alle.

»I gode Herier — og I Rudolf — min Fætter! Bed mig om alt, lige indtil det halve af Ruritanien, men bed mig ikke om en eneste Draabe af denne guddommelige Nektar, som jeg vil drikke altsammen alene paa — paa den snu Skælm, min Broder sorte Michaels Sundhed!«

Dermed satte Kongen Flasken for Munden, tomte den i store Slurk, kastede den hen i en Krog,

og lagde sig med Hovedet mellem Armene hen over Bordet.

Saa drak vi andre paa, at hans Majestæt maatte sove sødt og drømme skønt, og det var alt, hvad jeg husker af den Aftens senere Hændelser. Det er maaske ogsaa nok.

Fjerde Kapitel.

Kongen møder paa Pletten.

— — Om jeg havde sovet et Minut eller et Aar, vidste jeg ikke. Jeg vaagnede med et Sæt og en Gysen; mit Ansigt, Haar og mine Klæder var drivende vaade, og foran mig stod gamle Sapt med et barsk, spottende Smil om Læberne og en tom Spand i Haanden. Paa Bordet tæt ved ham sad Fritz von Tarlenheim, bleg som et Genfærd og ganske sort under Øjnene.

Jeg sprang rasende op.

»Eders Spøg gaar lovlig vidt!« raabte jeg.

»Tys, tys! Her er ikke Tid til Skænderi. Der var intet andet, som kunde vække jer. Klokken er over fem.«

»Tak skal I ha'e, Oberst Sapt —« begyndte

jeg igen hed i Hovedet, skønt isnende kold paa Kroppen.

»Rassendyll,« afbrød Fritz mig, idet han sprang ned fra Bordet og tog mig ved Armen, »se engang her.«

Kongen laa, saa lang han var, paa Gulvet. Hans Ansigt var lige saa rødt som hans Haar, og han aandede tungt. Sapt, den uærbødige gamle Hugaf, sparkede haardt til ham; men han rørte sig ikke, og der sporedes ikke mindste Forandring i hans Aandedrag. Jeg saa ogsaa, at hans Ansigt og Haar vare vaade ligesom mit.

»Vi har spildt over en halv Time paa ham,« sagde Fritz.

»Han drak ogsaa tre Gange saa meget som hver af jer,« brummede Sapt.

Jeg lagde mig paa Knæ ved Siden af ham og følte hans Puls. Den var foruroligende svag og langsom. Vi tre saa paa hinanden.

»Var der maaske en Sovedrik i hin sidste Flaske?« spurgte jeg hviskende.

»Jeg ved det ikke,« sagde Sapt.

»Vi maa se at faa fat i en Doktor.«

»Der er ikke en eneste Kvaksalver i mange Miles Omkreds, og selv et Tusinde Doktorer kunde ikke faa ham til Strelsau i Dag. Jeg kender Symptomerne, det vil vare mindst seks Timer, før han rører sig.«

»Men Kroningen!« udbrød jeg forfærdet.

Fritz trak paa Skuldrene, som han gjorde ved de fleste Lejligheder.

»Vi maa sende Bud, at han er syg,« sagde han.

»Ja, andet er der vel ikke at gøre,« sagde jeg. Gamle Sapt, der saa ud til at være frisk som en Fisk, havde tændt sin Pibe og tog nogle raske Draf af den.

»Bliver han ikke kronet i Dag,« sagde han, »saa vædder jeg en Krone paa, at han aldrig bliver kronet.«

»Men hvorfor dog ikke?«

»Hele Folket er strømmet til for at se ham, dertil den halve Hær — og sorte Michael i Spidsen for den. Gaar det saa an at sende Bud, at Kongen er drukken.«

»At han er syg,« rettede jeg ham.

»Syg!« gentog Sapt med en haanlig Lalter. »Folk kender altfor godt hans Sygdom. Han har været »syg« før i Dag.«

»Vi maa alligevel lade dem tænke, hvad de vil,« sagde Fritz hjælpeløs. »Jeg vil selv ride derind med Efterretningen og forklare den, saa godt jeg kan.«

Sapt løftede Haanden.

»Sig mig,« sagde han, »tror I, at det var en Dvaledrik?«

»Jeg tror det,« sagde jeg.

»Og hvem har lavet den til?«

»Den fordømte Hund til sorte Michael,« sagde Fritz mellem de sammenknebne Tænder.

»Ja,« sagde Sapt, »og for at han ikke skulde komme ind og blive kronet. Rassendyll her kender ikke vor kære Michael. Tror du ikke, Fritz, at Michael har en anden Konge i Baghaanden? Har det halve Strelsau ikke en anden Tronprætendent? Saa sandt Gud lever — Tronen er tabt for Kongen, hvis han ikke viser sig i Strelsau i Dag. Jeg kender sorte Michael!«

»Vi kunde jo lade ham bringe derind,« sagde jeg.

»Det vilde blive et smukt Syn,« snerrede Sapt. Fritz von Tarlenheim skjulte Ansigtet i Hænderne. Kongen aandede højt og tungt. Sapt sparkede atter til ham.

»Det drukne Bæst!« sagde han. Men en Elfberg er han dog, og sin Faders Søn, og gid jeg maa blive hængt i den højeste Galge, om sorte Michael skal komme til at sidde paa hans Trone!«

En Stund stod vi alle tavse, saa rynkede Sapt sine graa, buskede Bryn, tog Piben af Munden og sagde til mig:

»Alt, som man bliver gammel, kommer man mere og mere til at tro paa en Skæbne. Det er Skæbnen, der har sendt jer her til og nu vil sende jer til Strelsau.«
